JAMES HADLEY CHASE
ABONAMENT PE TRENUL SPRE IAD

În româneşte de CONST. POPESCU

EDITURA TINERETULUI

JAMES HADLEY CHASE
THE GUILTY ARE AFRAID

A PANTHER BOOK
London 1966

I

Primul lucru care mi-a atras atenţia când am ieşit din gara oraşului St. Raphael a fost o vampă blondă, într-un costum de baie sumar, cu o pălărie de pai cât roata carului şi cu ochelari de soare mari ca nişte gogoşi. îşi expunea cu generozitate un trup satinat şi bronzat, cu a cărui linie s-ar fi mândrit şi domnul Varga[1].

Fata se urcă alene într-un Cadillac nedecapotabil, în timp ce bărbaţii singuri nu-şi dezlipeau ochii de la ea.

Nici eu nu mi-i dezlipeam.

Se aşeză în dosul volanului, ridică din sprâncene şi îşi inspectă regatul de masculi. În clipa când porni maşina, îmi zâmbi dispreţuitor.

Hamalul care-mi ducea bagajele mă înghionti.

— Dacă la asta te holbezi aşa, şefule, să vezi ce te aşteaptă când ai s-ajungi pe plajă. Să chem un taxi?

— Sunt multe ca ea? l-am întrebat uşor năucit. La noi în oraş dacă o fată umblă aşa de dezbrăcată, nimereşte la

1 Desenator american de modele pentru revistele marilor case de modă. (n.t.)

închisoare.

Pe-aici colcăie. Aşa-i la St. Raphael City. E voie orice. Dar să nu-ţi faci iluzii. Fetişcanele astea, cu cât arată mai mult, cu atât oferă mai puţin. Doar banii le impresionează. Să chem un taxi?

I-am spus să cheme, apoi mi-am scos batista şi mi-am şters faţa.

Era unsprezece şi jumătate dimineaţa, iar soarele ardea nemilos. Oamenii se scurgeau din gară spre maşinile care îi aşteptau, spre taxiuri sau spre trăsurile cu cai. Mă aflam într-o staţiune şi speram din tot sufletul să-i fi trecut prin minte lui Jack să-mi rezerve o cameră.

Un taxi trase la trotuar şi hamalul îmi vârî bagajele înăuntru. I-am dat un bacşiş şi-a plecat.

— La Hotelul Adelphi – i-am spus şoferului.

M-am urcat în maşină şi-am început din nou să mă şterg pe faţă.

Maşina îşi croi drum prin forfota circulaţiei şi, după câteva minute, coti spre mare, în şoseaua principală: un bulevard larg şi impunător, cu magazine elegante, palmieri şi poliţai în uniforme tropicale. Oraşul avea un aspect înstărit. Limuzine Cadillac şi Clipper decapotabile se aliniau de o parte şi de cealaltă a bulevardului. Toate mari ca nişte autobuze.

Pe când înaintam odată cu celelalte maşini, m-am aplecat şi-am urmărit pe fereastră femeile. Cele mai multe erau în costume de plajă: unele în pijamale de interior, în pantaloni scurţi şi bolerouri, altele în costume de baie foarte sumare. Cele masive vădeau o preferinţă constantă pentru pantalonii scurţi. Din când în când recunoşteam câte o târfă, dar majoritatea erau grase şi trecute.

Şoferul observă în oglinda laterală figura mea atentă, scoase capul pe fereastră şi scuipă.

— Parcă-i sâmbătă noaptea în cartierul bordelurilor,

nu? zise el.

— Tocmai mă întrebam cu ce seamănă – i-am răspuns şi m-am lăsat la loc pe spate. Aveţi un orăşel grozav.

— Serios? Nu dau doi bani pe el. Dacă nu eşti milionar, mai bine îţi tai beregata decât să locuieşti aici. Nu există un al doilea loc pe lume cu atâţia milionari pe kilometru pătrat. Ştiai?

I-am răspuns că nu ştiam şi m-am întrebat neliniştit dacă aveau să-mi ajungă banii pe care îi luasem cu mine. îmi dădeam seama că era de prisos să încerc să împrumut de la Jack.

Am suit un deal, ne-am îndepărtat de mare şi o vreme am mers pe un drum liniştit, străjuit de o parte şi de alta de portocali. Taxiul trase la intrarea hotelului.

Când m-am dat jos din maşină, m-am uitat la hotel. Nu părea de loc luxos. Exact hotelul pe care m-aş fi aşteptat să-l aleagă Jack; probabil că mâncarea era bună. Jack avea mare talent să descopere hoteluri cu masă de calitate.

Un boy în uniformă ieşi din clădire şi îmi luă bagajele. I-am dat şoferului un dolar, am urcat treptele şi-am intrat în hol. Era destul de încăpător, mobilat cu fotolii de răchită şi câteva hârdaie de aramă cu palmieri aproape ofiliţi. Nu era somptuos, dar cel puţin era curat.

Funcţionarul de la biroul de primire, un borţos chel, a cărui cravată de mătase îi susţinea cea de a doua bărbie, îmi zâmbi larg şi îmi oferi tocul.

— Aveţi cameră rezervată, domnule?

— Aşa sper. Mă numesc Lew Brandon. V-a anunţat domnul Sheppey de venirea mea?

— Desigur, domnule Brandon. V-am rezervat camera de alături. Apăsă pe butonul unei sonerii şi băiatul de serviciu răsări ea din pământ. Condu-l pe domnul Brandon la camera 245. îmi zâmbi larg din nou. Domnul Sheppey

ocupă camera 247. Sper c-o să vă simţiţi bine ia noi, domnule Brandon. Vă stăm la dispoziţie cu orice fleac…

— Mulţumesc. Domnul Sheppey e sus?

— Nu. A plecat cam acum o oră. îmi zâmbi discret şi timid. Însoţit cir, o tânără doamnă. îmi închipui că s-au dus la plajă.

Nu m-a surprins. Jack nu se omora muncind şi avea mare slăbiciune pentru femei.

— Când se întoarce, spuneţi-i c-am sosit. Rămân în cameră.

— Desigur, domnule Brandon.

M-am înghesuit împreună cu băiatul de serviciu şi cu bagajele într-un lift vechi de cinci lumea şi ne-am hurducăit două etaje.

Camera 245 era un coteţ încins ca un cuptor de turnătorie. În pat cred că nu încăpea nici măcar un pitic, duşul picura, iar fereastra nu clădea spre mare. Singura speranţă era să coste ieftin. N-avea altă calitate.

După ce băiatul termină cu operaţiile obişnuite – lăsatul şi ridicatul obloanelor, aprinderea şi stingerea luminii, părând surprins să descopere că toate funcţionează – l-am concediat.

Am telefonat la biroul de serviciu şi-am cerut să mi se trimită nişte gheaţă şi o sticlă mare de whisky

Vat 69. Apoi m-am dezbrăcat la piele şi m-am v arât sub duş. Cât am stat acolo m-am simţit perfect, dar cum m-am întors în dormitor m-au trecut din nou năduşelile.

Am luat o înghiţitură de whisky şi mă pregăteam să mai fac un duş, când am auzit ciocănituri în uşă. M-am încins cu un prosop, am descuiat uşa şi-am deschis-o. Un tip solid, cu mutră congestionată, tăbăcită de vânt, cu nas pistruiat, ce părea să fi fost strivit cândva mai de mult, şi puţind a poliţai din cap până-n picioare, mă împinse în răt în cameră şi închise uşa.

— Tu eşti Brandon? mă întrebă el cu o voce aspră ca şmirghelul.

— Exact. Ce pofteşti?

Îşi scoase portvizitul şi-mi arătă permisul.

— Sunt sergentul Candy, de la brigada criminală, îl cunoşti pe Jack Sheppey?

Am simţit cum mă furnică un fior de teamă pe şira spinării. Nu era prima oară că Sheppey avea încurcături cu poliţia. Acum şase luni îi trăsese un pumn în ochi unui poliţai şi se alesese cu zece zile închisoare. Trei luni mai înainte de asta îl pocnise pe altul şi primise o amendă de douăzeci şi cinci de dolari. Jack nu-i putea suferi pe poliţişti.

— Da, îl cunosc. A intrat în vreo încurcătură?

— Dacă vrei, zi-i încurcătură – răspunse Candy. Scoase un pacheţel cu gumă de mestecat, rupse învelitoarea de celofan şi-şi vârî o pastilă în gură. Poţi să-l identifici?

M-am speriat de-a binelea.

— A avut cumva vreun accident?

— A murit – zise Candy. Hai, grăbeşte-te şi îmbracă-te. M-aşteaptă o maşină afară. Locotenentul vrea să vii acolo.

— A murit? M-am holbat la mutra lui lată şi roşie. Ce s-a întâmplat?

Candy înălţă din umerii grei.

— O să-ţi spună locotenentul. Hai odată. Nu-i place s-aştepte.

Mi-am pus cămaşa şi pantalonii, m-am pieptănat, am îmbrăcat haina şi m-am aşezat pe pat să-mi trag ciorapii şi să mă încalţ. Mâinile îmi cam tremurau.

Jack şi cu mine ne împăcasem perfect. Profitase însă întotdeauna prea violent de viaţă: trăise fiecare secundă din plin, alegându-se cu mult mai multe decât am reuşit eu

vreodată. Mi se părea cu neputinţă să fi murit.

După ce m-am încălţat, mi-am turnat o duşcă de whisky. Simţeam nevoia să beau.

— Vrei? l-am întrebat pe Candy.

Ezită, îşi linse buzele groase, se luptă cu conştiinţa profesională şi pierdu lupta.

— Păi, nu-s chiar în interes de serviciu…

I-am turnat o porţie care l-ar fi băgat pe altul sub masă, dar el o dădu pe gât de parcă era apă chioară.

— Hai – zise şi lăsă jos paharul. îşi umflă obrajii şi se bătu pe piept. Locotenentului nu-i place s-aştepte.

Am coborât cu liftul. În timp ce traversam holul, am văzut că funcţionarul de la biroul de primire mă fixează cu nişte ochi cât pumnul. Băiatul de serviciu se uită şi el lung la mine. Îşi închipuiau probabil c-am fost arestat.

Doi domni bătrâni, în pantaloni albi de flanel, cu jachete sport, modelul Universităţii Harvard, stăteau în fotoliile de răchită de lângă uşă. Şi ei ne-au privit lung pe când treceam, iar unul rosti:

— Fac prinsoare că tipul ăla e poliţist.

Am coborât treptele spre maşina care ne aştepta. Candy s-a suit la volan, iar eu m-am aşezat alături. A condus repede pe străzile dosnice, evitând circulaţia intensă a arterelor principale.

— Unde-a fost găsit? am întrebat brusc.

— La Bay Beach – îmi răspunse Candy, mişcându-şi falca masivă în timp ce mesteca. E acolo un şir de cabine de plajă. L-a găsit îngrijitorul.

I-am pus întrebarea care mă frământa din clipa când aflasem că-i mort:

— A avut cumva un atac de inimă?

Candy apăsă pe butonul care declanşa sirena, fiindcă un Cadillac încerca să i-o ia înainte. La urletul sirenei, Cadillac-ul viră şi încetini, iar Candy îl depăşi şi-i aruncă

şoferului o privire feroce.

— A fost asasinat.

Am rămas liniştit, cu mâinile încleştate între genunchi, pentru a absorbi şocul.

Nu mi-a mai venit să spun nimic. Stăteam cu ochii pironiţi înainte şi-l ascultam pe Candy cum îngâna aiurea o melodie.

Am ajuns la plajă în mai puţin de cinci minute. Candy conducea repede pe o şosea largă, paralelă cu marea. În cele din urmă ne-am apropiat de un şir de cabine aflate pe plajă, vopsite în roşu şi alb, şi de un loc de parcare. Cabinele erau umbrite de palmieri şi se vedeau obişnuitele umbrele de plajă, în culori ţipătoare. Pe şosea erau parcate patru maşini de-ale poliţiei. Am zărit o mulţime de vreo două sute de oameni, cei mai mulţi în costume de baie, în picioare lângă cabine. Am recunoscut la parcare şi Buickul decapotabil cumpărat de ocazie împreună cu Jack şi pentru care mai plăteam încă rate.

Ne-am croit drum prin mulţimea care mă urmărea curioasă. Ajunşi lângă cabine, Candy spuse:

— Tipul ăla mărunţel e locotenentul Rankin.

Rankin ne văzu şi se îndreptă spre noi. Era cu un cap mai scund decât Candy. Purta un costum de vară gri-deschis şi pălărie moale, lăsată cu grijă într-un unghi şmecheresc pe ochiul drept: un bărbat de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu faţă netedă şi aspră, ochi cenuşii, reci, şi o tăietură mică ce-i servea drept gură. Părul, alb la tâmple, fusese tuns recent. Era cochet, îngrijit şi dur ca oţelul călit.

— El e Lew Brandon, domnule locotenent – zise Candy.

Rankin se uită la mine. Avea o privire pătrunzătoare ca un reflector. Scoase din buzunar o bucăţică de hârtie subţire şi mi-o vârî sub ochi.

— Tu ai trimis asta?

Mi-am coborât privirea asupra hârtiei. Era telegrama trimisă lui Jack, prin care îl informam de ora sosirii mele.

— Da.

— Eraţi prieteni?

— Eram asociaţi în afaceri. Era colegul meu. Rankin continuă să mă privească lung. Rămase o vreme cu ochii asupra mea, apoi se frecă la bărbie şi zise:

— Mai bine să-l vezi, şi discutăm după aceea. Mi-am adunat tot curajul, l-am urmat pe nisipul fierbinte şi am intrat într-o cabină.

II

Câteva matahale presărau pudră pe pervazul ferestrelor, pentru a culege amprente. Un tip subţirel şi mai în vârstă şedea la o măsuţă, cu o valijoară neagră la picioare, şi completa un formular gălbui.

Aproape că nu i-am observat. Mi-am îndreptat imediat privirea spre locul unde zăcea Jack, lângă un fel de divan. Stătea ghemuit pe duşumea, alături de pat, ca şi cum ar fi încercat să se îndepărteze de cineva în timp ce murea.

N-avea pe el decât o pereche de chiloţi de baie. Între ceafă şi umărul drept se vedea o gaură albastruroşcată. Pielea din jurul găurii se învineţise rău. Pe faţa moartă şi bronzată se citea teama.

— El e? întrebă Rankin calm, urmărindu-mă cu privirea lui cenuşie şi rece.

— Da.

— În regulă. Se uită la tipul subţirel: Mai ai mult, doctore?

— Sunt aproape gata. O crimă executată ia perfecţie. Pare opera unui profesionist. Cred că s-a lucrat cu o daltă foarte ascuţită, din cele de spart gheaţa. E o mină de expert la mijloc. L-a nimerit exact lângă bulbul occipital. A

fost înfiptă cu o forţă considerabilă. Moartea s-a produs instantaneu. Bănuiesc c-a fost ucis cam acum o oră.

— Puteţi să-l luaţi de aici când terminaţi – bombăni Rankin. Se întoarse spre mine: Hai să ieşim. Păşi în soarele fierbinte, clipind puţin din pricina luminii nemiloase. îi făcu semn cu mâna lui Candy, care se apropie. Mă întorc cu Brandon la hotel. Vezi ce poţi descoperi pe-aici. Doctorul zice c-a fost asasinat c-o daltă de spart gheaţa. O să vină şi Hughson cu câţiva oameni. Pune-i să caute dalta. Nu-i exclus ca ucigaşul s-o fi aruncat, dar mă-ndoiesc. Se uită la ceasul-brăţară, de aur, purtat pe dinăuntru la încheietura subţire a mâinii. Ne vedem la mine-n birou, la două jumătate. îmi făcu semn cu degetul, apoi o luă în curmeziş pe plajă, trecând prin mulţime ca şi cum aceasta nici n-ar fi existat. Spectatorii se dădură grăbiţi la o parte, privindu-mă curioşi cum îl urmam.

Când treceam pe lângă terenul de parcare, i-am spus:

— Domnule locotenent, Buickul ăla decapotabil e al meu şi-al lui Sheppey. îl folosea aici.

Rankin se opri, se uită la Buick, apoi făcu semn cu mâna unuia dintre subalterni.

— Spune-i sergentului Candy că Sheppey a venit în maşina aia decapotabilă. Vezi dacă nu găseşti amprente şi percheziţionează atent. Când ai terminat, pune pe cineva s-o ducă la Hotelul Adelphi şi s-o lase acolo. Se uită la mine: E-n regulă?

— Mulţumesc.

Ne-am îndreptat spre un automobil al poliţiei şi ne-am suit în spate.

— Hotelul Adelphi – îi spuse Rankin şoferului. Fă un ocol şi mină încet. Am de discutat ceva.

Şoferul duse mâna la şapcă, porni motorul şi se angajă în traficul rutier.

Rankin se aşeză într-un colţ, scoase o ţigară de foi din buzunar, o scutură din carapacea ei metalică, îi tăie vârful şi o vârî între dinţii lui mici şi albi. O aprinse, trase adânc fumul în piept, îl reţinu, apoi îl suflă încet prin nările strânse.

— Dă-i drumul – zise el. Cine eşti, cine-i Sheppey şi tot ce s-a întâmplat. Nu te pripi. Ia-o pe îndelete, ca să-mi fac o imagine completă.

Mi-am aprins o ţigară, am reflectat o clipă, apoi am început să vorbesc.

I-am spus că Sheppey şi cu mine conduceam de cinci ani cu succes o agenţie de cercetări la San Francisco.

— Urmăream de trei săptămâni o afacere la New York, iar Sheppey se ocupa de birou. În timp ce mă aflam la New York, mi-a telegrafiat să vin imediat la St. Raphael City. Spunea că anchetează o afacere pe picior mare, din care aveau să iasă bani grei. Mi-am terminat cum am putut treaba la New York, am luat avionul până la Los Angeles, iar de acolo am venit cu trenul. Am sosit azi-dimineaţă la unsprezece şi jumătate. M-am dus la hotel, unde am aflat că Sheppey îmi rezervase o cameră, dar mi s-a spus că era plecat momentan. Tocmai făceam un duş când m-a luat sergentul Candy. Asta-i tot ee – (i pot spune.

— Sheppey n-a pomenit de ce afacere e vorba? întrebă Rankin.

— Jack nu se prea omora scriind – am răspuns clătinând din cap. Cred că hotărâse că-i mai rapid şi mai simplu să-mi comunice verbal, decât să-mi scrie.

Rankin se gândi o clipă, apoi zise:

— Ai la tine permisul de detectiv particular?

I-am înmânat portvizitul. îi cercetă rapid conţinutul şi mi-l înapoie.

— Nu ştii cine-l angajase sau despre ce afacere era vorba?

— Habar n-am.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Mi-ai spune dac-ai şti?

— Probabil, dar, cum nu ştiu, nu se pune problema.

Se scărpină pe obraz şi făcu achii mici.

— Crezi că are însemnări asupra cazului? Rapoarte despre felul cum înaintau cercetările?

— Mă-ndoiesc. Nu se prea omora cu notele scrise. De obicei lucram împreună şi eu redactam rapoartele.

Mută ţigara de foi între buze.

— Ce căutai la New York, dacă ai biroul la San Francisco?

— S-a întâmplat să fiu chemat de un fost client. S-a mutat la New York şi-a ţinut morţiş să mă ocup eu de caz.

— Sheppey a ieşit şi el din raza lui de acţiune, nu? Crezi că lucra tot pentru un fost client?

Poate, deşi nu cunosc niciunul care să se fi mutat aici.

— Crezi c-o fi fost asasinat fiindc-o fi descoperit ceva în legătură cu afacerea asta?

Am ezitat să-i răspund, amintindu-mi că funcţionarul de la biroul de primire îmi spusese că Jaefe plecase întovărăşit de o femeie.

— N-am idee. La hotei mi s-a spus că a venit o femeie să-l ia şi c-au plecat împreună. Alerga după fuste. Asta era marele lui defect. Lăsa baltă orice afacere când vedea o femeie care-l interesa. Poate să se fi întâmplat aşa ceva, iar soţul ei să se fi înfuriat. Sunt doar presupuneri, dar mai înainte a intrat într-o groază de buclucuri de pe urma femeilor.

— Făcea curte şi celor măritate? mă întrebă Rankin strâmbându-se.

— Nici nu-i păsa, dacă arătau bine. Să nu-ţi închipui că-l bârfesc. Era prietenul meu cel mai bun, dar uneori mă

scotea din sărite când lăsa treaba ca să alerge după vreo damă.

— N-am prea auzit ca un soţ să-şi manifeste nemulţumirea cu ajutorul unei dalte de spart gheaţa. La mijloc e mina unui criminal de profesie.

— Poate că era un soţ de profesie. Aveţi vreunul în fişe, care operează cu dalte de spart gheaţa?

— Nu ştiu niciunul – zise Rankin şi clătină din cap. Oraşul ăsta e doldora de bani. Şi-au făcut apariţia o puzderie de ţipi puşi pe-mbogăţit, dintre care unii sunt primejdioşi. Până acum n-a fost încă nimeni ucis c-o daltă de spart gheaţa, dar întotdeauna trebuie să înceapă cineva. Scutură scrumul ţigării de foi. N-ai putea să afli ceva despre afacerea cu care se ocupa? E problema numărul unu. Trebuie să fiu sigur că moartea n-are legătură cu cazul anchetat de el.

— Dacă n-a lăsat un raport în cameră, nu pot să vă spun absolut nimic – l-am minţit.

Mai înainte de a-i face cunoscut că s-ar putea să-i dau numele clientului, voiam să mă conving mai întâi eu dacă cel care-l angajase pe Jack era nevinovat. Era o presupunere cam hazardată, dar mi se părea posibil că Ella, dactilografa noastră, care se ocupa de biroul de la San Francisco, să ştie ceva.

Rankin se aplecă înainte şi-i spuse şoferului:

— În regulă. Dă-i bătaie.

În mai puţin de cinci minute trăgeam în faţa Hotelului Adelphi.

Am traversat împreună holul şi ne-am îndreptat spre biroul de primire, unde funcţionarul ne aştepta cu bărbiile-i grase tremurând şi cu ochii ieşiţi din orbite de atâta curiozitate ţinută în frâu.

Cei doi domni bătrâni, în pantaloni albi de flanel, primiseră întăriri pe soţiile lor, care păreau scoase din

paginile unui roman din epoca reginei Victoria. Stăteau nemişcaţi, cu ochii ţintă la noi şi cu urechile larg deschise.

— Să discutăm undeva unde nu ne pot auzi ciorile astea bătrâne – zise Rankin, ridicând intenţionat vocea.

— Desigur, domnule locotenent – răspunse funcţionarul, cu glas şovăielnic. Ne conduse în dosul biroului, într-o cămăruţă. S-a întâmplat ceva neplăcut?

— Nu s-a întâmplat nimic la hotel – zise Rankin Cum te cheamă?

Funcţionarul păru şi mai încurcat.

— Edwin Brewer.

— La ce oră a plecat Sheppey de la hotel?

— Pe la vreo zece şi jumătate.

— Era întovărăşit de-o femeie?

— Da. A venit la birou şi-a întrebat de el. În timp ce discutam cu ea, a ieşit din lift domnul Sheppey şi-au plecat împreună.

— A spus cum o cheamă?

— Nu. Domnul Sheppey a apărut mai înainte s-apuc s-o întreb cum se numeşte.

— Păreau să se cunoască bine?

Brewer îşi linse nervos buzele.

— Mda. Domnul Sheppey se purta foarte familiar cu ea.

— Cum adică?

— Păi, s-a apropiat de ea şi i-a spus: „Hello, scumpo!”, apoi a prins-o de şold şi-a ciupit-o.

— Şi ea?

— A râs forţat, dar mi-am dat seama că nu-i făcea plăcere. Nu era genul de femeie cu care să-ţi îngădui asemenea familiarisme.

— Ce gen era atunci?

— Avea un fel de demnitate. Greu să vă explic. Pur şi simplu, nu era genul cu care să-ţi îngădui asemenea

familiarisme.

— Şi totuşi el şi-a îngăduit?

— Asta nu înseamnă nimic – am intervenit. Jack nu respecta pe nimeni. Dacă avea chef, ciupea şi nevasta unui episcop.

Rankin se încruntă.

— Poţi să descrii femeia?

Brewer îşi frecă mâinile agitat.

— Foarte atrăgătoare. Brunetă şi cu o siluetă grozavă. Purta ochelari mari de soare şi o pălărie uriaşă. N-am văzut-o prea bine la faţă. Avea pantaloni pescăreşti bleumarin şi o bluză albă.

— Ce vârstă?

— În jurul a douăzeci de ani, n-aş putea să vă spun sigur. Poate chiar douăzeci şi cinci.

— Ai recunoaşte-o dac-ai revedea-o?

— A, fireşte.

Rankin îşi stinse ţigara de foi în scrumiera de pe biroul lui Brewer.

— Dacă n-ar mai avea o pălărie uriaşă şi ochelari de soare, şi-ar fi cu capul descoperit şi într-o rochie albă, crezi c-ai mai recunoaşte-o?

Brewer reflectă un moment, apoi se uită plouat.

— Hm, poate că nu.

— Poţi să recunoşti deci hainele, dar nu femeia?

— Chiar aşa.

— Asta nu-i de prea mare ajutor, nu? zise Rankin. Foarte bine, nu-i nimic. Ce s-a întâmplat după ce Sheppey a salutat-o?

— Domnul Sheppey a zis că trebuie să se întoarcă peste două ore şi că să se grăbească. Au plecat împreună şi i-am văzut pornind cu maşina lui.

— Femeia şi-a lăsat automobilul aici?

— Nu l-am văzut. Cred c-a venit pe jos.

— Dă-mi cheia de la camera lui.

— Să-l chem pe Greaves? E detectivul hotelului.

Rankin clătină din cap.

— Nu. N-am chef ca detectivul hotelului să se iâţâie de colo-colo şi să şteargă indiciile.

Brewer ieşi din birou şi se duse la tabloul cu chei. L-am urmat. Cei patru bătrâni din hol se uitau fix la noi.

— Trebuie c-a luat cheia cu el – zise Brewer. Vă dau un duplicat.

Găsi o cheie şi i-o înmână lui Rankin. În timp ce Rankin o lua, Brewer întrebă:

— I s-a întâmplat ceva domnului Sheppey?

Cei patru se aplecară înainte. Mureau de curiozitate.

— A născut – zise Rankin. Cred că-i pentru prima oară în istorie, dar nu sunt absolut sigur, aşa că nu spune c-o ştii de la mine.

Ne-am îndreptat spre lift. Rătrânii ne urmăreau cu mutre uluite. Rankin apăsă pe butonul etajului doi şi rosti:

— Nu pot să sufăr bătrânii care locuiesc la hoteluri.

— Ai să îmbătrâneşti şi dumneata. Nu de plăcere stau la hotel…

— Un detectiv sentimental – zise el şi colţurile gurii îi căzură. Credeam c-am întâlnit toate tipurile de oameni.

— Ai aflat ceva despre fată de la îngrijitorul cabinelor? l-am întrebat pe când treceam de primul etaj.

— Da. Aceeaşi descriere. Fiecare cabină are câte două cămăruţe, ca să te schimbi. Ea a folosit una, iar el pe cealaltă. Dam găsit pantalonii pescăreşti, cămaşa, pălăria şi ochelarii de soare. Hainele lui erau în încăperea de alături.

— Fata şira lăsat hainele în cabină? am întrebat uimit.

— Exact, S-ar putea să însemne două lucruri: fie că

dorea să dispară şi s-a decis să plece în costum baie – toată lumea în oraşul ăsta blestemat umblă în costume de baie. Fie că s-a dus să înoate, şi-a fost şi ea omorâtă de cel care mai înainte l-a ucis pe Sheppey. Oamenii mei cercetează plaja. Eu cred însă că fata şi-a luat tălpăşiţa.

— N-a văzut-o nimeni când a ieşit din cabină? l-am întrebat în timp ce liftul se oprea la etajul doi.

— Nu, dar mai întrebăm prin împrejurimi.

Am luat-o pe coridor spre camera 247.

— S-a deghizat foarte abil – continuă Rankin în vreme ce vâra cheia în uşă. În oraşul ăsta, nimeni nu se uită la chipuri, ci la siluetă.

Întoarse cheia în broască şi împinse uşa. Am rămas pe loc şi-am privit prin cameră. Era ceva mai mare ca a mea, dar nu cu mult, la fel de încinsă şi fără aer.

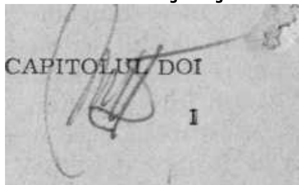
— Dumnezeule! murmură Rankin.

Prin cameră părea c-a trecut un ciclon. Sertarele de la comodă atârnau toate. Lucrurile lui Jack erau aruncate pe jos. Servieta îi fusese ruptă, iar hârtiile risipite peste tot. Aşternuturile fuseseră smulse de pe pat, iar din salteaua spintecată ieşea, umplutura.

Pernele fuseseră şi ele sfâşiate, iar fulgii zăceau grămadă pe duşumea.

— S-a lucrat foarte repede – zise Rankin. Dac-ar fi fost ceva de găsit, acum e prea târziu. O să trimit băieţii. Poate c-au mai rămas nişte amprente, deşi sunt sigur că n-au să găsească nimic.

A închis uşa şi a încuiat-o.

Stăteam în pat şi ascultam tropăiala greoaie,

vânzoleala de alături şi murmurul vocilor, în timp ce oamenii lui Rankin căutau indicii.

Mă simţeam deprimat şi singur. Cu toate defectele lui, Jack fusese un partener excelent. Ne întâlnisem cu cinci ani în urmă, pe vremea când lucram ca anchetator principal în biroul procurorului districtual. Jack era reporter la rubrica de fapte diverse a ziarului *San Francisco Tribune*. Ne-am împrietenit şi, într-o noapte, la o sticlă de whisky, am căzut e acord că ni se făcuse lehamite să fim marionetele a doi cretini borţoşi, care şedeau în dosul birourilor şi păreau încântaţi să ne muncească la sânge.

Deşi ne ameţisem uşor, ne venea greu să renunţăm la siguranţa oferită de un salariu regulat, în schimbul riscului de a lucra pe cont propriu. N-aveam un capital prea mare. Dispuneam de cinci sute de dolari mai mult ca Jack, dar aveam o experienţă îndelungată şi-am crezut că putem să tragem profit de pe urma ei.

În oraş erau câteva agenţii de cercetări. Cunoşteam o bună parte din ele şi nu prea făceau multe parale. După ce-am băut jumătate din sticla de whisky, am hotărât să renunţăm la slujbe şi să întemeiem o agenţie.

Ne-a mers bine de la bun început. După un an, câştigam destul ca să trăim ca lumea, şi de-atunci n-am regretat niciodată.

M-am întrebat cum o să fie lucrul fără partener. M-am întrebat dacă n-ar trebui să caut pe altcineva, ca să formez o echipă. Aveam destui bani la bancă pentru a-i plăti soţiei, lui Jack partea lui din agenţie. Era o roşcată stupidă, care îl înnebunise pe vremuri, şi nu mă îndoiam c-avea să se grăbească să-şi recapete banii împrumutaţi lui Jack ca să deschidem agenţia.

Mi-am mutat şirul gândurilor şi-am început să reflectez la moartea lui Jack. Nu credeam că era legată de

cazul pe care îl ancheta. Părea mai probabil că se încurcase cu amanta vreunui gangster, iar gangsterul îl omorâse. O daltă ascuţită, cum remarcase şi Rankin, era arma unui ucigaş de meserie şi fusese folosită ca atare. Trebuia să aflu însă numele clientului lui Jack. îmi spusese că afacerea o să ne umple de bani. Cu siguranţă, căci altfel Jack nu s-ar fi deranjat să vină până aici tocmai de la San Francisco. Aşadar, clientul era bogat. Asta nu-mi ajuta cu nimic. După câte-mi dădusem seama, mai toţi cei din St. Raphael erau doldora de bani.

Trebuia să fiu sigur că acel client n-avea nicio legătură cu crima şi doar apoi să-i dezvălui lui Rankin identitatea lui. Nimic nu dăunează reputaţiei unui detectiv particular ca faptul. de a vârî clientul în ghearele legii. E o gafă care nu se uită cu una cu două.

După plecarea oamenilor lui Rankin aveam să-i telefonez Eliei, dar nu de la hotel. Nu ştiam cât e de şmecher Rankin, dar dacă era pe cât îl bănuiam, lăsase desigur un om de-al lui la centrala hotelului, aşteptând să dau tocmai un astfel de telefon.

M-am uitat la ceas. Se făcuse unu fără un sfert. Mi-era foame. Din seara trecută nu mai mâncasem nimic substanţial. Mi-am zis c-o să câştig timp dacă mănânc acum, fiindcă băieţii de alături aveau destulă treabă ca să nu-şi bată capul cu mine. Mi-am dat jos picioarele din pat şi m-am sculat.

În timp ce-mi încheiam nasturele de la guler, uşa se deschise şi Rankin aruncă o privire înăuntru.

— Dumnezeule! E ca într-un cuptor.

— Mda, Tocmai mă pregăteam să plec la masă. Ai nevoie de mine?

Se sprijini de glaful uşii, mestecând o ţigară de foi stinsă.

— N-au găsit nimic. Arătă cu degetul mare spre

camera de alături. Sute de amprente, probabil fără nicio importanţă. Personalul hotelului nu prea se omoară cu curăţenia. Sunt amprentele de la cel puţin treizeci de clienţi vechi. N-am dat peste niciun raport asupra felului cum progresa ancheta. Nici nu m-am aşteptat. Nimic care să ne indice cu ce se ocupa Sheppey aici.

— Sunt sigur că nici cel care a răvăşit prin cameră n-a găsit nimic. Jack nu scria rapoarte.

— Încă nu ştii pentru cine lucra? întrebă Rankin, cercetându-mă din ochi.

— Habar n-am.

— Brandon, prostiile astea cu apărarea numelui clientului nu fac doi bani când e vorba de-o crimă. N-ar strica să-mi dezvălui mai repede numele. Nu mă duce pe mine că n-ai de unde-l şti.

— Nici n-am intenţia, domnule locotenent. Dar dacă Jack n-a lăsat niciun raport, nici eu nu ştiu ce să fac.

— Dă-mi adresa biroului vostru. E cineva acolo, o secretară?

I-am dat adresa.

— Avem o dactilografă. De-abia a împlinit şaptesprezece ani, e proastă foc şi-o plătim degeaba. Nu-i spunem nimic.

Rankin nu păru să mă creadă.

— Dacă descoperi cine-i clientul, vino să-mi spui. Dacă în douăzeci şi patru de ore nu-mi comunici, vin eu la tine.

Plecă închizând uşa în urmă şi lăsând ameninţarea să plutească în aer ca un nor de gaze otrăvitoare.

M-am hotărât să renunţ la dejun. Mă bătea gândul că Rankin avea să telefoneze la cartierul general al poliţiei din San Francisco, pentru a cere să fie trimis un poliţist care să vorbească cu Ella, înaintea mea.

Am coborât cu liftul în hol, am mers pe jos de-a

lungul unui bloc şi am găsit un *drugstore*[2], m-am închis într-o cabină telefonică şi-am format numărul de la birou.

Nu-i spusesem lui Rankin decât jumătate din adevăr în privinţa Ellei. Avea doar şaptesprezece ani, dar fără să fie de loc proastă. Era foarte deşteaptă şi plină de intuiţie.

Mi-a părut bine să-i aud glasul tânăr şi clar rostind:

— Agenţia Star. Bună ziua.

— Lew la telefon – i-am spus, vorbind repede. Te chem din St. Raphael City. Jack a venit aici ca să ancheteze un caz şi mi-a telegrafiat să-l secondez. Am veşti proaste, Ella, Jack a murit. A fost asasinat.

Am auzit-o cum îşi trage răsuflarea brusc şi violent. Ţinuse la el. Jack, din obişnuinţă, o curtase când Ella se angajase la biroul nostru, dar îl convinsesem s-o lase în pace, ţinând seama de vârsta ei. Îmi dăduse dreptate şi căutase un vânat mai matur. Cu toate acestea, o cucerise, şi Ella era aproape îndrăgostită de el.

— Jack… a murit? întrebă ea cu un glas tremurător.

— Da. Ascultă, Ella, am să-ţi spun ceva important. Poliţia vrea să afle în ce consta cazul şi numele clientului. Jack nu mi-a spus. Ţie ţi-a spus cumva?

— Nu. A pomenit doar că s-a ivit o afacere şi că pleacă la St. Raphael City. A zis c-are să-ţi telegrafieze să vii şi tu acolo, dar n-a spus despre ce-i vorba.

O auzeam cum se luptă să nu izbucnească în lacrimi. Mi-a părut rău de fetiţă, dar nu era momentul să fiu sentimental.

— Cum a primit angajamentul, printr-o scrisoare sau telefonic?

— I-a telefonat un bărbat.

— Şi-a dat numele?

— Nu. L-am întrebat, dar n-a voit să spună. A zis că doreşte să vorbească cu unul dintre şefii agenţiei.

---

2 Magazin general, cu un bufet pentru băuturi, (n.t.)

Mi-am împins pălăria pe ceafă şi-am răsuflat adânc. Aerul din cabină era aşa de greu, că te puteai sprijini de el.

Se părea c-am ajuns într-vin impas. Pe urmă mi-a venit deodată o idee. Mi-am amintit că Jack avea obiceiul să mâzgălească când vorbea la telefon. Dacă vorbea la telefon şi avea un creion ia-ndemână, nu se putea să nu mâzgălească. Desena nuduri, şi în privinţa asta era foarte talentat, sau nota fragmente din conversaţia care avea loc. Devenise o a doua natură să mâzgălească când vorbea la telefon.

— Ella, du-te la el în birou şi uită-te 3 a sugativă. Există posibilitatea să fi notat numele clientului. Ştii că-i plăcea să mâzgălească.

— Bine. Mă uit.

Am aşteptat, simţind cum mi se scurge transpiraţia pe şira spinării. În cabină, atmosfera se încinsese atât de rău, încât a trebuit să deschid uşa ca să intre niţel aer curat. Atunci am zărit poliţaiul. Se sprijinea de bar. Mirosea de ia o poştă a poliţai şi, după felul exagerat în care fixa o ceaşcă de cafea, mi-am dat seama că se străduia să nu-i alunece privirea în direcţia mea.

Mi-am tras singur o înjurătură fiindcă nu mă gândisem că Rankin avea să pună pe cineva să mă urmărească. Tipul ăsta trebuie să fi bănuit că telefonam la birou.

Vocea Ellei îmi readuse brusc atenţia la telefon.

— Pe sugativă sunt multe scrise. O am în faţă. Dar e un singur nume. E scris cu litere de tipar: Lee Creedy.

— În regulă, Ella. S-ar putea să însemne ceva, sau să nu fie nimic. Distruge imediat sugativa, mă auzi? Rămân la aparat. Rupe-o, arunc-o în closet şi trage apa după ea. S-ar putea să primeşti în orice clipă vizita poliţiştilor şi nu-i cazul s-o găsească.

Am aşteptat trei minute, apoi Ella s-a întors.

— Am scăpat de ea.
— Bravo, fetiţo! Acum ascultă. Am declarat poliţiei de aici că eşti proastă şi că nu-ţi spunem nimic. Fă deci pe proasta Spune-le că Jacic a primit un telefon şi că ţi-a comunicat că pleacă la St. Raphael City, dar că nu ştii nici de ce şi nici cine l-a chemat la telefon. Ai înţeles?
— Da.
— Nu te lăsa intimidată. Au să facă probabil pe brutalii, au să pomenească de complicitate, dar nu te speria. Rămâi pe poziţie. Nu pot să dovedească nimic şi-au să se plictisească repede să mai insiste.
— Foarte bine, Lew.
— Mai e ceva. Nu-mi place să te rog lucrul ăsta, Ella, dar eu n-o pot face de aici. Vrei s-o anunţi tu pe soţia lui Jack? Spune-i c-am să-i scriu. îi trimit diseară o scrisoare. Mă ocup eu de înmormântare. Când are să-şi revină după şoc, am să-i telefonez.
— Nu te întorci imediat?
— Nu. Vreau să aflu de ce a fost ucis Jack şi de către cine. Vrei să te duci, Ella, şi s-o anunţi tu pe soţia lui Jack?
— Desigur. Apoi, cu voce scăzută: Tocmai au intrat doi bărbaţi. Cred că sunt detectivi…
Convorbirea se întrerupse.
Mi-am scos batista şi m-am şters pe faţă, apoi am ieşit din cabină, m-am îndreptat spre tejgheaua barului şi m-am apropiat de detectivul care aştepta. Mi-a aruncat o privire impenetrabilă şi mi-a întors spatele.
Am comandat un sandviş şi o cafea neagră.
Detectivul îşi bău cafeaua, îşi aprinse o ţigară şi, cu o nepăsare exagerată, ieşi din *drugstore*, se urcă într-un Lincoln negru şi plecă.
Cv n
M-am întors la hotel puţin după unu şi jumătate şi m-am dus direct spre camera mea. A trebuit să trec pe lângă

odaia lui Jack şi, văzând uşa deschisă, m-am uitat înăuntru.

Un bărbat solid, cu nişte haine mototolite, stătea lângă fereastră, cu mâinile pe şoldurile-i late, şi privea de jur-împrejur. Se întoarse şi mă aţinti cu o expresie dură şi duşmănoasă.

Semăna cu un fost poliţai. Am bănuit că trebuie să fie detectivul hotelului.

— Şi-au luat catrafusele? l-am întrebat în timp ce intram în cameră.

— Ce cauţi aici? se răsti el cu o voce răguşită de bas.

— Sunt Brandon. Locuiesc alături. Dumneata eşti Greaves?

Se destinse niţel şi dădu din cap.

Prin cameră se făcuse niţică ordine. Cel puţin fulgii fuseseră măturaţi, deşi se mai vedeau câţiva. Comoda avea sertarele închise, umplutura saltelei fusese vârâtă la loc, iar hârtiile strânse de pe jos.

Lucrurile lui Jack stăteau grămadă într-un colţ: două geamantane jerpelite, un impermeabil, o pălărie şi o rachetă de tenis în presă. O grămăjoară emoţionantă: câteva fleacuri rămase de pe urma unui bărbat chipeş, voinic şi spiritual.

— Au terminat cu astea? am întrebat.

Greaves dădu din cap.

— Va trebui să le tri” ” soţiei lui. Cui să-i cer s-o facă în locul meu?

— Lui Joe, băiatul de serviciu.

— Dacă n-ai altă treabă, hai la mine în odaie. Am o sticlă de whisky Vat 69 care trebuie golită.

Faţa-i grasă se lumină. N-aş fi fost surprins să aflu că n-are mulţi prieteni.

— Cred că pot rupe câteva clipe.

Am intrat amândoi în camera mea şi-am închis uşa.

Greaves se aşeză pe scaunul tare şi eu pe pat. Gheaţa

se topise de mult. N-am mai catadicsit să comand alta prin telefon. I-am turnat trei degete de whisky, iar mie unu.

L-am urmărit cum mirosea băutura. Chipul lui rotund şi gras era lipsit de şiretenie. Prin mustaţă îi răsăriseră câteva fire albe. Avea o privire aspră, bănuitoare şi cam obosită. Nu cred că era mare distracţie să fii detectiv la un hotel de teapa ăstuia.

— Au aflat cine l-a omorât? mă întrebă el după ce trase o înghiţitură bună.

— Dac-au aflat, atunci nu mi-au spus. Ai văzut fata cu care-a plecat?

— Am văzut-o – zise el şi dădu din cap. Scoase un pachet mototolit de ţigări Lucky Strike, îmi oferi una şi îşi aprinse şi el. Poliţaii din oraşul ăsta nu colaborează decât cu detectivii de la marile hoteluri. Pe cei mărunţi, ca mine, îi ignoră. N-au decât, nu mă supăr. Dacă şmecherul ăla de poliţai, Rankin, m-ar fi întrebat, i-aş fi putut spune câte ceva, dar el nu discută decât cu Brewer. Ştii de ce? Fiindcă lui Brewer îi dă mâna să-şi cumpere o cravată de mătase. D-asta.

— Ce-ai fi putut să-i spui? l-am întrebat, aplecându-mă înainte.

— I-a cerut lui Brewer să-i descrie fata – zise Greaves. Asta arată cât de prost e. Brewer n-a văzut decât hainele fetei. Eu am urmărit-o atent. Mi-am dat seama că se îmbrăcase aşa fiindcă nu voia să fie recunoscută mai târziu. În primul rând am remarcat că era blondă. Ori purta perucă, ori îşi vopsise părul. N-aş putea să spun care din aceste presupuneri e cea adevărată, dar era sigur blondă.

— Cum de eşti aşa de sigur?

Greaves zâmbi acru:

— Fiindc-am observat-o atent. Purta o bluză cu mâneci scurte, iar părul de pe braţe era blond. Av. ea tenul

şi pielea unei blonde.

Raţionamentul nu m-a impresionat grozav. Părul de pe braţe putea îi decolorat de soare. Nu i-am spus, fiindcă nu voiam să-l descurajez.

— Am urmat un curs special ca să descopăr ticurile mărunte, şi fata avea unul – continuă Greaves. A stat în hol cam cinci minute. Şi tot timpul şi-a mişcat degetele pe şold de parc-ar fi cântat la pian. Se ridică pentru a o imita. Cu mina dreaptă, pricepi? Uite, cam aşa făcea cu degetele. Le plimbă pe şold ca şi cum ar fi executat o gamă la pian. Tot timpul. Şi era un tic bine înrădăcinat. Nu se prefăcea. Nici nu-şi dădea seama.

Am tras o înghiţitură şi-am reflectat la această informaţie.

— Poliţia va trebui să-şi piardă multă vreme căutând o fată cu ticul ăsta, nu? am spus.

— În primul rând e necesar să te afli aproape de ea – zise Greaves şi mirii dispreţuitor. Le-ar fi însă de mare ajutor poliţailor dacă ar găsi o suspectă şi-ar voi să fie siguri cu cine au de-a face.

I-am dat dreptate.

— Mda. Cred că aşa e. Din cât ai văzut-o, cu ce crezi că se ocupa?

Dădu neputincios din umerii greoi.

— Greu de spus. Putea fi artistă de varieteu. Habar n-am: model, cântăreaţă sau actriţă. Ştia să-şi poarte lucrurile şi avea un stil formidabil.

— Ai să-i spui toate astea şi lui Rankin?

Greaves îşi aprinse ţigara, apoi clătină din cap:

— Nu-şi pierde el vremea să m-asculte nici dacă m-aş deranja să merg la poliţie. N-are timp pentru tipi d-ăştia oarecare, de teapa mea. Dă-l dracului.

— Te-ai gândit cum a intrat cel care a răvăşit camera

lui Sheppey?

— Cu cheia lui Sheppey, pe care acesta o luase la el. A uitat s-o predea la poartă. Cred că asasinul a găsit cheia, s-a grăbit să vină încoace, a urcat scările, a intrat în odaie şi-a răscolit peste tot. Trebuia curaj, dar nu risca prea mult. Ducem lipsă de personal şi la acea oră de dimineaţă cu siguranţă că pe coridor nu se afla nimeni.

Am hotărât că venise clipa să-l înştiinţez că lucram oarecum în acelaşi domeniu de activitate cu el. Mi-am scos cartea de vizită şi i-am înmânat-o.

— Nu pun întrebări doar ca să mă aflu în treabă – i-am spus.

O citi, se încruntă, îşi frecă nasul gras şi îmi înapoie cartea de vizită.

— Eraţi asociaţi?

— Da.

— Toată viaţa am dorit să lucrez în branşa voastră. Se câştigă mult mai bine ca într-a mea. Cum vă merge?

— Nu mă pot plânge, până la accidentul ăsta. Acum va trebui să închid agenţia, până descopăr criminalul.

— E treaba poliţiei – zise el şi mă privi lung. Ce crezi că poţi face?

— Ar fi culmea, nu, să mă întorc la San Francisco şi să continui ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic! Frumoasă reclamă pentru agenţie, clacă n-aş face nimic pentru identificarea criminalului. În afară de asta, Jack era prietenul meu cel mai bun. Nu pot să las totul baltă, pe seama poliţiei.

Greaves mă privi cu o figură lungă.

— Atunci, ai grijă. Rankin e destul de cumsecade. E un poliţai înţelegător, dar căpitanul Katchen e cu totul altfel. Pe detectivii particulari îi urăşte mai ceva ca pe cei de hotel. Dacă află că-ţi vâri nasul în districtul lui, vorbesc serios, ai să dai de dracu’.

Am golit paharul şi mi-am şters încheieturile mâinii cu batista. Temperatura camerei se suise la vreo treizeci de grade.

— La ce te referi?

— A venit aici un detectiv particular de la Los Angeles, ca să verifice o sinucidere. Văduva era convinsă că la mijloc e o crimă şi l-a angajat pe tip pentru cercetări. Katchen l-a avertizat să-şi vadă de treabă, dar el a continuat ancheta. Într-o bună zi, când era la volan, l-a lovit o maşină a poliţiei, i-a distrus automobilul, iar pe el l-a băgat în spital cu o claviculă ruptă, iar când a ieşit s-a pomenit condamnat la şase săptămâni de închisoare fiindcă a condus în stare de ebrietate. A jurat că poliţaii au turnat pe el o jumătate de sticlă de whisky înainte de a-l duce la spital, dar nu l-a crezut nimeni.

— Pare un tip simpatic, Katchen ăsta. Mulţumesc pentru informaţie. Am să-l evit.

Greaves goli şi el paharul şi, cu regret, îl puse jos.

— N-ar strica să-l eviţi. Ei bine, cred că-i vremea să mă car. Pe la ora asta trebuie să fiu în hol, ca nu cumva vreun *gentleman* bătrân să încerce să ducă la el în cameră vreo târfă. N-au făcut-o niciodată, dar administratorul susţine că-ntr-o bună zi au să-ncerce.

Mulţumesc pentru băutură. Dacă ai vreodată nevoie le ajutor, îţi stau la dispoziţie.

I-am răspuns că n-am să uit.

În timp ce ieşea din odaie, l-am întrebat ca din întâmplare:

— Numele Lee Creedy îţi spune ceva?

Se opri, îşi pironi privirea asupra mea, apoi închise uşa şi se sprijini de ea.

— E omul cel mai influent din oraş.

Am reuşit să-mi stăpânesc surprinderea.

— Cât de influent?

— În primul rând dispune de o sută de milioane de dolari. E patronul companiei de navigaţie *Green Star*. Are o flotă de vase petroliere care face cursa între San Francisco şi Panamá. E proprietarul lui *Air Lift Corporation*, un serviciu de taxiuri aeriene între St. Raphael şi Miami. Mai are trei ziare şi o fabrică de piese electrice pentru automobile, la care lucrează zece mii de muncitori, bărbaţi şi femei. Deţine şi o parte din acţiunile Cazinoului, o parte din campionul nostru la categoria uşoară, o parte din hotelul Ritz-Plaza, ca şi o parte din Musketeer Club, singurul club într-adevăr exclusivist din oraşul ăsta împuţit, şi când zic că-i exclusivist nu mă gândesc la faptul că-i scump, deşi e destul de scump. Ca să fii admis, trebuie să ai un venit de peste o sută demn de dolari, şi-ţi mai fac şi analiza sângelui înainte de a te primi ca membru. Iată cât e de influent. Cred că mai are şi altele, dar, din ce ţi-am spus, poţi să-ţi faci şi singur o idee generală.

— Locuieşte aici?

— Are o reşedinţă afară din oraş, la Thor Bay, La vreo nouă kilometri pe coastă. Un domeniu de şapte hectare, cu o maghernită de vreo douăzeci şi cinci de dormitoare, cu un bazin pe care poate pluti şi un purtător de avioane, cu şase terenuri de tenis, grădină zoologică-cu lei şi tigri, un personal de vreo patruzeci de servitori, toţi înghesuindu-se să-l servească, şi un golf mic de tot în care de-abia intră iahtul lui de patru mii de tone.

— E căsătorit?

— A, desigur. Greaves strâmbă din nas. O ţii minte pe Bridgette Blând, actriţa de cinema? E soţia lui.

Mi-am amintit vag c-o văzusem cândva într-un film. Dacă era cea la care mă gândeam, atunci reuşise să stârnească o oarecare senzaţie acum patru ani la festivalul filmului de la Cannes. I se făcuse o publicitate monstră

fiindcă intrase călare în holul hotelului Majestic, dăduse frâiele calului funcţionarului de ia biroul de primire, apoi păşise agale spre lift ca să se urce în apartamentul ei de cinci camere. Rezistase vreo doi ani în cinematografie, pe urmă dispăruse. Dacă n-o confundam, atunci avea reputaţia că-i descreierată şi enervantă.

Greaves mă privea interogativ.

— Ce-i cu Creedy? mă întrebă el.

— Nimic. S-a pomenit numele lui. L-a pomenit un tip. M-am întrebat cine-o fi.

Greaves se uită lung şi gânditor la mine, mă salută cu capul, deschise uşa şi plecă.

Mi-am aprins o ţigară şi m-am întins pe pat.

Tack spusese că afacerea promitea bani graşi. Dacă-l avusese client pe Lee Creedy, atunci urmau într-adevăr să iasă bani. Cum era însă cu putinţă ca un om în situaţia lui Creedy să angajeze un obscur detectiv de la cinci sute de kilometri de oraşul său?

Cu averea lui imobiliară şi cu banii din bancă n-avea decât să se adreseze firmei Pinkerton sau altei agenţii de lux.

Mi-am trecut degetele prin părul umed.

Un tip de calibrul lui Creedy era fără îndoială înconjurat de secretare, de bătăuşi gata să-l scutească de clienţii nepoftiţi, de lachei şi de slugoi a căror singură preocupare consta în a nu-i lăsa pe cei ca mine să se apropie de el. N-aveam să ajung uşor la el. N-avea să-mi fie uşor să-l întreb dacă el l-a angajat pe Jack şi în ce scop.

Am mai băut niţel whisky ca să prind curaj şi-am ridicat receptorul.

— Vreau să vorbesc cu Greaves – i-am spus fetei de la centrala telefonică a hotelului.

Urmă o pauză, apoi Greaves veni la telefon.

— Trebuie să dau un telefon – am spus. E liberă

centrala telefonică?

N-a trebuit să insist ca să priceapă ce voiam

— Nicio grijă. A dat o vreme târcoale un poliţai, dar s-a cărat.

I-am mulţumit, am chemat centrala şi-am cerut informaţiile. Am rugat apoi telefonista să-mi dea legătura cu Lee Creedy. Mi-a spus să aştept o clipă, apoi se auzi vocea unui bărbat:

— Reşedinţa domnului Creedy

Vorbea de parcă avea o prună în gură sau ar fi trebuit să-şi scoată amigdalele de mult.

— Dă-mi legătura cu domnul Creedy! m-am răstit.

— Dacă îmi spuneţi cum vă numiţi, domnule

— Răspunse vocea pe un ton distant – am să vă-l dau pe secretarul domnului Creedy.

— Mă cheamă Lew Brandon. N-am chef să vorbesc cu secretarul domnului Creedy, ci cu domnul Creedy personal.

Nu-mi închipuiam c-o să-mi meargă, şi nici nu mi-a mers.

— Un moment, domnule, vă dau legătura cu secretarul domnului Creedy.

Vocea plictisită era insultătoare ca o palmă.

Răsunară câteva clinchete, apoi un glas aspru, destul de ascuţit ca să tai cu el felii de pâine, se răsti:

— Hammerschult la aparat. Cine-i acolo?

— Lew Brandon. Vreau să vorbesc cu domnul Creedy.

— Aşteptaţi, vă rog.

Am ascultat cu atenţie şi l-am auzit cum respiră din greu în timp ce frunzărea probabil un carnet de adrese. Un tip prudent. Nu se obrăznicea până nu ştia cu cine stă de vorbă.

— Domnul Brandon? întrebă el cu o voce mult mai agresivă. Ce doriţi?

— O să-ţi spună domnul Creedy ce doresc, dacă o

vrea să afli. Până una alta, dă-mi legătura cu el şi nu mă face să-mi pierd vremea.

Am luat un timbru mai ameninţător, brutal chiar. N-a mers, dar l-a mai potolit niţel.

— Nu-i posibil să vorbiţi cu domnul Creedy – zise el mai calm. Spuneţi-mi pe scurt ce doriţi şi-am să-i comunic eu, şi poate vă cheamă.

Ştiam că mi se înfundase. Dacă deveneam prea brutal, avea să priceapă că încercam să trec de el, aşa că mi-am jucat ultimul atu, nu prea grozav de altfel.

— Spune-i că sunt asociatul principal al agenţiei *Star*, din San Francisco. Mă aşteaptă să-i dau un raport.

— A, da? Glasul părea surprins şi mai puţin încrezător. Foarte bine, domnule Branclon. Am să-i spun şi-o să vă telefonăm. Ce număr aveţi?

I-am dat numărul hotelului şi a întrerupt legătura.

Am stins ţigara, am golit paharul de whisky şi-am închis ochii. M-am gândit c-o s-aştept o oră, poate chiar mai mult. S-ar putea să nu telefoneze de loc. N-avea niciun sens să întreprind ceva momentan. M-am destins şi după o vreme am aţipit.

Sunetul brusc şi violent al telefonului mă trezi. Era cât pe-aci să cad din pat de surprindere. Am înşfăcat receptorul şi m-am uitat la ceasul de la încheietură. Dormisem cincisprezece minute.

— Domnul Brandon?

Am recunoscut vocea lui Hammerschult.

— Da.

— Domnul Creedy vă aşteaptă azi la ora trei după-amiază.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— La trei?

— Da. Vă rog să fiţi punctual. Domnul Creedy are mai multe angajamente după-amiază şi vă acordă doar câteva

minute.

— O să fie de-ajuns – i-am spus şi-am închis telefonul.

Am rămas mult timp cu ochii în tavan, apoi mi-am dat jos picioarele din pat.

Creedy era eu siguranţă clientul lui Jack. Iată singurul motiv pentru care un om în situaţia lui catadicsea să mă primească.

M-am uitat din nou la ceas. Aveam mai puţin de-o oră ca să ajung la el acasă. M-am îndreptat spre valiză ca să-mi despachetez costumul de zile mari.

CAPITOLUL TREI I

Proprietatea lui Lee Creedy se alia la capătul unei peninsule strâmte, lungi de peste un kilometru, înfiptă drept în mijlocul golfului Thor. Se vedea bine de pe Bay Boulevard. Mai înainte de-a o apuca pe drumul particular care ducea de-a lungul peninsulei piuă la proprietate, am încetinit şi i-am aruncat o privire.

Casa era masivă. Avea trei etaje, ferestre largi, terase, acoperiş de ţiglă albastră. şi ziduri albe, acoperite cu fiori agăţătoare. Partea din spate a casei părea că atârnă peste marginea stâncii. Oferea o privelişte măreaţă asupra celor două braţe ale golfului.

Conduceam Buiek-ul firmei. Poliţia îl lăsase în faţa hotelului. Pe una din uşi se vedea o zgârietură urâtă, iar unul dintre capacele roţilor fusese turtit. Nu ştiam dacă era opera poliţiei sau dacă n-o ciocnise Jack venind de la San Francisco. Se putea ca el să fie vinovatul. Nu condusese niciodată strălucit, depăşea prea de aproape şi risca exagerat. îmi părea însă bine că aveam automobilul. Mă scutea să iau taxiuri şi, din câte mi se spusese, viaţa era atât de scumpă la St. Raphael, încât trebuia să economisesc fiecare sfanţ.

Am cotit din Bay Boulevard pe drumul spre peninsulă. La vreo sută de metri mai încolo, am dat de un

panou mare care anunţa că, drumul fiind particular, n-aveau acces decât vizitatorii.

Peste trei sute de metri am întâlnit un stâlp transversal vopsit în alb şi roşu, ca barierele de tren din Europa. Alături se afla cămăruţa albă a portarului.

Doi bărbaţi în cămăşi albe şi pantaloni de dril alb, cu cizme negre strălucitoare, înalte până la genunchi, şi cu şepci pe cap mă urmăriră cum înaintez. Semănau cu foştii poliţai. La şold purtau pistoale Colţ 45.

— Am întâlnire cu domnul Creedy – am spus, uitându-mă pe fereastra maşinii.

Unul din ei se apropie. Mă cercetă cu privirea lui de poliţai şi, după mişcarea scurtă a capului, am priceput că nu-i plăcea maşina şi, dacă nu mă înşelam, nici persoana mea.

— Numele?

I l-am spus. Verifică pe o listă din mină, apoi făcu semn celuilalt paznic, care ridică bariera.

— Drept înainte, o iei la stânga la intersecţie şi parchezi pe locul 6.

Am dat din cap c-am înţeles şi-am condus mai departe, conştient că mă urmăreau cu privirile, ca să fie siguri c-au să mă recunoască.

După alte vreo şapte sute de metri am ajuns la nişte poi ţi masive de stejar, larg deschise, înalte de cinci metri şi bătute cu cuie de fier. Am apucat-o pe o alee cu nisip, am trecut printr-un ţinut împădurit, pe lângă un parc măreţ, aranjat artistic, cu hectare de pajişti tunse scurt, ronduri de flori, partere de trandafiri sub nivelul solului şi fântâni. La unul din rondurile mari, câţiva grădinari chinezi plantau begonii. Munceau încet, cum obişnuiesc chinezii, dar făceau o treabă splendidă. Florile erau la distanţe egale şi aveau exact aceeaşi înălţime. O precizie pe care niciun alt grădinar din lume n-ar fi întrecut-o.

De la intersecţie, am luat-o la stânga, după cum mi se spusese. Am dat de un ţarc împărţit prin linii drepte în cincizeci de spaţii de parcare. Unele aveau panouri de stejar, completate cu litere aurii strălucitoare.

Mi-am lăsat Buickul în spaţiul nr. 6, m-am dat jos şi-am aruncat o privire rapidă asupra panourilor. La nr. 1 stătea scris: *Domnul Creedy*. La nr. 7: *Doamna Creedy*. La nr. 23: *Domnul Hammerschult*. Mai erau multe alte nume, dar care nu-mi spuneau absolut nimic.

— Formidabil, nu? zise o voce din spate. Oameni importanţi. Fac pe grozavii.

Am întors capul. Un om scund şi îndesat, într-o uniformă albă de paznic şi cu şapca pe ceafă, îmi zâmbea prietenos. Avea faţa congestionată şi transpirată şi, când m-am apropiat, trăsnea a whisky.

— Mare e grădina lui Dumnezeu.

— Chiar aşa. Pentru toate tâmpeniile astea s-au risipit o groază de bani. Arătă cu mina spre panouri.

Parcă îi pasă cuiva unde parchează. Ochii lui mici şi vioi mă cercetară din cap până-n picioare. Cauţi pe cineva anume, amice?

— Pe bătrânul Creedy.

— Serios? îşi umflă obrajii. Bine că te duci dumneata la el şi nu eu. Eu, unul, m-am săturat până-n gât. E ultima mea zi aici şi ştii ce bine-mi pare? Se apleacă înainte şi mă bătu uşor pe piept. De ce numai escrocii fac bani? Creedy ăsta – nimic nu-l mulţumeşte. Pantofii nu-s destul de lustruiţi, maşina nu-i destul de curată, trandafirii nu-s destul de înalţi, mâncarea e când prea caldă, când prea rece. Nu-i niciodată fericit sau mulţumit. Veşnic se plânge, urlă sau înjură, să te scoată din minţi, nu alta. Dac-aş avea a zecea parte din banii lui, aş trăi ca un paşă, nu ca el.

Am aruncat o privire furişă la ceas. Era trei fără patru minute.

— Ce să-i faci – am spus. Se mai întâmplă. Aş vrea să continuăm discuţia, dar am întâlnire cu el la ora trei şi mi s-a spus că se înfurie dacă trebuie s-aştepte.

— Fii sigur că se-nfurie, dar să nu-ţi închipui că dac-o să fii punctual, înseamnă c-ai să-l vezi la ora fixată. Am auzit că unii au aşteptat trei, patru ore pân-au ajuns la el. Foarte bine, n-ai decât să te duci. Eu, unul, m-aş duce mai degrabă la întâlnire cu moartea. Arătă cu degetul: Urci pe scările alea, apoi la stânga.

Am pornit, dar m-am oprit fiindcă mi-a venit brusc o idee.

— Ce faci astă-seară pe la şase?

— Am o groază de treabă astă-seară pe la şase – zise el zâmbind. Fac chef de bucurie c-am plecat. Am muncit pentru ticălosul ăsta douăzeci de luni. O să beau vârtos, ca să uit necazul adunat în vremea asta. De ce întrebi?

— Fac şi eu chef. Dacă n-ai promis altcuiva, poate facem chefui împreună.

— Bei? mă întrebă el şi mă privi lung.

— Doar în anumite ocazii. Azi, de pildă.

— De ce nu, la urma urmei? Prietena mea nu-mi dă voie să beau. Voiam să fac cheful singur, dar e mai bine să bem în doi. Unde şi când?

— Să zicem la şase. Cunoşti vreun local bun?

— La cârciuma lui Sam. Ştiu toţi unde e. Mă cheamă Fulton. Numele de botez e Tim. Pe tine cum te cheamă?

— Lew Brandon. Pe diseară.

— Neapărat.

Am plecat, am urcat scările câte trei o dată, am luat-o la stânga şi-am păşit de-a lungul unei terase ornamentate, până am ajuns la intrarea principală.

Mai rămăsese un minut când am tras de lanţul clopoţelului.

Uşa s-a deschis imediat. Un bătrân de un metru

nouăzeci, subţire şi ţeapăn, îmbrăcat în uniforma tradiţională a majordomilor din filmele de la Hollywood, se dădu la o parte, mă salută înclinând uşor capul şi mă lăsă să intru într-un hol destul de mare ca să-i adăpostească şase limuzine Cadillac.

— Domnul Brandon? I-am spus că da. Vreţi să mă urmaţi, vă rog?

M-a condus prin hol afară, în lumina soarelui ce se revărsa fierbinte într-un patio, apoi, prin nişte uşi cu geamuri, într-un coridor cu cincisprezece fotolii şi cu un covor atât de moale şi de gros, încât mi se părea că păşesc pe zăpadă. Pe pereţi atârnau două tablouri de Picasso.

Şase oameni de afaceri, cu mutre plictisite şi strângând serviete în mâini, şedeau pe fotolii. M-au privit cu o nepăsare resemnată, care trăda că, tot aşteptând, pierduseră nu numai noţiunea timpului, ci şi simţul realităţii.

— Domnul Creedy vă primeşte imediat – zise majordomul şi dispăru la fel de liniştit şi de discret, de parcă era pe roţi.

M-am aşezat, mi-am aruncat pălăria pe genunchi şi mi-am fixat privirea în tavan. Toţi ceilalţi, după ce s-au holbat destul la mine şi şi-au satisfăcut curiozitatea, au recăzut în comă.

La trei şi trei minute, uşa s-a deschis cu o smucitură şi un tânăr înalt şi subţirel, cu bărbie ca a funcţionarilor superiori şi cu părul tuns perie, îmbrăcat într-o haină neagră, cu pantaloni de dril cenuşiu şi cravată neagră, răsări în prag. Cei şase oameni de afaceri îşi îndreptară spinările, îşi încleştară mâinile pe serviete şi-şi răsuciră nasurile ca un câine de vânătoare la vederea vânatului. Ochii reci şi ostili ai tânărului alunecară peste ei şi se opriră asupra mea.

— Domnul Brandon?

— Exact.

— Domnul Creedy vă primeşte.

Când m-am sculat în picioare, unul dintre oamenii de afaceri rosti:

— Iertaţi-mă, domnule Hammerschult, dar aştept de la ora douăsprezece. Aţi spus că-i rândul meu să intru la domnul Creedy.

Hammerschult îl privi rece.

— Am spus eu aşa ceva? Domnul Creedy e de altă părere. Nu-i liber decât la patru. Pe aici – mise adresă el şi o luă înainte pe un coridor, apoi mă introduse într-un holişor, trecurăm prin două uşi capitonate cu pluş verde, spre o altă uşă masivă, din mahon solid, bine lustruit. Bătu, deschise uşa, se uită înăuntru şi zise: A venit Brandon, domnule.

Apoi se dădu la o parte şi îmi făcu semn să intru.

II

Odaia mi-a amintit de fotografiile cu celebrul birou al lui Mussolini. Era lungă de peste douăzeci de metri. În fund, între două ferestre uriaşe, cu o vedere splendidă asupra mării şi a braţului drept al lui Thor Bay, se afla un birou pe care puteai să joci biliard. Restul încăperii era aproape gol, cu excepţia câtorva fotolii, a câtorva armuri şi a doua tablouri grele şi întunecate, ce puteau să fie sau nu Rembrandt-uri originale.

În dosul biroului şedea un bărbat scund şi cu aer debil, cu ochelarii cu rame de corn ridicaţi şi proptiţi pe frunte. În afara unei şuviţe de păr cenuşiu, era chel, iar ţeasta părea osoasă şi tare.

Avea o. figură crispată şi încruntată, trăsături mărunte şi o gură foarte mică, cu buzele strânse. De-abia cinci am descoperit marea forţă din privirea lui am înţeles că mă aflam în prezenţa unui om important. Mă măsură din cap până-n picioare şi m-am simţit ca la razele X, ca şi

când ar fi putut să-mi numere vertebrele de la şira spinării.

M-a lăsat să parcurg întreaga lungime a odăii, a rmărindu-mă neîncetat cu nişte ochi ca două reflectoare. Cinci am ajuns lângă birou, am descoperit că începusem să transpir uşor.

Se lăsă pe spate în fotoliu şi mă privi ca pe o muscă ce-i picase în supă. Se aşternu o tăcere lungă, apoi. vorbi cu un glas ciudat de moale şi de efeminat:

— Ce pofteşti?

În clipa aceea, după socotelile lui, ar fi trebuit să fiu complet dezumflat, gata să-i cad în genunchi şi să mă lovesc cu fruntea de duşumea. Perfect, recunosc că eram cam dezumflat, dar nu în halul în care voia el.

— Mă numesc Brandon – i-am spus – şi sunt de la agenţia de detectivi *Star* din San Francisco. Dumneavoastră l-aţi angajat pe asociatul meu acum patru zile.

Chipul lui subţire şi mic rămase neclintit, ca un dos de autobuz.

— Ce te face să crezi că l-aş fi angajat? întrebă el.

Am intuit că nu era prea sigur pe poziţie şi că voia să tatoneze înainte de a-şi dezvălui artileria grea.

— Ţinem evidenţa tuturor clienţilor noştri, domnule Creedy – l-am minţit eu. Înainte de-a pleca de la birou, Sheppey a lăsat scris că l-aţi angajat dumneavoastră.

— Şi cine-i Sheppey?

— Asociatul meu şi cel pe care l-aţi angajat, domnule Creedy.

Îşi puse coatele pe birou şi îşi uni vârfurile degetelor. îşi sprijini bărbia ascuţită şi osoasă pe arcul astfel format.

— Sunt nevoit să angajez douăzeci sau treizeci de oameni pe săptămână ca să-mi rezolve diverse fleacuri – zise el. Nu-mi amintesc de niciunul cu numele de Sheppey. Ce legătură ai cu chestia asta? Ce pofteşti?

— Sheppey a fost asasinat azi-dimineaţă – i-am răspuns, înfruntându-i privirea dură şi pătrunzătoare. Mi-am închipuit că poate doriţi să termin eu treaba pentru care l-aţi angajat.

Îşi lovi uşor bărbia cu vârful degetelor.

— Şi pentru ce l-am angajat?

În fine, ajunsesem în impas. Mai devreme sau mai târziu trebuia s-ajung aici, deşi speram să-l fac să se trădeze, blufând. N-a mers însă.

— Ştiţi mai multe ca mine în această privinţă.

Se lăsă pe spate în fotoliu, răpăi pe birou vreo patru secunde, cu figura împietrită, dar îmi dădeam seama că mintea îi lucra. Întinse un deget osos şi apăsă pe un buton. În dreapta biroului se deschise aproape imediat o uşă şi apăru Hammerschult. Atât de rapid, de parc-ar fi aşteptat la uşă să fie chemat.

— Hertz – zise Creedy, fără să-l privească.

— Imediat, domnule – răspunse Hammerschult şi plecă.

Creedy continuă să răpăie cu degetele pe birou, îşi ţinea ochii în jos.

Am aşteptat aproape un minut în tăcere, apoi răsună o bătaie în uşă. Se deschise şi intră un individ scund şi îndesat. Avea urechea dreaptă îndoită şi turtită pe ţeastă. Cândva, în timpul carierei lui, trebuie că-l pocnise cineva cu o cărămidă sau cu un ciocan. Nu există pumn care să provoace asemenea ravagii. Nasul, lipsit de cartilaje, i se lăţise pe faţă. Ochii mici emanau o lumină sălbatică, ca aceea din ochii unui urangutan furios şi turbat. Peste marginea gulerului de la cămaşă irupeau fire de păr negru. Purta o pereche de pantaloni din flanel gălbui, o haină albă sport şi una din cravatele acelea extravagante, pictate de mână. Se apropie de birou tăcut şi rapid. Păşea uşor ca un balerin.

Creedy mă arătă cu bărbia.

— Uită-te la el, Hertz – zise el. Vreau să-l ţii minte. S-ar putea să-ţi cer să te ocupi de el. N-aş crede, dar s-ar putea să fie şi mai prost decât arată. Asigură-te c-ai să-l recunoşti.

Hertz se întoarse şi mă privi lung. Ochii lui mici şi cruzi se plimbară pe faţa mea, în timp ce chipul lui strivit şi desfigurat rămase impasibil.

— Am să-l recunosc, patroane – zise el cu o voce răguşită şi înceată.

Creedy îi făcu semn să plece şi Hertz dispăru, închizând încet uşa în urmă. Se aşternu tăcerea, apoi am spus:

— Şi ce i de ce» e… să mă facă piftie?

Creedy îşi scoase ochelarii, trase din buzunar o batistă albă de mătase şi începu să şteargă lentilele, cu privirea aţintită asupra mea.

— Nu-mi plac detectivii particulari – zise el. Am impresia că sunt nişte stârpituri, gata să te şantajeze. Nu l-am angajat pe domnul Sheppey al dumitale şi nici nu mi-a trecut prin minte aşa ceva. Te sfătuiesc s-o întinzi în mare viteză din oraşul ăsta. Un om cu situaţia mea e deseori sâcâit de ţipi de teapa dumitale. Câştig timp şi nu mă mai enervez dacă las totul pe seama lui Hertz. E formidabil. Are impresia că mi-a rămas dator. Ajunge să-i spun că mă sâcâie cineva şi se ocupă el să-l convingă să înceteze. Nu m-am întrebat niciodată cum procedează, dar nu ştiu să fi eşuat vreodată. Uite deci care-i situaţia, domnule Brandon. Nu-l cunosc pe acest domn Sheppey. Nu l-am angajat. Nu vreau să am nimic de-a face cu dumneata. Poţi să pleci, afară de cazul c-ai să-mi spui ceva interesant.

I-am zâmbit. Privirea lui cercetătoare, camera uriaşă şi atmosfera care inspira teamă mă lăsau acum rece. Niciodată nu fusesem atât de furios, şi asta nu-i puţin.

— Da. Am să vă spun ceva – şi mi-am lăsat mâinile pe birou, privindu-l drept în ochi. Mai întâi, domnule Creedv, am exezut că sunteţi mai abil. Nu eram sigur dacă l-aţi angajat sau nu pe Sheppey, dar acum sunt convins. S-a întâmplat ca Sheppey să vă scrie numele pe sugativă; ăsta a fost singurul indiciu după care m-am ghidat. Mi-am închipuit că poate i-a pomenit cineva întâmplător numele dumneavoastră şi, în timp ce vorbea cu acea persoană, l-a mâzgălit, după cum avea obiceiul. Acum însă mi-am schimbat părerea. Când v-am telefonat, la prânz, eram convins că n-o să mă primiţi. Un om cu averea dumneavoastră nu acordă o întrevedere unui detectiv particular de doi bani, – afară de cazul când vrea să-l angajeze, sau când nu poate să doarmă din cauza unei obsesii. Primindu-mă înaintea a şase oameni de afaceri cu un aer important, dintre care unul aşteaptă aici de trei ore, am priceput nu numai că ceva nu vă lasă să dormiţi, clar că v-a intrat şi frica în oase. Fireşte, n-aţi aşteptat nici trei minute ca să aflaţi tot ce ştiu. Cinci v-aţi dat seama de ce puţine informaţii dispun, aţi chemat gorila dresată şi aţi asmuţit-o asupra mea. Speraţi c-o să mă sperii atât de rău, încât o să fug la hotel, o să-mi fac. bagajele şi-o să-mi iau tălpăşiţa de-aici. N-aţi fost prea abil, domnule Creedy. Ar fi trebuit să fi ştiut până acum că unii nu se sperie cu una cu două. Şi iată că se-ntâmplă să fiu un astfel de om.

Creedy se lăsă pe spate în fotoliu, impasibil, iar degetele lui osoase continuată să şteargă ochelarii cu batista.

— Asta-i tot? întrebă el.

— Nu chiar. M-am convins acum că l-aţi angajat pe Sheppey. În timp ce lucra pentru dumneavoastră, a descoperit ceva care n-a plăcut unei anumite persoane, şi-a fost omorât. Din câte înţeleg, dumneavoastră deţineţi un indiciu care ar putea să ajute poliţia să-l descopere pe

asasin, dar, lucru cu totul firesc, nu voiţi să fiţi amestecat într-o crimă. Ştiţi că, dacă aţi fi amestecat, ar trebui să explicaţi de ce l-aţi angajat pe Sheppey. Din experienţa mea, când un milionar catadicseşte să angajeze un detectiv cu sediul la cinci sute de kilometri de oraşul milionarului, înseamnă că milionarul îi cere să scormonească ceva care pute, şi de care nu vrea să afle poliţia locală. Sheppey a murit. Era prietenul meu cel mai bun.

Dacă poliţia nu reuşeşte să descopere asasinul, poate reuşesc eu. Cu sau fără domnul Hertz, cu sau fără domnul Creedy, am să încerc cu orice preţ să descopăr criminalul. Mi-am îndreptat trupul şi m-am îndepărtat de biroul lui. Asta-i tot. Nu vă mai deranjaţi să vă chemaţi lacheul. Găsesc drumul şi singur.

M-am întors şi am pornit să traversez camera lungă, îndreptându-mă spre uşă.

Creedy vorbi, cu glasul lui moale şi efeminat:

— Să nu zici că nu te-am prevenit, domnule Brandon.

Mi-am văzut de drum, am ajuns la uşă, am deschis-o şi-am păşit în hol, unde aştepta majordomul. În timp ce mă conducea spre ieşire, ultimele cuvinte ale lui Creedy îmi pocneau prin cap ca nişte mingi nebune de ping-pong.

III

Mi-au trebuit patruzeci de minute ca să sosesc la hotel. În primul rând, pentru că nu mă grăbeam, iar apoi fiindcă circulaţia de după-amiază era foarte intensă.

Mă convinsesem că Creedy îl angajase pe Sheppey, deşi nu ştiam încă dacă Sheppey fusese ucis fiindcă descoperise ceva în timp ce lucra pentru Creedy, sau fiindcă se încurcase cu amanta vreunui asasin. I-am blestemat în minte slăbiciunea pentru femei. Făcea ca identificarea criminalului să devină mult mai dificilă.

Mă bucuram că fixasem o întâlnire cu Tim Ful ton ca să bem. Un servitor nemulţumit dezvăluie deseori unele

informaţii utile, exact de ce aveam eu mare nevoie.

Când am tras ia trotuarul hotelului, am văzut o maşină de-a poliţiei parcată la câţiva metri în faţă. M-am dat jos din Buick. Uşa de la maşina poliţiei se smuci şi Candy îşi făcu apariţia. Înaintă spre mine greoi, mişcând bărbia în timp ce mesteca gumă.

— Căpitanul Katchen vrea să-ţi vorbească – zise el când ajunse la un metru. Hai să mergem.

— Şi ce se întâmplă dacă eu nu vreau să vorbesc cu el? l-am întrebat zâmbindu-i.

— Hai să mergem – repetă el. Te pot duce de bunăvoie sau cu sila… cum îţi place.

— Ţi-a spus ce vrea de la mine? l-am întrebat îndreptându-mă împreună cu el spre maşina poliţiei.

— Dac-aş fi căutat dovezi că nu eşti din oraş, remarca asta tâmpită mi-ar fi servit de minune – zise Candy şi îşi vârî trupul mătăhălos pe bancheta din spate.

La volan stătea un poliţai în uniformă. Se întoarse şi mă măsură din priviri.

M-am suit lângă Candy şi maşina demară de parcă ar fi răspuns la semnalul de alarmă foarte urgent al pompierilor.

— Vrei să spui că domnul căpitan nu le comunică subalternilor cu ce scop cere să se facă un anumit lucru? Doar c-aşa vrea el?

— Aha, văd că te-ai deşteptat – zise Candy. Dacă nu ţii să ieşi de la poliţie schilodit pe viaţă, ai grijă cum vorbeşti, nu deschide gura decât când ţi se adresează, răspunde repede şi exact şi, în general, poartă-te ca la biserică.

— Vrei să spui că are o fire năbădăioasă.

— Cred că e o afirmaţie adevărată – zise Candy şi zâmbeacru. Aş spune chiar că e destul de năbădăioasă, nu-i aşa, Joe?

Joe, şoferul, scuipă pe fereastra maşinii.

— E ca un urs c-un buboi în fund – zise el.

— Aşa vorbeşte Joe tot timpul, mai puţin când e căpitanul pe-aproape – zise Candy şi râse. Atunci nu suflă o vorbă, nu-i aşa, Joe?

Joe scuipă din nou pe fereastră.

— Îmi place să mănânc. Şi-aşa nu mi-au mai rămas decât opt dinţi buni în gură.

— Vezi? Glumeşte. Candy scoase o ţigară şi o aprinse. Aşa că ai grijă. Nu face pe nebunii.

— N-aţi găsit încă asasinul? l-am întrebat.

— Nu încă, dar o să-l găsim noi. În ultimii zece ani s-au comis cinci crime în oraş şi n-am descoperit pe niciunul din criminali. Trebuia să anulăm odată recordul ăsta, şi iată că s-a ivit acum prilejul. Ce părere ai, Joe?

— Depinde – zise Joe prudent. Nu fiindcă n-am avea destui oameni; poliţiştii noştri sunt băieţi buni şi deştepţi, şi ştiu să speculeze un indiciu, dar pe undeva ne paşte ghinionul. N-aş face prinsoare pe salariu c-o să descoperim asasinul, deşi nu-i exclus.

— Ce să-i faci – zise Candy şi-mi zâmbi. Zâmbetul nu-i ajunse însă până la ochi. Cum zice Joe, n-ar face prinsoare pe salariu, dar am putea să rezolvăm cazul.

— Asta-i şi părerea căpitanului Katchen?

— Nimeni nu-l întreabă pe căpitanul Katchen ce părere are. E al dracului de susceptibil când trebuie să se sfătuiască cu cineva. Eu, unul, în locul tău, nu i-aş cere părerea.

Am mai parcurs în mare viteză vreo opt sute de metri, înainte de a spune:

— Aţi găsit dalta de spart gheaţă?

— Nu. Locotenentul crede c-a luat-o criminalul cu el – zise Caudy şi clătină din cap. Arc probabil dreptate, dar n-aş paria salariul lui Joe. S-ar putea s-o fi îngropat undeva.

E o groază de nisip pe plaja aia.

— Aţi găsit cadavrul fetei?

— Nu, şi nici nu m-aştept să-l găsim. Candy clătină din nou din cap. Am căutat fiindcă era o şansă să fi fost şi ea ucisă, deşi locotenentul crede că a întins-o de la locul crimei mai înainte de-a fi fost curăţat amicul tău.

— Poate că l-a omorât ea.

Candy îşi strânse buzele.

— Dalta a fost înfiptă cu o mare forţă. Mă îndoiesc ca o femeie să fi fost în stare.

— Femeile nu sunt chiar aşa de delicate. Dacă dalta era destul de ascuţită, iar ea destul de furioasă, nu era aşa de greu.

Candy aruncă ţigara pe fereastră.

— Nu-ţi paria salariul pe asta

Maşina trase la bordură şi se opri în faţa intrării poliţiei. Ne-am dat jos, am urcat treptele, am trecut prin două rânduri de uşi batante şi-am apucat-o pe un coridor pavat, mirosind cum miros de obicei toate localurile poliţieneşti.

— Vezi ce faci – zise Candy. Te previn mai mult de dragul meu decât de-al tău. Căpitanul se înfurie uşor, şi vai de noi toţi câr. d îl apucă pandaliile.

Se opri înaintea unei uşi, bătu şi aşteptă. O voce melodioasă ca o sirenă de fabrică răcni:

— Ce pofteşti?

Candy îmi zâmbi slab şi dădu din umeri. Apăsă pe clanţă, deschise uşa şi intrarăm într-un birou mic şi jalnic, îmbâcsit cu fum de ţigară de foi.

— Lew Brandon, domnule căpitan.

În dosul unui birou nenorocit şedea o namilă. Un tip destul de bătrân, dar încă într-o excelentă condiţie fizică şi fără să fie prea gras. Părul cărunt, rărit, era lins pe fruntea joasă. Avea o faţă masivă, pergamentoasă şi brutală. îşi

odihnea două mâini uriaşe şi păroase pe birou şi-mi aruncă o privire feroce în timpul cât Candv închise uşa de parc-ar fi fost din coji de ou. Se mişcă tăcut prin spatele meu şi se sprijini de zid.

— Brandon? zise Katchen şi întinse mâna ca să strivească violent ţigara de foi. Hm, copoiul! Mda, copoiul. Se frecă la faţă în timp ce continua să mă privească furios. Crezi c-o să lăsăm nişte ploşniţe ca tine să bată străzile noastre? Se apleca înainte şi-şi ridică ochii mici: Când o-ntinzi din oraş, copoiule?;

— Nu ştiu – i-am răspuns calm. Poate peste-o săptămână.

Ei, nu! Şi ce dracu' ai să faci toată săptămâna în oraş, copoiule?

— Am să mă uit la tot ce e interesant, am să mă duc la ştrand, am să agăţ o fată şi-am să mă relaxez, în genere.

Nu se aştepta la răspunsul meu şi dădu enervat din umeri.

— Zău? Sper că n-ai de gând să-ţi vâri botul în afacerea asta criminală!

— Am să urmăresc cu interes ancheta locotenentului Rankin – i-am spus. Sunt convins că se poate lipsi perfect de ajutorul meu.

Katchen se lăsă pe spate şi scaunul trosni.

— Foarte deştept din partea ta, copoiule. Mă devoră din priviri vreo douăzeci de secunde, apoi urmă: Nu-mi plac ploşniţele pe aici. Dacă găsesc vreuna, o strivesc.

— Îmi închipui, domnule căpitan.

— Zău? Să nu crezi, copoiule, că mă duci. Dacă te amesteci în cazul ăsta, ai să te-ntrebi de unde ţi se trage. Ridică glasul până la răcnet şi urlă la mine: Ai priceput?

— Da, domnule căpitan.

Îmi aruncă un rânjet larg, dezgolindu-şi dinţii.

— Nu prea eşti o ploşniţă curajoasă, nu-i aşa,

copoiule? Foarte bine, să nu zici că nu ţi-am spus. Nu-ţi vârî nasul unde nu trebuie, nu te apropia de mine, şi s-ar putea să scapi cu zile. Dac-ai să mai pui piciorul vreodată în biroul ăsta, n-ai să uiţi în viaţa ta ce-o să păţeşti. Ţine minte! Cum ai călcat pe-alături, te-aduc aici. Ştim noi cum să îmblânzim ploşniţele, copoiule.

Ochii lui mici sclipeau.

— Foarte bine, acum te-am avertizat şi nu uita că n-am să ţi-o mai repet. Un pas greşit, şi te şi aduc aici, copoiule, iar dacă ai s-ajungi din nou aici, avem noi grijă de pielea ta înainte de-a te zvârli în celulă. Se uită la Candy rânjind la d-aici ploşniţa asta fricoasă şi dă-i drumul. Mi se-ntoarce stomacul de scârbă doar când o privesc.

Candv se dezlipi de zid şi deschise uşa biroului.

Katchen ridică un deget uriaş şi-l îndreptă spre mine.

— Să nu-ţi vâri botul în afacerea asta, că…

Am făcut un pas spre uşă, m-am oprit şi-am spus:

— Pot să te întreb ceva, domnule căpitan?

Îşi umezi cu limba buzele groase şi aspre.

— Ce anume?

— Ţi-a telefonat Lee Creedy şi ţi-a cerut să vorbeşti cu mine?

Îngustă pleoapele şi mâinile uriaşe i se strânseră pumn.

— Ce vrei să spui?

— Domnul Creedy l-a angajat pe Sheppey pentru o anchetă. În vreme ce făcea cercetări, Sheppey a fost ucis. Domnul Creedy tine neapărat ca acest amănunt să nu iasă la iveală. îşi închipuie c-o să fie chemat ca martor şi va trebui să declare curţii de judecată ele ce l-a angajat pe Sheppey. Aşa c-a avut o mică discuţie cu mine. xă adus un gangster pe nume Hertz şi-a încercat să mă sperie cu el. M-am întrebat dacă nu cumva domnul Creedy şi-a pierdut

încrederea în gangster şi-a apelat la dumneata ca să întăreşti ameninţarea şi să te încredinţezi că m-am speriat.

L-am auzit pe Candv cum îşi trage brusc răsuflarea.

Katchen se învineţi la faţă. Se ridică foarte încet. În picioare, părea mai înalt decât în realitate. Un fel de coşmar cu Boris Karloff. Se depărtă de birou şi înaintă încet spre mine.

Am aşteptat nemişcat, cu ochii la el.[3]

— Ai deci niţică viaţă în tine, copoiule – şi cuvintele părură că-i ies printre dinţii încleştaţi. Uite asta ca un acont.

Palma lui deschisă se ridică şi explodă pe obrazul meu. Am văzut-o venind şi-am evitat oarecum lovitura, micşorându-i din forţă, dar a fost destul de puternică pentru a-mi face capul să răsune şi a mă trimite, împleticindu-mă, la pământ. Aşteptă să revin în picioare, apoi îşi văii în mine mutra întunecată şi congestionată.

— Hai, copoiule – şopti el cu o voce scăzută şi furioasă – dă în mine!

Aveam mare chef să-l pocnesc în bărbie. Deseori, un tip de calibrul lui nu rezistă la o directă în falcă, dar îmi dădeam seama că asta urmărea. Ştiam c-ajungea doar să-l ameninţ şi mă şi trezeam întins într-o celulă, cu trei sau patru din oamenii lui cei mai solizi drept tovărăşie.

Nu m-am clintit. Obrazul unde mă lovise mă ardea rău.

Ne-am măsurat lung o vreme, apoi se întoarse şi răcni la Candy:

— Ia de-aici golanul ăsta până nu-l omor!

Candy mă înşfăcă de braţ, mă smuci afară din odaie şi închise uşa în urmă. îmi dădu apoi drumul, mă trase îndărăt, iar pe chipul lui îmbujorat şi bătut de vânt se citea

3 Actor celebru, interpretul principal al multor filme americane de groază, (n.t.)

furia şi teama.

— Ţi-am spus sau nu, dobitocule? zise el. Acum l-au apucat pandaliile. Ieşi dracului de-aici!

Mi-am pipăit faţa.

— Aş vrea să întâlnesc maimuţa asta pe-o alee întunecată. Salut, sergentule. Eu măcar nu trebuie să lucrez pentru el.

Am apucat-o pe coridor, am trecut prin cele două uşi batante şi-am ajuns în stradă. Era plăcut să vezi că soarele este tot strălucitor şi că bărbaţii şi femeile care se întorceau de la plajă semănau încă a fiinţe omeneşti şi se comportau ca atare.

CAPITOLUL PATRU I

Cârciuma lui Sam, situată într-o mahala a oraşului şt. Raphael, era o hardughie de lemn, construită deasupra mării pe piloni de oţel. Avea teren de parcare şi, deşi era doar şase fără cinci, se aflau vreo treizeci de maşini parcate, dar niciun Cadillac sau Clipper.

Paznicul de la parcare, un tip gras, în vârstă, îmi zâmbi vesel când îmi spuse că parcarea e pe gratis.

Am luat-o pe jos de-a lungul unui ponton strâmt şi-am intrat în barul care se întindea pe toată lungimea unui perete. Exista şi un bufet-expres, cu douăsprezece frigărui electrice în care se rumeneau de zor în clipa aceea doisprezece pui de găină graşi.

De tejgheaua barului se sprijineau vreo opt-nouă bărbaţi, bând bere şi servindu-se cu murături dintr-un castron.

Dincolo de uşile duble deschise din fundul încăperii se vedea o verandă cu grilaj, apărată de soarele amurgului printr-o prelată verde. Era plină cu mese, iar consumatorii se strânseseră mai toţi acolo. Cum speram să discut serios cu Fulton, m-am hotărât să rămân înăuntru şi să evit gloata. M-am apropiat de uşi şi m-am uitat la clienţi ca să

văd dacă Tim sosise, apoi, cum nu-l zării, am ales o masă înăuntru, într-un colţ, lângă o fereastră mare deschisă, şi m-am aşezat la ea.

Un chelner se apropie, şterse masa şi mă salută. I-am cerut să-mi aducă o sticlă de whisky Black Laber, nişte gheaţă şi două pahare.

Câteva minute după ora şase, îşi făcu apariţia şi Tim Fulton. Purta o pereche de pantaloni mototoliţi, din flanel cenuşiu, şi o cămaşă albastră, deschisă la gât. Ţinea haina pe umăr. Se uită de jur-împrejur, mă văzu şi zâmbi. Apoi se apropie, cu ochii la sticla de whisky.

— Salut, amice! zise el. Ai şi pornit lupta? N-ai putut să mai aştepţi?

— N-am deschis încă sticla – i-am răspuns. Ia loc. Cum te simţi ca om liber?

Îşi umflă obrajii.

— Nu poţi să-ţi dai seama ce-i aia până nu treci prin ce-am trecut eu. Ar trebui să mă caut la un doctor de nervi fiindc-am stat la Creedy atâta timp. Lovi sticla cu unghia. Ai intenţia s-o deschizi sau ne mulţumim doar s-o admirăm?

I-am turnat o porţie de băutură, i-am lăsat să cadă un cub de gheaţă în pahar, apoi mi-am pus şi mie. Am ciocnit paharele cum îşi ating boxerii mănuşile şi-am toastat. Apoi am băut.

După întrevederea cu Creedy şi apoi cu aceea cu Katchen, whisky-ul la gheaţă îmi făcu evident bine.

Am aprins ţigări, ne-am lăsat mai adânc în fotoliile de răchită şi-am zâmbit.

— Foarte frumos aici, nu? zise Fulton. Cel mai mult îmi place să stau într-un local unde se aude marea şi să beau un whisky bun. Nu cred că-ţi poţi dori ceva mai plăcut. Mda, uneori, o femeie poate înlocui aproape orice, dar când vrei să te destinzi n-ai nevoie de ele. Am să-ţi

spun de ce: femeile vorbesc, iar whisky-ul nu. Ai avut o idee grozavă, amice.

I-am răspuns că sunt plin de idei grozave.

— Mai am o idee grozavă – am continuat. După câteva pahare, n-ar strica să încercăm puiul care se rumeneşte colo.

— Mda. Aici se fac cele mai bune fripturi de pasăre de pe tot litoralul – zise Fulton. Ascultă-mă pe mine. Foarte bine, n-ai decât să te duci la restaurantul Alfredo, la Carlton sau la Blue Room, sau, dacă apuci să intri, chiar la Musketeer Club. Şi ei servesc pui. Ţi-l aduc cinci chelneri, cu furculiţe de argint şi orhidee. Când ai să vezi nota de plată, n-o să-ţi vină să crezi. Aici îţi zvârle mâncarea în faţă, dar, amice, e pe cinste! Şi mai e şi ieftină. îşi goli paharul, îl puse pe masă şi suspină. Vin aici de două ori pe săptămână. Uneori cu amica. Alteori singur. M-apucă râsul când văd toţi fraierii cu bani care bat localurile de lux şi plătesc de cinci ori mai mult ca mine, fără să mănânce în schimb aşa de bine. Şpilul e că niciunul nu îndrăzneşte să intre aici, fiindcă prietenii lor cu bani şi-ar putea închipui că fac economii, iar în oraşul ăsta a face economii e un păcat de moarte.

I-am mai turnat o porţie şi-am pus gheaţă într-a mea, ca să-i las impresia că ţin pasul cu el.

— Dar, căci există întotdeauna un dar – zise el clătinând din cap – şi focalul ăsta a început să decadă. Acum un an veneau aici băieţi de viaţă cu puicuţele lor, oameni cumsecade, simpatici şi care se simţeau ca la ei acasă. Acum însă l-au descoperit gangsterii. Şi ei ţin să-şi umple burta ca şi mine, aşa că s-au instalat. Avem un cazinou pe un vapor ancorat în golf. Asta îi atrage, cum atrage carnea stricată muştele. Sam e necăjit. Am discutat cu el săptămâna trecută. Mi-a spus că cei de pe urma cărora câştigase se răresc, iar în locul lor vin gangsterii.

N-are ce face. Luna trecută a avut loc aici o încăierare şi s-a scos şi-un cuţit. Sam i-a potolit repede, dar poveştile de genul ăsta sperie şi îndepărtează clienţii. Crede că dacă mai izbucneşte o nouă încăierare cu cuţitele, o să devină şi el un alt proprietar de restaurant pentru gangsteri.

I-am răspuns că-mi pare rău şi m-am uitat la grupul celor de la bar. Erau solizi şi îmbrăcaţi ţipător, cu privirea dură şi atentă a celor cărora nu le pasă cum câştigă banii, atâta vreme cât îi câştigă.

— Agenţi de curse – zise Fulton urmărindu-mi privirea. Sunt cumsecade cât timp nu se îmbată. Băieţii care provoacă scandaluri nu apar decât după ce se lasă noaptea. îşi aprinse o altă ţigară şi împinse pachetul spre mine. Ei, cum te-ai înţeles cu bătrând? E simpatic, nu?

— Mda. Cu camera aia lungă a lui şi privirea-i cercetătoare. Mi-ar fi silă să lucrez pentru el.

— Chiar aşa, amice! Am găsit acum o slujbă faină, ca şofer la o cucoană bătrână; o duc la târguieli, îi ţin coşul şi, în general, îi fac viaţa mai uşoară. E o băbuţă grozav de amabilă şi, după Creedy, cred că prezenţa ei o să-mi vindece ulcerul.

— Apropo de cucoanele bătrâne – i-am spus – cine-i Hertz ăsta?

— Vrei să-mi strici seara? se strâmbă Fulton. Asta vrei? Cum de-ai ajuns la el?

— Era cu Creedy când am intrat. Mi-a făcut impresia că-i un tip dat dracului. Cine e? De ce se înhaită Creedy cu un tip de teapa ăstuia?

— LI scapă de cei nedoriţi – zise Fulton. Creedy îl mai foloseşte uneori şi ca agent de apărare.

— De ce-are Creedy nevoie de agent de apărare?

Fulton ridică din umeri.

— Ticăloşii ăştia plini de bani au idei exagerate, îşi închipuie c-o să-i împuşte sau o să-i înjunghie cineva.

Dacă-ţi angajezi un agent de apărare, oamenii cred că eşti o figură importantă. E doar o reclamă, ca panourile de la parcare. îşi dă o importanţă grozavă. Dar să nu-ţi faci o imagine greşită asupra lui Creedy. E nemilos. Poate că n-arată, dar e la fel de nemilos şi de primejdios ca oricare dintre gangsterii cu revolvere şi cuţite care vin pe-aici. Conduce de fapt întreg oraşul. A lui a fost ideea să deschidă un cazinou pe vaporul din golf. Şi-a închipuit c-o să atragă astfel turiştii, şi a reuşit, într-adevăr. Nu-i pasă că odată cu cazinoul a umplut oraşul de bandiţi. În orice caz, vaporul e pe jumătate proprietatea lui şi încasează deci jumătate clin venituri.

— Hertz ăsta e chiar atât de dur pe cât pare?

Fulton dădu din cap.

— Poţi fi sigur. Creedy n-are nevoie de şarlatani. Când angajează un tip dur, atunci ăla trebuie să fie neapărat dur. Ca Hertz, care e însă şi mai rău. Mie mi-e frică db el. Cred că-i cam ţicnit.

5 → Abonament pe trenul spre iad

Dacă ce spunea Fulton era adevărat, nu mi se părea că-i mare deosebire între Katchen şi Hertz.

— Ai citit despre tipul care a fost asasinat azi-tlimineaţă la Bay Beach?

— Am văzut ceva în ediţia de seară. De ce mă întrebi?

— Era asociatul meu. Am bănuiala că l-a vizitat pe Creedy în ultimele zile şi sunt curios să ştiu dacă l-ai zărit.

Fulton se arătă interesat.

— A venit să-l vadă pe bătrân? Poate că l-am zărit. Am fost la poartă mai toată săptămâna. Cum arăta?

I l-am descris pe Sheppey în amănunt. Avea păr roşu aprins şi eram aproape sigur că dacă Fulton îl văzuse, nu-l uitase, şi nu m-am înşelat.

— Fireşte – zise el. Mi-l amintesc. Un tip voinic, cu păr roşu. Ai dreptate. Logan i-a dat drumul înăuntru. Eram

la barieră şi n-am auzit, cum îl cheamă.

— Eşti dispus să juri că l-ai văzut? E important. S-ar putea să fii obligat s-o faci în faţa tribunalului.

Fulton îşi goli paharul, apoi rosti:

— Bineînţeles că sunt gata să jur. A venit marţea trecută: un tip voinic, cu păr roşu, tăiat scurt, îmbrăcat într-un costum cenuşiu de flanel, la volanul unui Buick decapotabil.

Era de ajuns. Maşina constituia dovada. Avusesem deci dreptate. Jack se dusese să-l vadă pe Creedy. Trebuia acum să descopăr motivul vizitei şi asta n-avea să fie uşor.

— Zici c-a fost asasinat? întrebă Fulton, privindu-mă cu curiozitate.

— Da. Poliţia crede că s-a încurcat cu amanta vreunui gangster, iar ăla l-a aranjat. S-ar putea: era nebun după femei.

— Nu mai spune! A trebuit şi raportezi la poliţie?

— Da, m-am dus la ei. Căpitanul Katchen e o figură, nu? Belsen 1 a pierdut un mare comandant în persoana lui.

— Ai dreptate. Vine deseori să-l vadă pe Creedy. Cam de patru ori pe an. Cred că vine pentru mită. Ai fi surprins să afli câte cluburi de noapte şi bordeluri de lux rămân deschise numai fiindcă Katchen evită să le supravegheze.

— Ce legătură au cluburile de noapte şi bordelurile cu Creedy?

— Ţi-am spus că e patronul aproape al întregului oraş. Poate că nu strânge personal veniturile de la ticăloşii care le conduc, dar indirect încasează chiriile, iar Katchen are partea lui.

— E căsătorit, nu?

— Cine, Creedy? Din câte ştiu, a fost căsătorit de patru ori, deşi ar putea să fi fost de mai multe ori. Actuala lui nevastă e Bridgette Blând, fosta vedetă de cinema. Ai văzut-o vreodată?

— Mi se pare că o dată. Dacă mai ţin bine minte, arăta formidabil.

— Şi mai arată încă, dar nici nu se compară cu fiică-sa vitregă. Asta-i o splendoare, cea mai superbă fată pe care am văzut-o în viaţa mea, şi, crede-mă, am văzut destule.

— Locuieşte acasă?

1 Lagăr hitlerist de concentrare şi exterminare, (n.t.)

— Nu locuieşte momentan – zise Fulton şi clătină din cap. Dar stă uneori, deşi cealaltă n-o poate suferi. De câte ori bătrânul dă o petrecere, Margot – asta-i fiica – e obiectul întregii admiraţii, iar ailaltă rămâne cu buzele umflate. Nu-i place. Se certau mereu, aşa că Margot şi-a făcut bagajele şi-a întins-o. Are un apartament pe Franklyn Boulevard. Din câte-am auzit, bătrânul îi simte lipsa. Şi eu i-o simt. Era singura rază de soare în locuinţa aia infectă. Bridgette m-a scos din sărite. Seamănă leit cu Creedy. Niciodată mulţumită, se plânge veşnic, stă trează toată noaptea şi doarme toată ziua.

Aflam unele amănunte. Aveam întreaga seară la dispoziţie şi n-avea sens să mă grăbesc. Am mutat discuţia asupra viitorului campionat mondial de box şi l-am lăsat pe Fulton să-şi descarce sufletul explicându-mi de ce nu putea să piardă campionul. De la asta am trecut la jocurile cu mingea, iar în cele din urmă la eternul subiect: femeile.

Se făcuse nouă seara când am terminat sticla de whisky. Soarele asfinţise, întinzând pe cer o pată imensă roşie, şi se întunecase.

I-am făcut semn chelnerului, care s-a apropiat.

— Adu-ne două porţii de pui, cu garnitură – am spus.

A dat din cap şi s-a îndepărtat.

Şi eu şi Fulton ne cam ameţisem, dar era o ameţeală plăcută, căci după primele pahare băute pe nerăsuflate, am lăsat-o mai moale, fiindcă aşa trebuie băut whisky-ul

bun.

M-am uitat pe fereastra deschisă la luminile din St. Raphael City. Din locul unde şedeam, părea, o localitate splendidă.

— Doamna Creedy se înţelege bine cu soţul ei?

— Nimeni nu se poate înţelege cu el – răspunse Fulton şi dădu din umeri. Oricum, e prea ocupat să câştige bani, ca să-şi mai piardă vremea eu femeile. Nevastă-sa îşi caută distracţiile în altă parte.

— Are pe cineva anume?

— Păi, favoritul actual e o namilă, o matahală cu păr cârlionţat, care-şi zice Jacques Thrisby. Un canadian de origine franceză.

Mi-am dat seama că un individ se apropiase de masa noastră. O clipă am crezut că-i chelnerul cu mâncarea. Mă uitam pe fereastră, îl ascultam pe Fulton cum vorbeşte, şi reflexele îmi deveniseră mai lente. În afară de asta, whisky-ul mă cam ameţise.

L-am auzit pe Fulton că-şi trage brusc respiraţia, ca un om foarte speriat care se înăbuşe, şi m-am uitat repede de jur-împrejur.

Hertz stătea lipit de masă şi mă privea. În spatele lui, în semicerc, barându-ne drumul ca să nu scăpăm, se aflau patru ţipi înalţi, solizi, bruneţi şi duri, iar expresia din ochii mici şi sălbatici ai lui Hertz mi-a dat un fior de groază pe şira spinării.

II

Zgomotul din încăperea uriaşă se stinse brusc. Capetele se întoarseră şi ochii se uitară spre noi.

Mă găseam într-o poziţie proastă. Scaunul meu era doar la vreo treizeci de centimetri de zid. Masa se afla între mine şi Hertz, şi nici măcar nu era o masă mare. Fulton avea o poziţie mai bună. Stătea în dreapta mea, fără zid în spate.

În mintea consumatorilor nu mai încăpea evident nicio îndoială c-avea să urmeze un scandal. Câţiva şi începuseră să se îndrepte spre ieşire, reţinându-şi panica.

Hertz spuse cu o voce răguşită:

— Mă ţii minte? Nu-mi plac spionii şi nici golanii.

Cu coada ochiului, am văzut un negru uriaş, purtând un şorţ alb şi o cămaşă cu mâneci scurte, ieşind repede din dosul barului. Avea gabaritul lui Joe Louis, iar pe faţa lui uriaşă şi plină de urme de buşituri mijise un zâmbet de scuze. Traveisă încăperea, îi ocoli pe cei patru ţipi şi apăru ca din senin alături de Hertz.

M-am apucat de marginea mesei şi m-am pregătit de bătaie.

Negrul i se adresă politicos lui Hertz:

— Nu vrem încăierare aici, şefule. Dacă tu şi prietenii tăi aveţi de discutat afaceri, o faceţi afară.

Hertz întoarse capul şi se uită la negiu. În ochi îi jucau scântei mici roşii, dându-i un aer aproape dement. Am văzut că-i cade uşor umărul drept, apoi pumnul îi ţâşni şi lovi faţa negrului. Lovitura a răsunat ca o bufnitură de tobă.

— Negrul se împletiri pe spate, apoi căzu pe mâini şi-n genunchi.

Totul s-a petrecut în cea mai mare viteză. M-am lăsat cu toată greutatea pe masă şi-am împins-o violent în Hertz, care se dezechilibrase uşor în urma directei pe care o trăsese. Colţul mesei i se înfipse în şold şi-l zvârli în spate, făcându-l să se lovească violent de doi dintre tipii care-l însoţeau.

Dispuneam acum de puţin spaţiu să mă mişc, aşa c-am sărit în picioare şi-am înşfăcat scaunul. L-am ridicat la înălţimea umărului şi l-am învârtit ca pe o seceră, curăţind şi mai mult locul, pentru a putea acţiona.

Fulton era şi el în picioare, cu scaunul deasupra

capului. Trăsni cu el căpăţâna celui mai apropiat dintre gangsteri, lăsându-l lat.

Două matahale, angajate ca să evacueze clienţii nedoriţi, dintre care unul era negru, intrară în goană printr-o uşă laterală, înarmaţi cu ciomege. Cei trei gangsteri, tovarăşii lui Hertz, se răspândiră, apoi atacară matahalele. Rămăsesem doar eu şi cu Fulton pentru a-l înfrunta pe Hertz. I-am trântit scaunul în cap, dar spătarul se rupse. M-am trezit în mână cu o bucată de lemn subţire, al cărei efect era comparabil cu al unei scobitori, când era vorba de un animal ca Hertz. Hertz se clătină, apoi mă atacă răcnind, ridicând fulgerător mâna dreaptă. Dacă m-aş fi tras înapoi, m-ar fi ajuns, aşa c-am ţâşnit înainte şi i-am tras un pumn drept în mutră. Era o directă grozavă, dărâmătoare, care îi răsturnă capul pe spate. M-am depărtat de el şi m-am repezit într-unul din bătăuşi, care mă lovi cu dosul palmei, trimiţându-mă ameţit peste Hertz, pe cale de-a mă ataca din nou. Am reuşit să-l apuc de încheietură cu amândouă mâinile. M-am întors pe jumătate, i-am smucit braţul peste umăr, m-am aplecat şi-am tras cu toată forţa. Zbură peste capul meu cu viteza unei rachete şi ateriza pe duşumea cu o buşitură care zgudui întreaga clădire. M-am întors fulgerător, uitându-mă după Fulton. Se sprijinea de zid şi ţinea la faţă o batistă, iar genunchii îi cedau. M-am dus la el, l-am înşfăcat de braţ şi-am urlat:

— Hai afară!

Unui din bătăuşii lui Hertz mă ajunse. M-am aplecat, ferindu-mă de drugul de fier gata să mă lovească în cap, l-am pocnit cu dreapta în coaste, apoi i-am tras una peste picioare, făcându-l să se clatine. N-am aşteptat să văd cum cade. L-am apucat pe Fulton şi l-am târât prin toată odaia până la uşă. Nici afară nu mă simţeam în siguranţă. În faţa noastră se afla pontonul lung, strâmt şi puternic luminat,

străjuit pe ambele părţi de mare, iar la capătul îndepărtat – marele teren de parcare, luminat de asemenea orbitor.

Fulton era rău rănit şi părea gata să leşine dintr-o clipă într-alta. Hertz şi acoliţii lui aveau să iasă şi să vină după noi.

— Întinde-o! strigă Fulton gâtuit. Nu pot să merg mai departe. Pleacă înainte de-a pune laba pe tine.

L-am apucat de braţ, i l-am zvârlit pe umăr, apoi, aproape sprijinindu-l, l-am târât în grabă de-a lungul pontonului spre terenul de parcare.

Răpăitul rapid al paşilor în urmă îmi spunea că n-aveam s-ajung departe. I-am dat drumul lui Fulton şi m-am întors. Hertz înainta pe ponton.

— Fugi! i-am spus lui Fulton. Am eu grijă de maimuţa asta.

L-am îmbrâncit brusc şi el se îndepărtă clătinându-se, în timp ce Hertz se repezea la mine. Se mişca cu iuţeala şi agerimea unui boxer de profesie. M-am tras repede înapoi şi m-am lăsat într-o parte, astfel ca lumina de deasupra noastră să-i cadă în ochi. l-am privit atent pumnii. Părea înnebunit de furie. Era un avantaj. Un om turbat nu-i câtuşi de puţin la fel de primejdios ca unul rămas calm într-o bătaie. Sări ca un taur furios, şi-atunci i-am trimis o directă în faţă, dându-i capul pe spate. M-am ferit de o dreaptă care m-ar fi decapitat dacă m-ar fi nimerit, apoi l-am pocnit cu muchia palmei la baza cefei, îmi trase o stingă de-am simţit că parcă m-ar fi pocnit c-un ciocan de spart pietre. M-am retras repede în clipa când mă atacă din nou, m-am ferit de-o lovitură ucigătoare pornită din glezne, am sărit înapoi şi mi-am aruncat rapid ochii pe ponton. Fulton dispăruse. Am hotărât că venise vremea s-o întind şi eu.

N-ar fi trebuit să-mi iau ochii de la Hertz. Deşi îşi anunţa de la distanţă directele, avea iuţeala unui boxer de

categoria muscă. Mă surprinse cu o lovitură în bărbie. Am văzut pumnul doar cu o fracţiune de secundă înainte de-a mă nimeri, dar fiindcă tocmai schiţasem gestul de a mă feri, am mai atenuat-o. Lovitura fu destul de puternică pentru a mă dărâma în genunchi, dar nu destul ca să mă ameţească. Când năvăli, m-am lăsat să cad înainte, l-am apucat de şoldurile solide, l-am ridicat şi l-am împins în sus. Zbură peste capul meu şi alunecă pe scândurile pontonului drept pe faţă.

M-am ridicat şi-am. rupt-o la fugă înainte să se scoale. Când m-am repezit spre terenul de parcare, am auzit o voce:

— Hei, Brandon! Vino încoa!

Am virat şi l-am văzut pe Fulton făcându-mi semn cu mâna de pe bancheta din faţă a maşinii mele.

Am auzit paşii grei ai lui Hertz zguduind pontonul în urma mea. Motorul zumzăi. M-am vârât la volan, am ambreiat şi-am apăsat pe accelerator.

Hertz ajunsese la douăzeci de metri, iar mutra lui buşită deveni o mască a furiei în momentul când maşina porni fulgerător. Am trecut prin spaţiul liber din gardul terenului de parcat aproape ras şi-am intrat ca o vijelie pe bulevard. Conducând în mare viteză, am cotit şi-am mers direct până în vârful pantei, acolo am frânat, am luat-o pe alt drum, apoi am încetinit.

— Eşti rănit rău? l-am întrebat pe Fulton şi m-am uitat la el.

— O să-mi treacă – răspunse el.

— Unde-i spitalul cel mai apropiat? Te duc acolo.

— A treia stradă pe stânga de la capul străzii ăsteia, apoi drept înainte vreo şapte sute de metri.

Am mărit viteza. În cinci minute trăgeam la intrarea de urgenţă a spitalului.

— Pot să mă descurc singur acum. Se dădu jos din

maşină. Am fost un fraier c-am trăncănit. Ar fi trebuit să mă feresc de tine.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te vâr în încurcătura asta. Poţi să-l dai în judecată pe Hertz. Ai o mulţime de martori.

— Mare scofală. N-o să reuşesc niciodată, şi-am să intru în încurcături şi mai urâte. îmi fac bagajele şi plec din oraş. M-am săturat de el.

Se îndepărtă păşind nesigur.

L-am urmărit cum dispare pe uşă, apoi am întors şi-am pornit în viteză direct la hotel.

Doar când am ajuns în camera liniştită şi mi-am spălat vânătăile, mi-am adus aminte că n-am luat masa de seară şi că mi-e foame. Am telefonat să mi se trimită nişte sandvişuri cu friptură caldă de curcan pe pline de secară şi o sticlă de bere la gheaţă, în timp ce aşteptam să mi se aducă sandvişurile, m-am întins pe pat şi-am trecut în revistă întâmplările zilei.

Ştiam că mă vârâsem într-un viespar şi mă întrebam cât o să supravieţuiesc dac-am să continui astfel. Mai devreme sau mai târziu aveam să mă ciocnesc din nou cu Hertz, iar data următoare, nu se ştie dacă mai scăpăm doar cu gâtul învineţit şi cu o umflătură mică sub ochiul drept. M-am gândit la Tim Fulton şi m-am strâmbat.

Chiar dacă reuşeam să-l evit pe Hertz, rămânea Katchen. Dacă îi intra în cap cea mai mică bănuială că-mi continuam cercetările, avea să mă aranjeze sub o învinuire oarecare şi să mă aresteze. Nu-mi făceam nicio iluzie c-ar putea fi plăcut.

Dacă voiam să avansez în siguranţă cu ancheta, se părea că era bine să-mi găsesc o protecţie din partea cuiva, deşi nu prea vedeam cum am să reuşesc. Exista oare cineva mai influent în oraş decât Creedy, şi în stare să-l convingă pe Katchen să mă lase în pace? Puţin probabil,

dar dacă exista şi-l puteam atrage de partea mea, însemna să soluţionez problema.

Am renunţat la aceste gânduri şi-am reflectat la cele descoperite. Ştiam acum că Jack fusese angajat de Cre edy. Banii lui Creedy finanţau unele din bandele de gangsteri din oraş. Era căsătorit, iar nevasta lui să încurcase cu un anume Jacques Thrisby. Creedy avea şi o fiică, pe M-argot, la care ţinea. Fata locuia într-un apartament pe Franklyn Boulevard. Am luat cartea de telefon, am răsfoit-o şi-am descoperit că apartamentul se găsea într-un bloc numit Franklyn Arms, în timp ce lăsam cartea din mină, se auzi o bătaie în uşă şi un chelner îmi aduse sandvişurile şi berea. Se uită lung la ochiul meu umflat, dar nu făcu niciun comentariu – un gest frumos din partea lui. Nu eram într-o dispoziţie ca să stau de vorbă cu un chelner.

— După ce plecă, m-am dat jos din pat, m-am aşezat în singurul fotoliu din cameră, am mâncat sandvişurile şi-am băut berea.

Cineva scosese lucrurile lui Jack din odaia de alături şi le aşezase cu grijă grămadă în colţul camerei mele. La vederea lor mi-am amintit că trebuia să-i scriu soţiei lui. Mi-am terminat masa, am aprins o ţigară, am luat o foaie ele hârtie cu numele hotelului şi i-am scris. A durat până la zece şi jumătate ca să închei satisfăcător scrisoarea. I-am oferit o sumă rezonabilă drept compensaţie pentru pierderea soţului. Dar am scris dinadins o cifră mai mică, fiindcă ştiam c-o să se fi rgu iască mult şi feroce ca să mai scoată ceva. Nu mă agrease niciodată şi ştiam c-avea să fie nemulţumită indiferent câţi bani îi dădeam.

Am lipit plicul şi l-am lăsat pe masa de scris, ca să-l pun a doua zi la poştă. M-am aşezat pe scaun şi-am descuiat valiza lui Jack. I-am răscolit lucrurile, ca să fiu sigur că nu rămânea nimic înăuntru care s-o necăjească pe nevastă-sa când aveam să i le trimit. Şi bine am făcut,

deoarece am dat peste fotografii şi scrisori ce dovedeau c-o înşelase de mai bine de un an. Le-am rupt şi le-am aruncat în coşul de hârtii.

M-am uitat şi prin restul de lucruri şi-am găsit ascuns sub căptuşeala valizei un plic de chibrituri: unul din acelea pe care restaurantele şi cluburile de noapte le oferă drept reclamă. Dar plicul acesta era ceva special: îmbrăcat în moar roşu-închis, avea scris în faţă, de-a curmezişul, eu litere de bronz, *The Musketeer Club* şi un număr de telefon.

Am sucit plicul între degete şi mi-am amintit că Greaves, detectivul hotelului, îmi spusese că Musketeer Club era cel mai exclusiv local de noapte din oraş, ca şi cel mai scump. Cum făcuse Jack rost de plic? Se dusese la club? îl cunoşteam şi-mi dădeam seama că n-ar fi călcat într-un astfel de local de lux decât din motive de afaceri. Era mult prea grijuliu cu banii ca să invite o fată la un club atât de scump.

Cu plicul încă în mină, m-am sculat, am reflectat o clipă, apoi am ieşit din încăpere şi-am coborât cu liftul până în hol.

Am întrebat la biroul de primire dacă Greaves era pe-acolo.

— E chiar în biroul lui – îmi răspunse funcţionarul, zgâindu-se la ochiul meu umflat. Jos pe scări, apoi la dreapta. Aţi avut un accident, domnule Brandon?

— A, ochiul? Nu. Am comandat să mi se trimită nişte sandvişuri şi chelnerul m-a pocnit cu ele. Nu-ţi face griji. M-am obişnuit c-un astfel de serviciu.

L-am lăsat cu gura căscată şi cu cea de-a doua bărbie tremurând şi-am coborât scările la biroul lui Greaves.

Semăna mai mult cu un dulap decât cu o cameră. L-am găsit aşezat la o masă mică, întinzând o pasienţă. Când m-am oprit în prag, a ridicat privirea.

— Cuiva nu i-a plăcut faţa ta? mă întrebă el fără prea mult interes.

— Mda – am răspuns şi m-am aplecat înainte dând drumul plicului de chibrituri pe masă.

Îl privi, se încruntă, apoi ridică ochii spre mine, cu sprâncenele arcuite.

— De unde-l ai?

— L-am găsit în valiza lui Sheppey.

— Sunt gata să pun rămăşag pe un dolar că n-a intrat niciodată acolo. Nu era de rangul lui, şi n-avea nici banii, nici influenţa, ca să treacă de paznici.

— Nicio şansă?

— Niciuna la zece milioane.

— Poate că l-a dus cineva. E posibil?

— Poate – zise Greaves şi dădu din cap. Un membru poate s-aducă pe cine vrea, dar dacă celorlalţi snobi nu le place mutra noului venit, membrului i se poate retrage carnetul. Aşa e pe-acolo.

— Nu-i exclus să fi găsit plicul pe undeva.

Greaves înălţă sceptic din umeri.

— E primul plic pe care-l văd. Tipii şi tipesele care se duc la Musketeer Club nu şi-ar păta degetele imaculate atingând un astfel de obiect. Se tem să nu ia vreun microb. Cred că cineva l-a invitat pe Sheppey acolo, şi-a luat plicul cu el ca să dovedească altora c-a fost la club. Merită să te lauzi cu-aşa ceva, dacă eşti genul fanfaron.

— Ştii cumva de unde pot face rost de o listă a membrilor?

Zâmbi acru, se sculă, ocoli masa şi se îndreptă spre un dulap. Răscoli prin el câteva clipe, apoi îmi înmână o cărticică legată în moar roşu decolorat şi gravată cu aceleaşi litere de bronz ca şi plicul.

— Am găsit-o într-una din camerele de la Ritz-Plaza şi m-am gândit c-ar putea să-mi fie de folos într-o bună zi. E

de-acum doi ani.

— Am să ţi-o dau înapoi – i-am spus, apoi am luat plicul de pe masă şi l-am vârât în buzunar împreună cu cartea de membri. Mulţumesc.

— Cine te-a pocnit?

— Nu-i cineva pe care ai ţine să-l cunoşti i-am răspuns şi-am ieşit urcând spre hol.

Am găsit un fotoliu depărtat de-babele şi de bătrânii de acolo şi-am citit numele din cărticică. A trebuit să parcurg vreo cinci sute. Patru sute nouăzeci şi. şapte nu mi-au spus nimic; alte trei, din contră: doamna Bridgette Creedy, domnul Jacques Thrisby şi domnişoara Margot Creedy.

Am închis cărticica şi-am bătut-o uşor de palmă.

Am stat câteva minute şi m-am gândit. Apoi, din senin, mi-a venit o idee. Am reflectat la ea şi-am ajuns după o clipă la convingerea că poate nu era strălucită, dar nu era nici de lepădat, aşa că m-am sculat, M-am îndreptat spre portar şi l-am întrebat unde se află Franklyn Avenue. Mi-a răspuns că a doua stradă la dreapta, apoi prima la stânga după semaforul de circulaţie. I-am mulţumit şi-am coborât treptele spre locul unde-mi lăsasem Buickul.

I

Blocul Franklyn Arms se dovedi a fi una din clădirile acelea cu apartamente pretenţioase şi de mare clasă, rezervate celor dintr-o categorie socială cu un venit de peste o sută de mii de dolari.

La o apreciere, blocul nu avea mai mult de treizeci de apartamente. Era o clădire cu trei etaje ce poza, cu aerul demn al unei ducese bătrâne, pe un hectar de pajişte întreţinută atent, cu peluze, fântână, o reproducere a *Băiatului cu delfin* de Donatello luminată de reflectoare pentru a sublinia bunul gust al arhitectului, iar în jur, ronduri cu flori de centaurea argintii şi petunii albastre ca

cerul.

Am cotit strecurând Buickul într-un loc liber dintre o maşină Silver Wraith şi un Rolls-Royce Se vor Dawn, m-am dat jos, am trecut pe lângă un Continental Bentley, o limuzină Cadillac 1962 şi un Packard Clipper. Toate hardughiile astea de maşini făceau destui bani ca să trăiesc fericit zece ani.

Am pătruns prin nişte uşi turnante într-un hol lambrizat cu stejar, împodobit cu garoafe ce creşteau în cutii cromate, puse lângă ziduri, şi cu o mică fântână în care v. reo şase peşti roşii bine hrăniţi şi mulţumiţi de sine înotau în apa luminată.

În colţul din fund se afla biroul de recepţie, în dosul căruia stătea un tip înalt şi blond, într-un costum de seară imaculat şi cu o expresie plictisită şi dispreţuitoare pe mutra lui arătoasă şi efeminată.

M-am apropiat şi i-am zâmbit prietenos. A fost probabil o greşeală, căci s-a tras înapoi de parcă i-aş fi atârnat sub nasul. aristocratic un peşte putrezit.

— Domnişoara Creeciy, vă rog – i-am spus.

Îşi pipăi cravata imaculată şi mă măsură cu ochii săi căprui. Ştia, desigur, până la ultimul cent cât costa costumul meu, cravata, cămaşa şi pălăria. Aprecierea nu păru să-l impresioneze.

— Domnişoara Creedy vă aşteaptă?

— Nu. Te rog să-i telefonezi şi să-i spui că tocmai am discutat cu tatăl ei şi i-aş fi recunoscător dacă mi-ar acorda câteva minute. Mă numesc Lew Brandon.

Răpăi cu unghiile splendid manichiurate pe suprafaţa biroului lustruit, în timp ce reflecta. După expresia încordată a ochilor, mi-am dat seama că procesul gândirii nu se desfăşura la el niciodată firesc.

— N-ar strica să-i scrii mai întâi – zise el în sfârşit. Ridică o mână şi se uită la un ceas Omega de aur masiv. E

cam târziu pentru o vizită.

— Ascultă, şefule – i-am spus pe un ton devenit brusc brutal – oi fi tu frumos, dar să nu-ţi închipui c-o să-mi faci o plăcere veşnică. Mulţumeşte-te s-o chemi la telefon pe domnişoara Creedy şi las-o să ia singură hotărârile.

Mă fixă o clipă cu o privire surprinsă şi alarmată, apoi intră într-o cămăruţă din dosul biroului şi închise uşa.

Aun scos o ţigară din pachet şi mi-am lipit-o de buza inferioară. M-am întrebat dacă nu telefona la poliţie. Nu mi-ar fi picat foarte bine dacă vreun poliţai ambiţios m-ar fi târât la post sub învinuirea că deranjez elita din St. Raphael City. După câteva minute însă ieşi de parcă ar fi înghiţit o albină. îmi arătă un lift automat, vizavi de biroul lui, şi-mi spuse scurt:

— Etajul doi. Apartamentul şapte.

Apoi, dându-şi peste cap buclele blonde, îmi întoarse spatele.

Am ajuns la apartamentul şapte după ce-am străbătut un coridor lung, lambrizat cu lemn de stejar. M-am oprit în faţa uşii şi-am auzit cântând la radio ceva din Mozart. Am apăsat pe sonerie şi după câteva clipe o femeie mai în vârstă, cu o înfăţişare plăcută, îmbrăcată într-o rochie de mătase neagră şi cu un şorţ alb cu franjuri, deschise uşa.

— Domnul Brandon?

— Da.

I-am înmânat pălăria în timp ce intram într-un hol mic, mobilat cu o masă ovală pe care se afla un vas de argint cu orhidee.

Subreta deschise o uşă, spuse: „Domnul Brandon”, apoi se dădu la o parte ca să pot păşi înăuntru.

Am pătruns într-un salon mare, decorat în alb şi roz. Pereţii, draperiile şi fotoliile erau în roz. Covorul şi domnişoara Creedy erau în alb.

Stătea lângă un aparat mare de radio şi mă privea –

era subţirică, destul de înaltă, cu păr blond-cenuşiu, fin ca spuma de mătase. Era senzaţional de frumoasă, pe linia clasică, iar ochii ei aveau culoarea şi aparent consistenţa acelor gigantice pansele movnegre care se văd uneori la expoziţiile de flori elegante. Avea sânii sus, picioarele lungi, cu şolduri mlădioase, şi greutatea perfect potrivită. Purta o rochie de seară albă, cu un decolteu foarte adânc, iar la gât un colier de diamante pe care îl primise probabil la aniversarea a douăzeci şi unu de ani şi care micşorase considerabil contul de la bancă al bătrânului Creedy. Purta mănuşi lungi până la cot, la o încheietură un ceasbrăţară de platină cu briliante, iar la degetul mic, peste mănuşă, un rubin plat şi lung, fixat într-o montură subţire de aur.

Părea ceea ce era: din cap până în picioare, fiica unui multimilionar. Am înţeles perfect de ce-i venea greu doamnei Creedy să concureze cu ea. Trebuie să fi jucat de fericire când tânăra fată îşi făcuse bagajele şi plecase de acasă.

— Iertaţi-mă, vă rog, pentru această vizită atât de târzie, domnişoară Creedy – i-am spus. Nu v-aş deranja dacă la mijloc n-ar fi o afacere urgentă.

Îmi zâmbi vag. Nici amabil, nici ostil. Zâmbetul unei gazde faţă de un străin intrat în casa ei, expresie a unor maniere perfecte. Nici mai mult, nici mai puţin.

— Afacerea are vreo legătură cu tatăl meu?

— Nu chiar. Poate mai pe departe, dar, ca să fiu cinstit, nu cred că m-aţi fi primit dacă n-aş fi pomenit numele tatălui dumneavoastră.

I-am surâs ca un băieţandru, dar nu i-a făcut nicio impresie. Se uita direct la mine, iar ochii ei negri aveau o insistenţă descumpănitoare.

— Conduc Agenţia de detectivi *Star* – am continuat. Sper că sunteţi dispusă să mă ajutaţi.

Se încordă puţin şi se încruntă. Deşi luase un aer

sever, reuşea încă să fie frumoasă.

— Înseamnă deci că sunteţi detectiv particular?

— Exact. Anchetez un caz şi mă puteţi ajuta, domnişoară Creedy.

Am simţit că începe să ia o atitudine rece.

— Să vă ajut? Nu-mi dau seama exact ce doriţi. De ce v-aş ajuta?

Vocea îi devenise rece ca gheaţa

— Nu există niciun motiv, afară de acela că unora le place să dea din când în când câte o mână de ajutor. Am încercat din nou să-i zâmbesc copilăreşte, dar fără rezultat. Această anchetă ar putea să vă intereseze, dacă îmi îngăduiţi să vă spun despre ce e vorba.

Ezită, apoi îmi făcu semn spre un fotoliu.

— Foarte bine atunci – zise ea. N-ar strica să staţi jos.

Am aşteptat să ia prima loc pe canapeaua din faţa mea, apoi m-am lăsat în fotoliul pe care mi-l arătase.

— Acum cinci zile, domnişoară Creedy – am început – asociatul meu, Jack Sheppey, a sosit aici de la biroul nostru din San Francisco cu o însărcinare primită telefonic. Cel care l-a chemat nu şi-a dat numele fetei de la centrala noastră telefonică. Nu eram acolo pe atunci. Sheppey a plecat fără să spună cine i-a telefonat, dar a lăsat scris numele tatălui dumneavoastră pe sugativă.

În timp ce vorbeam, am urmărit-o şi-am observat că-i reţineam atenţia. Începuse să fie mai amabilă.

— Sheppey mi-a telegrafiat la New York, cerându-mi să vin aici. Am sosit azi-dimineaţă. M-am dus la hotelul unde trăsese, dar am descoperit că plecase.

Puţin mai târziu, m-a luat poliţia să-l identific. Fusese asasinat într-o cabină la Bay Beach.

Deschise ochii mari.

— A, da, fireşte. Am citit despre asta în ziarul de seară. Nu-mi dau bine seama… este vorba de asociatul

dumitale?

— Da.

— Spuneţi c-a scris numele tatălui meu pe sugativă? mă întrebă ea şi se încruntă la mine. De ce să-l fi scris?

— Habar n-am, afară de cazul că tatăl dumneavoastră l-ar fi chemat.

Îşi mută privirea şi începu să-şi răsucească inelul cu rubin pe deget. Mi s-a părut că devenise dintr-odată neliniştită.

— Tata n-ar face aşa ceva. Dacă ar fi avut nevoie de un detectiv particular, l-ar fi pus pe secretarul său să se ocupe.

— Poate că era vorba de o chestiune extrem de confidenţială.

Continuă să se uite în altă parte.

— Nu-mi dau de loc seama ce legătură pot avea toate astea cu mine – zise ea. Trebuie să plec în câteva minute…

— L-am văzut pe tatăl dumneavoastră azi dupăămiază – i-am răspuns şi-am văzut că se încordează. L-am întrebat clacă l-a angajat pe Sheppey şi mi-a spus că nu. A fost foarte energic. L-a chemat pe un anume Hertz, care arată ca un fost boxer, şi i-a cerut să se uite bine la mine. Cu alte cuvinte, dacă nu-mi vedeam de treabă, Hertz urma să mă descurajeze.

Roşi uşor.

— Încă nu-mi dau seama în ce mă priveşte afacerea asta. Aşa că dacă vreţi să mă iertaţi…

Se ridică în picioare.

— Încerc să aflu ce-a făcut Sheppey, domnişoară Creedy – am spus şi m-am ridicat şi eu. Se pare că s-a dus la Musketeer Club şi vreau să descopăr cu cine s-a dus. Sunteţi membră a clubului. M-am întrebat dacă nu cumva vreţi să mă luaţi cu dumneavoastră la club, ca să pun câteva întrebări.

Se uită la mine de-ai fi zis că-i cerusem să mă ia în Lună.

— E absolut cu neputinţă – spuse ea, şi părea că vorbeşte serios. Chiar dacă v-aş lua la club, dar n-am câtuşi de puţin această intenţie, n-o să vi se permită să puneţi întrebări nimănui.

— Aveţi dreptate, domnişoară Creccly. Din câte-am auzit despre local, pare foarte pretenţios, dar dacă aţi pune dumneavoastră întrebările, sunt convins c-aţi primi răspuns.

Mă privi şi-şi muşcă buza inferioară.

— Cu neputinţă. îmi pare rău, domnule Brandon. Trebuie să vă rog să plecaţi acum.

— Nu-i o cerere frivolă. Un om a fost asasinat. Am motive să cred că poliţia n-o să se omoare cu ancheta ca să descopei e criminalul. Înţeleg că-i o afirmaţie foarte riscantă, dar am discutat cu căpitanul Katchen de la biroul de crime şi, mai mult sau mai puţin, mi-a dat de înţeles că, dacă nu-mi văd de treabă, o să-mi pară rău. Nu-mi fac nicio iluzie în privinţa asta. Nu-i nicio oră de când am participat la o bătaie, fiindcă am pus câteva întrebări. Cineva din oraşul ăsta ţine morţiş ca moartea lui Sheppey să fie muşamalizată. Sheppey a fost prietenul meu. Vă cer să m-ajutaţi. Nu vreau decât…

Întinse mâna şi apăsă pe un buton din perete.

— Lucrurile astea nu mă privesc – zise ea. îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta.

Uşa se deschise şi intră servitoarea.

— Tessa, domnul Brandon pleacă.

I-am zâmbit.

— Dumneavoastră, cel puţin, nu m-aţi ameninţat ea Katchen şi nici n-aţi pus pe urmele mele un gangster, cum a făcut tatăl dumneavoastră. Vă rămân îndatorat pentru timpul pe care vi l-am răpit, domnişoară Creedy.

Am ieşit în hol, mi-am luat pălăria, am deschis uşa şi-am pornit-o pe coridor.

Fusese o încercare disperată şi nu reuşise, dar cel puţin nu-mi pierdusem vremea. Aveam impresia că Margot Creedy ştia destul de bine de ce-l angajase tatăl ei pe Sheppey. Dacă ştia, însemna că Sheppey fusese angajat pentru o chestiune familială. M-am hotărât să arunc o privire asupra noului amic al lui Bridgette Creedy, domnul Jacques Thrisby. Poate că Sheppey fusese angajat tocmai ca să afle cât de buni prieteni erau cei doi. Părea logic. Creedy avea să nege şi să devină brutal dacă trebuia să declare în faţa tribunalului că recursese la un detectiv particular ca să-şi supravegheze soţia. Niciun bărbat n-ar fi făcut-o public.

Era ora unsprezece şi zece. Cam devreme ca să mă întorc la hotel. M-am suit la loc în Buick şi-am rămas un timp ca să reflectez. Am apăsat pe accelerator şi-am pornit spre Bay Beach.

În timp ce mergeam de-a lungul promenadei, am văzut că încă se făcea baie în mare. În lumina lunii imense şi albe, apa luase culoarea argintului vechi.

Am ajuns la Bay Beach după ce-am condus cam zece minute. Această parte a plajei se afla departe de capătul monden, şi-am văzut că ştrandul era închis, iar şirul de cabine din umbra palmierilor stătea cufundat în întuneric.

Am lăsat Buickul pe o stradă laterală, chiar în spatele ştrandului, şi-am pornit-o în jos spre plajă. Afară de câteva maşini, rătăcind fără scop pe drumul dinspre plajă şi fără absolut nicio grabă, această porţiune era liniştită şi pustie ca o sală de aşteptare a unei gări în dimineaţa de Crăciun.

Poarta ştrandului fusese închisă şi încuiată. IVI-am uitat în dreapta şi-n stingă, încântat că nu-i nimeni să mă pândească, apoi m-am prins de creasta zidului şi mi-am făcut vânt peste el. Am căzut fără niciun zgomot pe nisipul

moale. M-am deplasat repede, am intrat în umbra proteguitoare a palmierilor şi m-am oprit.

N-aveam nicio idee precisă de ce venisem oină acolo, atât doar că n-aveam nimic altceva mai bun de făcut şi că doream să revăd locul unde murise Sheppey.

Am rămas în umbră şi m-am uitat la şirul de cabine. Exista posibilitatea ca Rankin să fi lăsat un poliţai de pază, şi ultimul lucru pe care-l doream în clipa aceea era să dau nas în nas cu reprezentanţii legii. Nu se auzea însă niciun zgomot, nu se zărea nicio mişcare pe această întindere pustie a plajei, afară de clipocitul mării şi, din când în când, zgomotul unei maşini trecând pe promenada de deasupra mea şi stingându-se apoi.

Mulţumit că sunt singur, am înaintat de-a lungul şirului de cabine, până am ajuns la cea de-a doua de la capăt. Cea în care murise Sheppey. Am împins uşa, dar am descoperit că era încuiată. Am scos lanterna şi un şperaclu de oţel din buzunarul de la şold şi-am cercetat broasca. Apoi am vârât şperaclul între broască şi rama uşii, am apăsat tare şi-am împins. Uşa s-a dat de perete.

M-am oprit în prag şi-am simţit căldura strânsă în cămăruţă lovindu-mă ca pala unui cuptor fierbinte. Am păşit în cabină, am aprins lanterna şi-am plimbat-o încet prin încăpere. Am văzut două scaune, o masă şi un divan. În colţul unde murise Sheppey, pe jos, se zărea o pată întunecată şi mare, care-mi strecură în suflet un sentiment rece de groază.

În faţa mea se găseau două uşi, ce dădeau în cămăruţele pentru dezbrăcat. Una o folosise Sheppey. Cealaltă, fata care fusese cu el.

Eram curios în privinţa ei. Fusese doar o momeală ca să-l atragă pe Sheppey acolo? îl ştiam destul de fraier, când era vorba de o femeie, ca să cadă într-o astfel de cursă. Moartea lui n-avea oare nimic de-a face cu Creedy?

Se încurcase cu vreo fată, amanta unui gangster, care îi prinsese împreună? Dacă gangsterul dăduse buzna peste ei, înţelegeam atunci ele ce fata îşi lăsase hainele în cabină. În timp ce acesta-l omora pe Sheppey, ea probabil că ieşise şi fugise. Dar de ce nu chemase în ajutor? Să nu fi vrut oare să cheme pe cineva care să-l împiedice pe gangster să-l omoare pe Sheppey? Sau poate totul se petrecuse atât de repede, încrât Sheppey murise mai înainte ca ea să poată ieşi, şi atunci, văzându-l mort, se mulţumise doar să fugă?

Mi-am împins pălăria pe ceafă şi mi-am şters fruntea cu palma.

Sau îl omorâse chiar ea?

Am intrat în cabină şi-am închis uşa. N-aveam chef ca vreun înotător sau altcineva dintr-o barcă să zărească lumina prin uşa deschisă. M-am apropiat de prima uşă care dădea în odăiţa pentru dezbrăcat* am deschis-o şi am aruncat o privire înăuntru. Era o cămăruţă cât un dulap, cu o bancă, patru cuiere şi o oglinjoară. Am luminat de jur-împrejur şi m-am întrebat dacă Sheppey se dezbrăcase aici. Nu mă aşteptam să găsesc ceva. Poliţia o cercetase şi era mult prea mică să le fi scăpat ceva. N-am găsit niciun indiciu.

Am ieşit şi mi-am spus că pierd timpul. Nu era nimic pentru mine aici: nici măcar atmosfera. Poate că n-ar fi trebuit să-mi bat capul să mă uit şi în cealaltă cămăruţă, dar deodată am avut sentimentul că nu eram singur în cabina întunecată. Am rămas neclintit, am tras cu urechea, dar n-am auzit decât bătăile inimii mele. Am stins uşor lanterna şi bezna m-a înecat.

Apoi, o vreme n-am mai auzit nimic, şi tocmai când mă gândeam că imaginaţia îmi joacă feste, am surprins un zgomot ce părea că vine din apropiere. Zgomotul unui suspin stins, zgomotul făcut de cineva când lasă să-i iasă

încet aerul prin gura deschisă.

Era un zgomot atât de stins, încât dacă n-aş fi ascultat cu atenţie şi n-ar mai fi răsunat încă o dată în timpul acelui scurt moment, nu l-aş fi auzit.

Am simţit cum mi se ridică părul pe ceafă. Doream să fi luat cu mine o armă. M-am dat înapoi doi paşi, până am ajuns la uşa cămăruţei pentru schimbat hainele. Am înălţat lanterna şi-am apăsat pe buton. Raza albă de lumină descrise un cerc neclar pe scândurile duşumelei. Am plimbat-o de jur-împrejur, dar n-am zărit nimic, şi-am tras din nou cu urechea. Afară, pe şosea, o maşină trecu duduind şi fâşâind, ca atunci când cineva se grăbeşte.

Am mutat raza pe uşa celei de-a doua camere de schimbat hainele, m-am aplecat înainte, am răsucit uşor clanţa şi-am împins uşa. Am ridicat lanterna.

Stătea pe jos, cu faţa la mine, îmbrăcată într-un costum de baie albastru deschis, din două bucăţi, iar pielea ei bronzată lucea de transpiraţie. Ochii pliveau fix în gol. Pe umărul stâng se întindea o şuviţă lungă de sânge uscat.

Era o fată brunetă, drăguţă, cu păr negru, mătăsos. Avea poate douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci de ani şi un trup de model. Era mult prea tânără ca să moară.

Se uita orb la lumina lanternei. Am rămas împietrit, scăldat într-o năduşeală rece, cu inima zvâcnind şi cu gura uscată.

Apoi, încet de tot, fata începu să alunece într-o parte.

Nu reuşeam să mă mişc. Am stat neclintit, cu ochii ţintă la ea. Doar când s-a întins jos, într-o tăcere fantomatică, am înaintat ca s-o prind. Era însă mult prea târziu.

Zăcea pe o parte, iar părul negru îi acoperea faţa. M-am uitat la ea şi-am văzut pe duşumea o daltă de spart gheaţa, cu un miner alb de material plastic. Mi-a amintit că fapta murise la fel ca Sheppey, deşi de data asta mina

criminalului îşi pierduse din îndemânare, căci Sheppey murise instantaneu.

M-am aplecat asupra ei, în timp ce transpiraţia îmi curgea pe faţă şi îmi picura de pe bărbie. Evident, spasmul care o scuturase în clipa când s-a întins pe jos mi-a indicat cu exactitate momentul morţii. N-a mai fost nevoie să-i pipăi o arteră sau să-i ridic pleoapele ca să-mi dau seama că nu-i mai puteam fi de niciun ajutor.

Am ţinut lanterna îndreptată direct spre ea. Nu-i puteam ghici prin nimic identitatea. Nu purta decât un costum de baie. Faptul că arăta bine, că părul îi fusese de curând spălat şi coafat, că avea unghiile manichiurate şi lăcuite cu roşu închis şi că acel costum de baie era de calitate nu însemnau nimic. Ar fi putut fi bogată sau, la fel de bine, săracă. Ar fi putut fi model sau, la fel de bine, una din miile de muncitoare din St. Raphael. Ar fi putut fi orice.

Aveam o singură certitudine: era fata care îl căutase pe Jack Sheppey la hotel. Cea despre care Greaves fusese atât de sigur că-i blondă. Mi-am amintit de afirmaţia lui că fata purta fie perucă, fie că îşi vopsise părul, şi-am apropiat lanterna să-mi satisfac curiozitatea dacă Greaves se înşelase sau nu – şi-am avut o satisfacţie: nu purta nici perucă şi nici nu-şi vopsise părul. Nu încăpea nicio îndoială, şi asta dovedea, cât de rău se poate înşela un detectiv de hotel cu experienţă.

Am mutat raza de lumină pe braţele ei. În fascicolul strălucitor, puful de pe piele părea blond. Judecând după felul cum se bronzase, fusese luni de zile o adoratoare a soarelui. Puful de pe braţe se decolorase, desigur.

Mi-am îndreptat spinarea. Mi-am scos batista din buzunar şi m-am şters pe faţă. Zăpuşeala din cămăruţă devenise îngrozitoare. Mi-am dat seama că transpiraţia îmi pătrunsese prin haine şi-am păşit în camera mai mare.

Doar atunci am observat o altă uşă, care, evident, dădea în cabina de alături. Avea zăvor, dar nu fusese închis.

Am avut un şoc. Am înţeles că asasinul trebuie să fi intrat şi ieşit pe această uşă. Nu era exclus să se mai afle încă în cabina de alături, aşteptându-mă să plec, şi mai mult ca oricine! am dorit să fi luat cu mine o armă.

Am traversat încet camera, am stins lanterna şi mi-am lipit urechea de tăblia uşii. Am ascultat îndelung, dar n-am auzit nimic. Am bâjbâit după clanţă, am prins-o. bine şi-am apăsat încet. S-a deschis cât permitea lăcaşul broaştei; am mai apăsat, niţel, dar n-a cedat.

Cineva intrase în cabina de alături prin această uşă, dar o zăvorâse în urmă. Mai era încă acolo?

M-am dat înapoi, simţind cum mi se usucă gura. Nu-şi luase probabil cu el o altă daltă de spart, gheaţa, dar nu era exclus să aibă un revolver.

Am auzit un sunet care m-a încremenit şi mi-a biciuit nervii. Din depărtare răzbătea urletul unei sirene de poliţie. Un sunet care se amplifica şi anunţa că o maşină de-a poliţiei se apropia vertiginos pe promenadă.

Nu mi-am făcut nicio iluzie că băieţii din maşină sunau sirena doar ca să se distreze. Aveau treabă şi destinaţia cea mai indicată erau cabinele.

Am aprins lanterna, mi-am scos batista şi-am şters clanţele şi urmele de prin cămăruţă. Deşi am lucrat în grabă, am făcut o treabă bună. Ştiam cât era de important să nu las vreo amprentă care să mi-l pună pe urme pe Katchen. Cum am terminat, m-am repezit la uşă, am deschis-o şi-am aruncat iute o privire în dreapta şi în stânga. Plaja era încă pustie, dar în afară de umbrele aruncate de un grup de palmieri, ca ascunzătoare se dovedea goală ca dosul palmei.

Urletul sirenei răsuna mai tare şi se apropia rapid. Dacă mă întorceam pe unde venisem, aveam să mă izbesc

cu siguranţă de poliţai. Nu exista nicio speranţă să mă pot ascunde printre palmieri. Aveau să mă descopere de cum veneau pe plajă. Nu-mi rămânea decât plaja deschisă.

Când trebuie, ştiu să fug. Pe vremuri câştigasem mai multe cupe impresionante, alergând pe o jumătate de milă. Nu cu viteza unui campion olimpic, dar pe-aproape.

N-am mai ezitat. Am pornit-o peste plajă, poate nu în cea mai bună formă, dar nici departe de ea.

Am auzit sirena urlând şi înaintând pe promenadă. Nu m-am uitat înapoi. Trebuia să las între mine şi poliţai vreo mie de metri sau aşa ceva, căci altminteri ar fi început să tragă după mine. Nu mi-am făcut iluzii că n-au să mă vadă. Proiectat pe nisipul alb, în lumina lunii, constituiam o ţintă pe kilometri întregi.

Făcusem vreo cinci sute de metri când am auzit sirena oprindu-se. Era timpul să accelerez, dar alergatul prin nisipul acela moale, în care paşii se înfundau, se dovedea mai greu decât mă aşteptasem, începusem să gâfâi şi mă dureau picioarele. Am executat un sprint final, dar nu prea grozav.

În clipa aceea am văzut că plaja cobora brusc în pantă spre mare, formând un fel de creastă ascuţită, ca o dună lungă.

În câteva secunde, poliţaii aveau să iasă din maşini, să păşească pe plajă, şi atunci începea distracţia. Dacă reuşeam să ajung la nivelul de mai jos al plajei mai înainte să mă zărească ei, dispăream din vedere.

M-am răsucit şi-am gonit spre vârful dunei, alergând cum nu mai alergasem în viaţa mea. Ajuns în vârf, m-am aruncat cu capul în jos pe pantă şi m-am rostogolit până aproape de malul mării într-un nor de nisip uscat.

Nu răsunase niciun strigăt care să trădeze că fusesem văzut. O clipă am rămas nemişcat, trăgând din greu aer în piept. Apoi m-am ridicat, m-am încovoiat şi m-

am căţărat în vârf, ca să mă uit pe deasupra crestei.

Am privit înspre cabine. Un poliţai stătea în lumina lunii, cu spatele la mine. Uşa de la cabina cu fata moartă era deschisă şi, în timp ce pândeam, un alt poliţai ieşi dinăuntru. Se alătură celuilalt, discutară câteva clipe, apoi cei care aşteptase afară o rupse la fugă spre promenadă.

Era doar o chestiune de minute până când întreaga plajă avea să furnice de oamenii legii. Nu trebuia să mi se spună ce mă aştepta dacă mă găseau acolo. Căpitanul Katchen ştia ce să facă cu un cadou ca mine. îmi şi spusese la ce să mă aştept. Chiar dacă nu mă trimitea ia camera de gazare, aş fi rămas în mâinile lui săptămâni întregi, şi ăsta era un lucru pe care doream să-l evit, dacă se putea.

Am rămas sub marginea dunei şi am luat-o din nou la fugă. Am reuşit să las în urmă cu peste un kilometru şi jumătate şirul de cabine, şi aproape că-mi dădusem sufletul de oboseală, dar ajunsesem destul de departe ca s-o apuc spre oraş fără să mai existe riscul de a fi văzut.

Am traversat plaja, încercând să-mi controlez răsuflarea opintită. Câteva trepte m-au dus pe promenadă. Pe marginea şoselei, aşezate sub palmieri, stăteau câteva cupluri de îndrăgostiţi. Prea ocupaţi de propriile lor treburi, nu m-au observat. Am traversat drumul şi-am început să merg înapoi, spre locul unde parcasem maşina.

Mi-au trebuit aproape zece minute ca să revin în faţa intrării pe plajă. Între timp se strânsese o mare mulţime, care bloca şoseaua, zgâindu-se aşa cum au obiceiul. Am văzut trei maşini de-ale poliţiei parcate lângă trotuar.

Nu era decât începutul. Două crime în aceeaşi zi şi în acelaşi loc constituiau o senzaţie ce avea să atragă desigur o gloată întreagă în clipa când vestea se va răspândi.

Pe când stăteam şi priveam, au sosit vâjâind alte patru maşini de-ale poliţiei. L-am văzut pe locotenentul Rankin coborând dintr-una şi grăbindu-se să traverseze

promenada şi să se îndrepte spre şirul de cabine.

Am simţit că pot lăsa totul pe seama lui, aşa că m-am dus la maşina mea şi-am pornit înapoi pe strada lăturalnică, conducând cu o viteză egală până am ajuns la Hotelul Adelphi. După ce-am lăsat maşina pe terenul de parcare al hotelului, am scos o cârpă de praf din buzunarul interior al automobilului şi-am şters toate firele de nisip culese de pe plajă. Apoi am intrat în hotel. De-abia trecuse de miezul nopţii.

Funcţionarul de noapte, un om bătrân cu acrul vioi al unui preot jovial, mi-a zâmbit când mi-a înmânat cheia. Mi-a spus că era o noapte frumoasă şi m-a întrebat clacă remarcasem efectul lunii pe mare. Încerca doar să fie amabil, dar eu, unul, n-aveam chef de aşa ceva. Am bombănit, mi-am luat cheia şi m-am îndreptat spre lift.

În timp ce-l aşteptam să coboare, am auzit sunând telefonul de pe biroul lui. Funcţionarul răspunse, şi tocmai când liftul apăru şi eram pe cale să mă sui în el, mă strigă:

— Domnule Brandon, vă cheamă cineva la telefon. Vorbiţi din camera dumneavoastră sau din cabina de vizavi?

I-am spus c-am să vorbesc din cabină.

M-am întrebat mirat cine mi-o fi telefomnd, dar am intrat în cabină, am închis uşa şi-am ridicat receptorul din furcă.

— Alo, da?

— Domnul Brandon?

Era o voce de femeie, clară, cunoscuta, dar vorbind în şoaptă.

— Abonament pe trenul spre iad.

— Da.

— Aici Margot Creedy.

Mi-am împins pălăria pe ceafă şi mi-am umflat obrajii. Primul gând care mi-a dat prin minte a fost de

unde aflase unde locuiam.

— Mă bucur că-mi telefonaţi, domnişoară Creedy.

— Vorbesc de la Musketeer Club. M-am uitat prin cartea de membri. Numele domnului Sheppey nu apare acolo.

Eram surprins, dar nu destul de surprins ca să-i spun:

— Fireşte, s-ar fi putut folosi de un alt nume!

M-am gândit, şi la asta. Portarul mi-a declarat că niciun bărbat cu pur roşu n-a călcat la club de luni de zile. Are un excelent spirit de observaţie. Dacă domnul Sheppey ar fi venit la club, şi-ar fi amintit cu siguranţă de el.

Am încercat să-mi aduc aminte dacă ziarele pomeniseră în reportajele lor de faptul că – Jack avea părul roşu. Am ajuns la concluzia că pomeniseră.

— Se pare, deci, că nu s-a dus acolo.

— Ce vă face să credeţi c-a fost?

— Am găsit în valiza lui un plic de chibrituri de la club.

— Se poate, desigur, să i le fi dat cineva.

— Da. Vă mulţumesc foarte mult că m-aţi ajutat, domnişoară Creedy. Vă sunt, într-adevăr…

Clinchetul uşor al telefonului îmi dădu de înţeles că întrerupsese legătura. Am rămas o vreme cu privirea aţintită prin geamul cabinei, întrebându-mă de ce se răzgândise şi mă ajuta, apoi am pus la loc receptorul, am deschis uşa şi m-am îndreptat spre lift.

Aşadar, Jack nu se dusese la Musketeer Club. Nu vedeam niciun motiv să mă îndoiesc de spusele ei. Şi Greaves îmi mărturisise că nu i se părea probabil. Verificasem lucrurile lui Sheppey şi ştiam că n-adusese niciun costum de seară cu el. N-ar fi trecut de portar fără să poarte haine de seară şi trebuia să cred ce povestise Greaves despre caracterul foarte exclusivist al clubului.

Atunci de unde provenea plicul cu chibrituri? De ce-l păstrase Jack? N-avea obiceiuri de cleptoman. Nu păstra decât ce-i era de folos.

Am ieşit din lift şi-am apucat-o pe coridor, am descuiat uşa de la cameră şi-am intrat înăuntru. Am închis-o şi-am încuiat-o, apoi m-am dus la geamantanul lui Jack. Am scos plicul de chibrituri din valiză, m-am aşezat într-un fotoliu şi-am examinat mai atent plicul. Conţinea douăzeci şi cinci de chibrituri pe care le rupeai din plic. Fiecare băţ purta numele clubului Musketeer. Partea dinăuntru a plicului conţinea o reclamă a unuia din magazinele acelea cu vase decorative de ceramică, care răsar ca ciupercile pretutindeni unde sunt turişti.

Iată cum suna reclama:

Nu pierdeţi ocazia să vizitaţi Şcoala de Ceramică a lui Marcuş Hahn, o comoară de modele originale.

The Château Arrow Point St. Raphael City

M-am întrebat de ce o reclamă atât de evident adresată comerţului cu turişti se afla pe un plic de chibrituri al unui club exclusivist, care n-ar fi admis ca un turist, sub orice înfăţişare, să păşească pe uşile lui pretenţioase. M-am întrebat dacă nu descoperisem ceva, sau era doar o întâmplare.

Am rupt unul dintre chibrituri. L-am cercetat şi-am găsit tipărit pe dos un cifru: C451136. Am aplecat şi celelalte chibrituri şi-am văzut că şi ele erau numerotate, iar numerele urmau în ordine până la C451160.

Am vârât băţul rupt la loc în plic, am stat câteva minute gândindu-mă de ce erau chibriturile astfel numerotate, apoi, cum n-am ajuns la mei o concluzie, am pus plicul în portvizit.

Se făcuse unu fără douăzeci. Avusesem o zi grea. Nu mi se părea că-mi rămânea altceva de făcut decât să aştept să vină dimineaţa. Cu puţin noroc, ziarele aveau să-mi

spună cine era fata în costum de baie. Până atunci, nu strica să mă culc.

În clipa când m-am sculat în picioare, cineva bătu la uşă. Loviturile aparţineau unor degete cărora nu le venea greu să-ţi înfunde dinţii pe gât; degete care nu erau ale vreunui membru din personalul hotelului; degete pe care te aşteptai să le găseşti la mina legii.

Am rămas nemişcat, reflectând rapid. Mă recunoscuseră când am părăsit plaja? Lăsasem vreo amprentă în cabină?

Loviturile buşiră din nou în uşă, iar un glas mij ai:

— Deschide! Deschide odată! Ştim că eşti înăuntru!

Mi-am scos portvizitul din buzunar, am luat plicul şi l-am vârât sub marginea mochetei, apoi am pus portvizitul la loc, m-am apropiat de uşă. am întors cheia şi-am deschis.

Iii prag se afla Candy, mestecând gumă, iar privirea lui întunecată mă fixa cu duşmănie. În spatele lui, doi poliţai voinici, în civil: aveau feţe impenetrabile şi ochii la pândă.

— Hai – zise Candy cu o voce plată şi plictisită. Căpitanul Katchen vrea să te vadă.

— De ce? l-am întrebat fără să mă clintesc.

— O să-ţi spună chiar el. Vii de bunăvoie sau folosesc forţa?

Am ezitat, apoi, văzând că şansele nu-mi sunt favorabile, mi-am luat pălăria de pe pat şi i-am spus c-am să vin de bunăvoie.

CAPITOLUL ŞASE 1

Funcţionarul de noapte se holbă din răsputeri la mine când mă văzu ieşind din lift înconjurat de Candy şi de cele două matahale. Era pentru a doua oară că poliţia mă lua de la hotel şi-mi trecu prin minte că dacă supravieţuiam acestei excursii, direcţia hotelului avea să-mi ceară

probabil să plec.

Nu eram însă de loc sigur c-aveam să supravieţuiesc acestei excursii. îmi amintii de cele ce-mi spusese Katchen la ultima noastră întâlnire şi mă bătu gândul trist că nu jucase teatru.

Am traversat holul şi-am coborât treptele până la maşina poliţiei, care aştepta. Cei doi poliţişti în civil s-au aşezat în faţă, iar eu şi Candy ne-am suit în spate.

Maşina ţâşni cu iuţeala ei obişnuită şi cu obişnuitul urlet de sirenă, pornind de la trotuar atât de repede, încât aproape că-mi dislocă gâtul.

Candy stătea ca o stâncă lângă mine, o stâncă încinsă la soare. I-am simţit arşiţa trupului şi, deşi în întunericul din maşină nu-i vedeam prea bine figura, i-am auzit mişcările continui ale fălcilor în timp ce mesteca.

— Se poate fuma? am întrebat mai mult ca să mă aflu în vorbă.

— Mai bine nu – răspunse Candy sec şi rece. Mi s-a spus să te duc cu forţa.

— Ce l-a apucat pe căpitan?

— Dacă tu nu ştii, de unde vrei să ştiu eu? spuse Candy, şi cu asta conversaţia. Se încheie.

Priveam pe fereastra maşinii. N-aş putea spune că eram prea fericit. Exista posibilitatea ca să mă fi zărit cineva pe plajă şi să fi dat telefonic descrierea mea. Mi-au trecut prin minte imaginile viitoarelor interogatorii. Dacă Ivatchen avea să conducă interogatoriul, ştiam că mă aşteaptă vremuri grele.

Nimeni n-a mai scos o vorbă până în clipa când maşina a tras la trotuar, în faţa clădirii poliţiei, apoi Candy a moşmondit în buzunarul de la şold şi-a scos o pereche de cătuşe.

— Trebuie să-ţi pun „scutecele” – zise el, şi mi se păru că recunosc în vocea lui o notă de scuză. Căpitanului

îi place ca totul să fie conform legii.

Mă arestezi? îl întrebai, oferindu-i încheieturile.

Muşcătura rece a cătuşelor de oţel mi-a sporit sentimentul de tristeţe.

— Nu hotărăsc eu – răspunse Candy, ieşind din maşină. Căpitanul vrea să-ţi vorbească – asta-i tot.

Am străbătut împreună trotuarul şi-am urcat treptele până am ajuns la camera de gardă, lăsându-i în maşină pe cei doi poliţişti în civil. Sergentul de la birou, un tip voinic şi cu o faţă grasă, mă privi; apoi se uită la Candy, care scutură din cap şi îşi continuă drumul trecând printr-o uşă. Urcarăm câteva trepte, o luarăm pe un coridor, până ajunserăm la o altă uşă, din capăt. Mergeam lipit de el.

Se opri înaintea uşii, bătu o dată, apăsă pe clanţă şi deschise uşa larg. îşi puse mâna pe braţul meu şi mă împinse într-o cameră mare, cu un birou, şase scaune drepte, mai multe fişiere, căpitanul Katchen, locotenentul Rankin şi un bărbat subţirel, de vreo patruzeci de ani, cu păr gălbui, ochelari fără rame şi cu figura pânditoare a unei nevăstuici.

— A sosit Brandon, domnule căpitan – zise Candy, apoi se dădu îndărăt şi îmi lăsă mie întreaga scenă.

Am făcut câţiva paşi înainte şi m-am oprit.

Katchen se afla lângă fereastră, iar faţa lui masivă şi întunecată se congestionase. Mă privi cum priveşte un tigru în cuşcă un miel gras care e plimbat prin faţa lui.

Rankin stătea pe unul din scaunele tari, cu pălăria pe ochi şi cu o ţigară aprinsă între degete. N-a întors capul ca să se uite la mine.

Bărbatul cu păr gălbui ca paiul mă măsură cu curiozitate şi cu aerul detaşat al unui bacteriolog confruntat cu un microb necunoscut, care putea sau nu să fie un dezastru pentru omenire.

— De ce poartă omul acesta cătuşe, domnule

căpitan? întrebă el cu un glas moale şi cu un accent de membru al lui Ivy League.

Katchen păru deodată că întâmpină greutăţi la respiraţie.

— Dacă nu vă place felul cum operez arestările, discutaţi mai bine cu şeful poliţiei – răspunse el cu o voce atât de aspră, încât ar fi curăţat rugina de pe orice morman de fier vechi.

— E arestat? întrebă bărbatul cu păr gălbui, pe un ton foarte politicos.

Cu toate că avea chipul unei nevăstuici şi accentul celor de la Ivy League, devenea cu repeziciune preferatul meu în trioul atât de ciudat asortat dinaintea mea.

Katchen îşi aplecă privirea furibundă spre Candy.

— Scoate-i blestematele alea de cătuşe – zise el cu un glas înfundat de furie.

Candy se apropie de mine, vârî o cheie în broască, o întoarse şi cătuşele îi căzură în mină. Cu spatele la Katchen, îşi permise să-mi facă încet şi premeditat cu ochiul. Se depărtă, în timp ce eu jucam farsa complicată a frecării încheieturilor mâinilor şi a aerului jignit.

— Stai jos, domnule Brandon – spuse omul cu păr gălbui. Eu sunt Curme Holding de la biroul procurorului. Am auzit că domnul căpitan vrea să te vadă şi mi-am zis că n-ar strica să te văd şi eu.

M-am simţit mai puţin deprimat.

— Îmi pare bine că vă cunosc, domnule Holding. Am nevoie de apărare. Domnul căpitan a mai discutat odată cu mine astăzi. Aşa că sunt mai mult decât încântat să vă văd.

Holding îşi scoase ochelarii, îi cercetă, apoi îi puse la loc.

— Domnul căpitan Katchen n-ar călca pentru nimic în lume regulamentul – rosti el, fără să aibă aerul că vorbeşte serios.

— Poate că domnul căpitan are simţul umorului – am zis şi am zâmbit. Eu l-am luat în serios, dar poate că aveţi dreptate. Ajunge să te uiţi la bunătatea adânc întipărită pe chipul lui, ca să-ţi dai seama că e un mare glumeţ.

Katchen bombăni ceva din fundul gâtlejului şi înaintă de la fereastră spre mine. Arăta ca o gorilă deranjată la ora mesei.

— Îi puneţi dumneavoastră întrebări, sau mă ocup eu de asta? zise Holding cu un glas brusc dur.

Katchen se opri din mers. Ochii lui cu scânteieri roşii se mutară de la mine la Holding, care îl fixa. cu expresia plictisită a celui care priveşte un film de gangsteri extrem de brutal şi-l consideră cam artificios.

— Acum, că v-aţi amestecat în această treabă, puteţi să-l anchetaţi dumneavoastră! se răsti Katchen, scuipând fiecare cuvânt. Eu am să discut cu şeful poliţiei. Prea mulţi de la biroul dumneavoastră îşi bagă coada aici. E timpul să se ia unele măsuri.

Trecu pe lângă mine, ieşi pe uşă şi o trânti în urmă. Camera se zgudui niţel din cauza loviturii.

— De mine aveţi nevoie, domnule Holding? întrebă Candy.

— Poţi să pleci, sergent.

Am auzit uşa deschizându-se, dar nu m-am întors să-l văd plecând. Uşa se închise încet în urma lui, în contrast cu ieşii ea violentă a lui Katchen.

— V. Ei, acum, domnule Brandon, vrei să iei loc? zise Holding şi-mi arătă un scaun dinaintea biroului.

Se sculă şi se instală la birou.

Când m-am aşezat, am întâlnit privirea fixă şi absentă a lui Rankin. Nu-mi spunea nimic. Nu era nici prietenoasă, nici duşmănoasă.

Holding luă un creion de pe sugativă şi-l puse în cutia de creioane de pe birou, apoi mă privi concentrat din dosul

paravanului format de ochelarii lui sclipitori.

Căpitanul Katchen se retrage din serviciu la sfârşitul lunii – zise el. Locotenentul Rankin îi va lua locul.

— Felicitările mele – am zis.

Rankin se foi şi îşi pipăi cravata. Nu spuse nimic.

Locotenentul Rankin e însărcinat cu întreaga anchetă – continuă Holding. Mă refer, fireşte, la ambele crime, comise la Bay Beach.

Am înţeles ce cursă îmi întindea. Dacă aveam de gând să neg c-aş fi fost în cabină când a murit fata, acum. era momentul să simulez surprinderea şi să întreb ce altă crimă a mai fost comisă. Dar am luat un avans rapid faţă de această manevră. Din câte bănuiam, descoperiseră vreo amprentă de-a mea în cabină sau mă văzuse cineva şi se oferise să mă identifice, sau poate recunoscuseră Buickul parcat la locul crimei. Am hotărât să risc şi să spun adevărul.

— Acum, când am aflat că domnul locotenent Rankin e cel care conduce ancheta, sunt gata să fac o declaraţie. Aş fi făcut-o şi cu o oră în urmă, dar ameninţările căpitanului Katchen m-au silit s-o amân. M-a prevenit să nu mă amestec în această afacere, dar totuşi m-am amestecat. Când am descoperit fata, am înţeles că Katchen putea să treacă crima asta pe scama mea.

Holding păru că se destinde niţel.

— Aşadar, dumneata ai fost acela care a fost zărit intrând în cabină?

— Nu ştiu nimic în privinţa asta, dar am intrat într-adevăr în cabină şi-am găsit fata pe moarte.

— A mai spus ceva?

— Nu. A murit la câteva secunde după ce-am găsit-o.

— Ce-ar fi s-o luăm de la bun început? întrebă Rankin. Întinse mâna, apucă un caiet de notiţe de pe birou şi-l deschise. De ce te-ai dus acolo?

— Fără niciun motiv anume, afară de faptul că, neavând altceva mai bun de făcut, am vrut să mai cercetez o dată locul. Ştiu că sună neverosimil, dar asociatul meu a fost ucis acolo, şi azi-dimineaţă când m-am dus la faţa locului, oamenii dumneavoastră furnicau pe toată plaja. N-am dorit decât să mai arunc o privire.

Nu păru foarte entuziasmat de explicaţie, dar nu insistă.

— La ce oră ai sosit acolo?

I-am spus, apoi i-am relatat cu exactitate toate cele petrecute. I-am spus cum am auzit sirena poliţiei şi cum mi-am dat seama că, dacă mă prind acolo, Katchen avea să tragă concluzia că eu aş fi asasinat-o. Am continuat, descriindu-i cum am fugit şi la ce oră m-am înapoiat la hotel.

Rankin se uită la Holding, apoi, deodată, faţa lui dură, contractată şi boţită se deschise într-un zâmbet, şi păru într-adevăr uman.

— Nu pot să zic că te condamn – răspunse el. Cred că şi eu aş fi făcut la fel. Deşi nu e genul de gtitudine pe care ţi-aş recomanda s-o adopţi şi altă data.

I-am spus că n-am s-o mai fac.

— Îţi dai seama ce noroc ai avut? zise el. Ai fi putut fi arestat drept criminal. Doctorul a declarat însă că a fost înjunghiată cu cel puţin două ore mai înainte să intri în cabină. Atâta timp i-a trebuit ca să moară. A apreciat după sângele scurs pe ea şi pe jos.

— Cum au aflat oamenii dumneavoastră că era acolo?

— Un tip te-a zărit când ai intrat în cabină. Zice că se uita la locul crimei. Te-a recunoscut şi-a anunţat poliţia.

— [1] Ce ne-am face fără colaborarea marelui public american? am spus. Fireşte, nu-i niciun indiciu în privinţa criminalului, nu-i aşa?

Rankin clătină din cap. Atunci am pus o întrebare

foarte importantă:

— Aveţi vreo idee cine e fata?

Rankin îşi stinse ţigara, se lăsă pe spate şi schimbă o privire cu Holding. Acesta dădu nepăsător din umeri.

— E cât se poate de limpede că e cea care l-a vizitat, pe Sheppey la hotel azi-dimineaţă. Ce-o fi făcut de la ora unsprezece azi-dimineaţă şi până la ora morţii, nu pot pricepe. Era încă în costumul de baie pe care-l purta când i-a părăsit pe Sheppey.

— Aţi reuşit s-o identificaţi?

— O fată numită Thelma Cousins a fost dată lipsă de proprietăreasa ei. A declarat că fata nu s-a mai întors[1] de când a plecat la lucru, azi-dimineaţă. Am dus-o şi se uite la cadavru. Spune că e Thelma Cousins.

Mai facem o verificare. Cel pentru care lucrează e pe drum spre noi.

— Cine e?

Rankin îmi dădu informaţia, care mă lovi ca un trăsnet:

— Îl cheamă Marcus Hahn – zise el. E un eseroe care conduce o şcoală de ceramică, denumită de el Şcoala de Ceramică de la Arrow Point. Fata lucra în sala de expoziţie.

II

Trebuia să mă hotărăsc dacă să le spun sau nu despre plicul cu chibrituri găsit în bagajele lui Sheppey şi ele legătura ciudată dintre plic şi această şcoală de ceramică. Mi-am zis însă că poate nu venise încă vremea mărturisirilor complete. Trebuia mai întâi să mă încredinţez că Rankin avea de gând să-l descopere într-adevăr pe asasinul lui Sheppey. Deşi preluase ancheta, nu însemna că are mână liberă. Putea fi încă blocat de ordinele lui Katchen sau ale lui Creedy, N-aveam de gând să-i servesc nimic pe tavă până nu mă încredinţam că se va ocupa serios de anchetă.

— Vrem să aflăm ce urmăreau Sheppey şi această fată – zise Rankin. Pun prinsoare că fata avea un prieten cai e i-a curăţat pe amândoi.

M-am uitat peste birou la Holding. Avea o figură inexpresivă şi începuse să se joace cu suportul de creioane.

— N-ar fi prea greu de aflat dacă avea un prieten – am spus.

— Poate ştie ceva Hahn – zise Rankin şi se uită la ceasul de la mină. Cred c-ar fi mai bine dac-aş merge la morgă. S-ar putea să sosească în orice clipă. Îi aruncă o privire lui Holding. De acord?

— Desigur – răspunse Holding.

Am făcut gestul să mă scol, dar Holding ridică mâna.

— Aş vrea să mai verific o dată declaraţia dumitale, domnule Brandon. Dumneata poţi pleca, locotenente.

Rankin se sculă, mă salută cu capul şi ieşi.

Se aşternu o pauză lungă după ce acesta închise uşa, apoi Holding scoase o pipă din buzunar şi începu s-o umple. Am luat gestul lui ca un semn de amabilitate, aşa că mi-am scos şi eu pachetul cu Lucky Strike din buzunar şi mi-am aprins o ţigară.

— Ai avut o discuţie cu căpitanul Katchen azi-dimineaţă? mă întrebă Holding fără să mă privească.

— Să-i zicem discuţie. A fost cam unilaterală, dar am reuşit până la urmă să ies basma curată. M-am ales cu o palmă drept recompensă, dar nu mă plâng.

— S-a pomenit ceva despre Lee Creedy – zise Holding, măsurându-mă.

— S-a pomenit ceva despre Lee Creedy – am răspuns, măsurându-l la rândul meu.

Ochii lui mici şi duri mă cercetară.

— I-ai pomenit lui Katchen de numele lui?

— Da.

— Ai impresia că Creedy l-a angajat pe Sheppey pentru o anchetă?

— Da.

no îşi aprinse pipa, se încruntă, se foi pe scaun şi pufăi.

— N-ai nicio dovadă?

— Sheppey a scris numele lui Creedy pe sugativă în timp ce vorbea la telefon. Ştiu că cel cu care vorbea i-a cerut să vină aici. Sheppey avea obiceiul să scrie pe sugativă. Nu pricep de ce-ar fi scris numele lui Creedy, dacă nu Creedy era cel care l-a angajat.

— Afară de cazul că era cineva care dorea ca Sheppey să efectueze o treabă legată de Creedy. Vreau să spun că clientul lui Sheppey ar fi putut să-i ceară informaţii despre Creedy. Te-ai gândit la asta?

— Da, dar nu se prea potriveşte.

I-am spus apoi cum am telefonat la locuinţa lui Creedy şi i-am solicitat o întâlnire, cum am fost primit înaintea a şase oameni de afaceri, cum am fost ameninţat şi cum, împreună cu Fulton, am fost; atacaţi de către Hertz.

Holding ascultă totul pufăind din pipă cu o figură nemişcată.

— Am impresia că Creedy l-a angajat pe Sheppey, iar acum, când Sheppey a fost asasinat, Creedy dă îndărăt, ca să muşamalizeze faptul că el l-a angajat – am tras concluzia.

Holding se gândi o clipă, apoi spuse:

— După câte înţeleg, ţii foarte mult să fie lămurită asasinarea lui Sheppey, nu-i aşa?

M-am uitat lung la el.

— Evident.

— Când am auzit c-ai venit aici şi c-ai discutat cu Katchen – zise Holding – am telefonat la biroul

procurorului din San Francisco şi-am cules unele informaţii despre dumneata. Se pare că agenţia dumilii tale s-a dovedit foarte dispusă să coopereze în trecut şi că vă bucuraţi de o apreciere excelentă la Friseo. Ai lucrat de asemenea la biroul procurorului de acolo mai mulţi ani şi ai făcut o treabă pe cinste.

— Sunt sigur că nu v-a spus aşa ceva procurorul – am răspuns zâmbind.

Holding îşi îngădui un surâs vag. N-a contribuit însă prea mult ca să-i schimbe expresia de nevăstuică.

— Am vorbit cu omologul meu, ajutorul procurorului. Mi-a spus că ai renumele de a fi grozav de nedisciplinat, dar că dacă ţi se dă mână liberă eşti foarte capabil ca anchetator.

— V-a spus asta fiindcă mi-e încă dator zece dolari – am răspuns, întrebându-mă unde vrea să ajungă.

— Ţi-ar plăcea să încerci să soluţionezi asasinarea lui Sheppey?

— Mă ocup oricum de ea, cu sau fără interdicţie.

Holding dădu din cap.

— N-ai s-ajungi însă departe, fără o oarecare protecţie.

— Ştiu. Protecţia îmi cam lipseşte.

— Se poate aranja. îşi frecă bărbia subţire. Până la un anumit punct însă. N-o garantez total.

— Dacă mă scăpaţi de Katchen, am eu grijă de Hertz.

— Katchen poate fi potolit. Cu Hertz însă e mai greu de tratat. N-aş vrea să-l subestimezi.

— Nici n-am s-o fac.

Holding se gândi din nou, apoi spuse;

— Ei bine, cred că aşa stau lucrurile, domnule Brandon. E târziu. E timpul să mă culc.

Am clătinat sceptic din cap.

— De ce-mi daţi mână liberă? Ce castane scot din foc

pentru dumneavoastră?

Am observat că mărul lui Adam i se urcă şi coboară; dar faţa îi rămase neclintită.

— Nu se pune astfel problema – răspunse el atent. Mi se pare că, întrucât asociatul dumitale a fost asasinat şi te ocupi cu astfel de treburi, ai dori să conduci o anchetă separată.

— Va trebui să găsiţi un răspuns mai bun, dacă vreţi să intru în joc – am spus, devenind uşor sarcastic.

Continuă să se joace cu suportul de creioane, apoi, luându-şi un răgaz ca să găsească cuvintele potrivite, zise:

— Nu sunt complet convins că e o treabă pentru poliţie. Ar putea fi, fireşte. Dacă fata era în legătură cu un gangster, iar el a descoperit că Sheppey se încurcase cu ea şi i-a ucis pe amândoi, atunci s-ar putea ocupa poliţia de asta. Dar dacă are implicaţii mai adânci şi îi priveşte şi pe Creedv, n-o să facem mare brânză.

— Şi asta v-ar nelinişti?

Mă privi pătrunzător.

— Foarte bine. Am să pun cărţile pe masă. O să-ţi fie greu să înţelegi situaţia adevărată, dacă nu-ţi spun cum stau lucrurile.

— Să punem toate cărţile la vedere. Chiar şi cea pe care o ascundeţi în mânecă.

Nu luă în seamă ironia mea.

— În câteva săptămâni, administraţia locală îşi sfârşeşte mandatul – zise el, alegându-şi cuvintele de parc-ar fi fost fragile ca nişte coji de ouă. Fireşte, opoziţia caută un prilej să se debaraseze de dominaţia lui Creedy asupra oraşului. Dacă Creedy e încurcat oarecum în asasinarea lui Sheppey, aceasta ar putea da opoziţiei prilejul pe care-l caută. Administraţia momentană nu se bucură de prea mare popularitate, e însă extrem de puternică. În clipa de faţă se află pe muchie de cuţit. Orice scandal care ar putea

fi adus pe prima pagină a ziarelor opoziţiei ne-ar fi de folos.

— Înţeleg, aşadar, domnule Holding, că sunteţi un membru al opoziţiei?

— Cred în dreptate şi libertate – zise el scoţându-şi pipa din gura care semăna cu o cursă de şoareci şi privind-o mirat de parcă nu s-ar fi aşteptat s-o mai găsească aprinsă.

— Sunteţi demn de toată lauda, domnule Holding. Dacă opoziţia ajunge la putere, dumneavoastră veţi fi probabil noul procuror?

La aceste cuvinte, mărul lui Adam făcu un salt. Holding mă privi peste ochelari, îşi frecă lobul urechii drepte şi ezită între a părea indignat sau nu, apoi se destinse şi îmi zâmbi larg şi copilăreşte, un zâmbet la fel de fals ca şi genele fetelor din corpul de balet de la teatrul de varietăţi.

— Presupun c-am să fiu, dar, fireşte, asta n-are nicio legătură cu cazul, absolut niciuna.

— Cine îl paşte pe Creedy?

— N-aş spune că-i vorba de-aşa ceva. E o luptă directă între administraţia Creedy şi judecătorul Harrison, care are de gând să ceară o reformă, cu ocazia alegerilor.

— Iar oraşului ăsta nu-i strică să se reformeze niţel.

— Sigur că nu.

— Şi ce legătură are Ilankin cu asta?

— Rankinnu poate face prea multe dacă afacerea de care te ocupi evoluează în aşa fel încât să prejudicieze administraţiei actuale. Şeful poliţiei nu vrea să încurajeze o anchetă care l-ar putea necăji pe Creedy. El şi Creedy sunt prieteni la cataramă.

— Şi, fireşte, Rankin speră să devină căpitan şi nu vrea să se compromită. Cum Holding nu-mi răspunse, am continuat: Aşa că doar eu îmi risc pielea, nu?

— Judecătorul Harrison are o mare influenţă. Dispunem de un ziar de larg tiraj. Va trebui să fii atent, desigur, dar dacă faci o anchetă corectă, nimeni n-are să se amestece.

— Afară de Creedy şi de Hertz.

Holding îşi scutură pipa.

— Mi se pare c-ai zis că te poţi ocupa singur de Hertz.

— Da, aşa cred, dar n-am spus că metodele mele vor fi foarte corecte.

— Ăsta-i un lucru despre care poate-i mai bine să nu ştiu nimic.

M-am gândit o clipă, apoi am spus:

— Foarte bine, am să văd ce-i de făcut. Situaţia, după mine, e următoarea: eu am să anchetez, am să vă prezint ce-am descoperit, iar dumneavoastră o să-l convingeţi pe şeful poliţiei să aresteze pe cine trebuie. De acord?

Holding începu din nou să se joace cu suportul de creioane. Se părea că se linişteşte tot vânturându-l de colo-colo.

— Nu chiar. Cred că planul cel mai bun ar fi să întreprinzi ancheta şi să comunici faptele redactorului-şef al ziarului *Courier* din St. Raphael. E un om foarte curajos, gata să publice orice, cu condiţia să lovească în administraţie. Cinci articolul se va publica, şeful poliţiei va trebui să intervină.

— Iar dumneavoastră şi cu Rankin nu vă amestecaţi – am intervenit eu zâmbind. Aşa că, dacă nu iese ceva cum trebuie, rămâneţi pe ioc, în siguranţă şi mulţumiţi.

Nu i-a plăcut.

— Până ce administraţia… – începu el, dar l-am întrerupt.

— Perfect, să lăsăm asta. M-am ridicat. Am să mă ocup de caz. Np fiindcă vreau să scot castanele

dumneavoastră din foc cu mâna mea şi nici fiindcă aş dori ca judecătorul Harrison să proclame o campanie de reformă. N-o fac decât fiindcă asociatul meu a fost ucis, şi o astfel de întâmplare prejudiciază afacerilor mele.

Dădu din cap, în semn c-a priceput.

— Te înţeleg.

— Deşi a fost asociatul meu şi am motive de ordin sentimental în privinţa descoperirii asasinului – am. continuat – nu pot să trăiesc veşnic din aer. Dacă gruparea dumneavoastră politică iese în alegeri datorită revelaţiilor anchetei mele, mă aştept să fiu plătit pentru cheltuielile făcute.

Mă privi de parc-ar fi muşcat brusc dintr-o gutuie.

— S-ar putea aranja, dar mai întâi trebuie să ne asigurăm că afacerea are legătură cu Creedy.

— E de la sine înţeles. Între timp, pe mine mă ajută cineva?

— Rankin ştie de cele aranjate cu dumneata. Dac-ai să iei legătura cu el, acasă, din când în când, are să-ţi comunice ce-a mai aflat. îl găseşti în cartea de telefon.

— Cum se numeşte redactorul de care aţi pomenit? Cei fără frică?

— Ralph Troy. Te poţi bizui pe el. Dă-i fapte şi are să le publice.

— Mai întâi trebuie să le descopăr. L-am privit. Ei bine, am să văd ce pot scoate la iveală. Deocamdată, vă salut.

Îmi oferi o mină moale.

— Noroc, şi fii prudent.

Nimeni n-ar fi putut afirma că expresia lui Holding părea o rază de soare. Ştiam c-aveam nevoie de noroc şi, hotărât, trebuia să fiu prudent.

Iii în timp ce plecam, m-am întrebat dacă nu era prea târziu să văd şi eu cum arată Marcus Haiin. Mueam de

curiozitate să-i arunc o privire fără ca el să mă vadă.

L-am întrebat pe sergentul de la birou unde se află morga, explicându-i c-aş fi dorit să vorbesc cu locotenentul Rankin, dacă mai era încă acolo. Sergentul tnî-a spus s-o iau pe coridor până la uşa din dos, apoi ia stingă, şi-am să văd drept în faţă lumina de la morgă.

I-am urmat indicaţiile.

Intrarea la morgă se afla de-a curmezişul curţii. Deasupra uşii, o lampă albastră răspândea o lumină fantomatică. Două din ferestrele clădirii joase erau luminate şi, mişcându-mă furiş, am traversat curtea întunecată şi m-am uitat pe una din ele.

Rankin stătea în picioare lângă o masă pe care se găsea cadavrul Thelmei Cousins, acoperită până la gât de un cearşaf. În faţa lui era un tip nu prea voinic, cu o claie de păr gălbui şi o barbă asortată. Purta o cămaşă de cowboy în pătrate albastre şi galbene, pantaloni negri, lipiţi de şolduri şi largi în călcâie. În picioare avea cizme mexicane cu tocuri înalte, încrustate cu podoabe ciudate de argint.

Un tip chipeş, dacă acceptai părul lung şi barba. Avea nas frumos modelat, ochi inteligenţi, fixaţi adânc în orbite, şi o frunte mare şi boltită.

În timp ce-l asculta pe Rankin, lovea mereu marginea cizmei cu o cravaşă subţire de călărie. Poate că dac-ar fi avut un cal cu el, ar fi arătat impresionant. Fără cal însă, semăna cu unul din excentricii obişnuiţi din California.

Rankin părea că susţine mai ales el conversaţia. Hahn se mulţumea să dea aprobator din cap şi să articuleze uneori câte un cuvânt. îmi dădeam seama după expresia lui Rankin că nu realiza nimic. În cele din urmă trase cearşaful peste chipul fetei, drept semnal că discuţia se încheiase, iar Hahn traversă încăperea spre uşă.

Am păşit iute înapoi în umbră.

Hahn ieşi, parcurse curtea cu paşi mari, bătându-şi cizma cu cravaşa. Dispăru prin uşa care dădea în stradă.

M-am apropiat de intrarea morgii, am împins uşa şi-am intrat. Rankin se pregătea să stingă lumina cinci mă zări, şi pe chipul lui aspru şi concentrat se întipări uimirea.

— Ce vrei?

— Ăsta era Hahn?

— Mda. Un tip foarte ciudat, dar se pricepe la vazele lui de ceramică. Trebuie să câştige o groază de bani din afacerea asta pentru fraieri. Rankin îşi înăbuşi un căscat. Ştii ce mi-a spus? N-o să crezi. Atinse braţul fetei moarte. Fata nu numai că era religioasă, dar nici nu se încurca vreodată cu bărbaţi. N-avea nici măcar un prieten, afară doar dacă-l consideri pe popă ca amorez. Nu umbla decât cu el, şi atunci ca să facă colecte pentru săraci. Doctorul spune că-i vii gină. Am să vorbesc mâine cu preotul, dar sunt sigur că-l putem crede pe Hahn.

— Şi totuşi s-a încurcat cu Sheppey.

— Era aşa de formidabil? se strâmbă Rankin, Era în stare s-o facă pe-o astfel de fată să-i cadă-n braţe?

— N-aş zice că nu era în stare. Avea tehnica lui aparte, dar mie nu-mi place chestia asta. Nu se omora după fetele bigote. Poate că relaţiile dintre ei erau corecte. Se poate ca ea să-l fi ajutat, să-i fi dat informaţii.

— S-ar fi dus împreună să înoate, împărţind aceeaşi cabină, dacă se rezumau doar la atât?

— Nu ştiu – am răspuns şi-am dat din umeri.

— Ei bine, cel puţin se pare că nu trebuie să căutăm un amorez, nu? Se îndreptă spre comutator şi-l întoarse. Ai să acţionezi în înţelegere cu Holding?

Vocea îi răzbătu din penumbră. Lumina de la lampa albastră de afară arunca o baltă argintie pe duşumeaua morgii.

— Aşa i-am spus. M-a sfătuit să te vizitez acasă dacă

am nevoie de vreo informaţie.

— Nu ţi-a spus să-l vizitezi şi pe el acasă, nu?

— Nu.

Rankin se apropie de mine.

— Nici nu vrea s-o faci. Nu riscă niciodată. Îşi lăsă mina pe braţul meu. Trebuie să fii atent cu el. Nu eşti primul lui fraier. E în biroul procurorului de patru ani şi nici acolo n-ar fi ajuns şi n-ar fi rămas dacă n-ar fi primit mare ajutor. Are un talent desăvârşit să-i facă pe alţii să muncească pentru el. E singurul şmecher întâlnit în viaţa mea care lucrează cu succes pentru actuala administraţie şi candidează pentru opoziţie, fără să se compromită. Aşa că fii atent cu el.

Ieşi din morgă, cu mâinile adânc înfipte în buzunarele jachetei, cu umerii ghemuiţi şi cu capul plecat.

Am rămas vreme îndelungată nemişcat, apreciind această informaţie. Chiar dacă nu mi-ar fi spus, tot nu m-aş fi încrezut în domnul Holding. Nu degeaba avea o mutră de nevăstuică.

Am părăsit morga, am închis uşa şi-am luat-o repede pe coridor, până am ajuns în stradă. Se făcuse două fără douăzeci şi cinci. Eram foarte obosit şi m-am înfundat cu plăcere în bancheta capitonată a maşinii.

Am sosit la hotel cinci ceasul bătea ora două. Funcţionarul de noapte mă privi plin de reproş în timp ce traversam holul. Eram prea obosit să mai mă necăjesc din pricina lui. M-am suit în lift, am urcat la etajul doi şi-am înaintat opintit prin coridor până la odaia mea. Am descuiat uşa şi-am aprins lumina. Am scos o înjurătură în surdină.

Odaia suferise acelaşi tratament ca şi cea a lui Sheppey. Sertarele comodei atârnau în afară, salteaua şi pernele erau spintecate. Obiectele din geamantane fuseseră aruncate şi risipite pe jos. Până şi cele ale lui

Sheppey erau azvârlite pretutindeni.

M-am dus repede la locul unde ascunsesem plicul cu chibrituri. Am vârât degetele sub marginea covorului şi-am zâmbit. Plicul cu chibrituri era încă acolo.

L-am tras afară, m-am lăsat pe tocuri şi l-am deschis. Chibritul rupt pe care-l prinsesem între celelalte căzu, şi-am fost silit să răscolesc fulgii de la perne ca să-l găsesc.

Mi-am spus că dacă cineva căutase acest plic, atunci plecase fără el. Dar deodată am încetat să mai fiu încântat, şi anume în clipa când am întors chibritul. Pe dosul lui nu se mai afla niciun cifru! O verificare rapidă îmi arătă că nici pe dosul celorlalte nu se mai afla nimic.

M-am ridicat.

Cineva luase plicul de chibrituri al lui Sheppey şi lăsase un altul, sperând probabil că n-am observat cifrurile de pe dosul celor originale.

M-am scufundat în patul sfâşiat, prea obosit ca măcar să-mi mai pese.

CAPITOLUL ŞAPTE

I

Am dormit până la unsprezece şi un sfert a doua zi dimineaţa.

Când am telefonat jos la poartă ca să-i spun funcţionarului de serviciu că nu mai puteam folosi camera în care locuiam şi din ce motive anume, el chemă imediat poliţia, şi-am primit o nouă vizită a lui Candy.

Nu i-am pomenit de plicul cu chibrituri. L-am lăsat să vadă singur ce s-a întâmplat, şi când m-a întrebat dacă-mi lipseşte ceva, i-am răspuns că după câte îmi dădeam seama nu lipsea nimic.

M-am mutat apoi în alta cameră, rămânând ca el şi oamenii lui să caute urme. Eram absolut sigur că n-au să găsească nimic.

De cum m-am suit în pat, am adormit imediat.

Soarele fierbinte, pătrunzând prin crăpăturile de la jaluzele şi încingându-mă, mă trezi în cele din urmă.

— Am telefonat jos la poartă după cafea şi pâine prăjită, am intrat în camera de baie, am făcut un duş, m-am bărbierit şi m-am aşezat pe pat, aşteptând cafeaua.

Aveam multe la care trebuia să reflectez. Erau câteva urme vagi în această ancheta, ce trebuifcu cercetate. Exista oare vreo legătură între Musketeer Club şi Şcoala de Ceramică a lui Hahn? Această legătură era obiectul anchetei lui Sheppey? Avea vreun amestec Marcus Hahn în afacere? Oare Creedy îl angajase pe Sheppey ca să-i spioneze soţia, iar Sheppey dăduse din întâmplare peste cu totul altceva? Ce căuta în cabina de la plajă împreună cu o fată. ca Thelma Cousins?

Cafeaua sosi mai înainte ca s-apuc să dau un răspuns la vreuna din aceste întrebări. În timp ce-o beam, sună telefonul. Era Rankin.

— Am auzit c-ai avut vizitatori noaptea trecută!

— Da.

— Bănuieşti cumva cine erau?

M-am uitat la tavan în vreme ce-i răspundeam:

I-aş fi spus lui Candy dac-aş fi ştiut. Au controlyait mai întâi prin lucrurile lui Sheppey, iar acum mi-au aplicat, şi mic acelaşi tratament.

— Ai grijă să nu te pomeneşti c-o daltă de spart gheaţa.

— Mda.

— M-am gândit să iau legătura cu dumneata. Candy n-a descoperit nimic. Ai vreo idee?

— Nu, momentan. Tocmai îmi storceam creierii acum. Dacă descopăr ceva, am să-ţi spun.

Se aşternu o pauză, apoi Rankin continuă:

— Am vorbit cu preotul. Hahn n-a minţit. Fata era exact aşa cum a spus el. Nu se înhăita cu bărbaţi, iş. r

preotul zice că nu s-ar fi încurcat niciodată cu un bărbat necunoscut. E absolut convins de treaba asta.

— Dar s-a încurcat cu Sheppey.

— Mda. Ei, acum am treabă. Încerc să aflu ceva despre dalta aia de spart gheaţa.

— Tocmai aveam de gând să te întreb. Are vreo amprentă?

— Nu. Astfel de dălţi se pot cumpăra la orice fierărie. Am trimis câţiva poliţişti să cerceteze. Dacă aflu ceva, am să-ţi spun.

I-am mulţumit. Cel puţin de la el primeam mai mult ajutor decât m-aş fi aşteptat. Mi-a amintit că trebuia să particip la ancheta postmortem a lui Sheppey, care se ţinea târziu după-amiază, apoi a închis telefonul.

Am terminat de băut cafeaua şi i-am telefonat Ellei la birou. Am întrebat-o cum a primit soţia lui Sheppey ştirea. Mi-a spus c-a avut un moment penibil cu ea, dar că-şi închipuie că între timp şi-a revenit.

— O să primească azi-dimineaţă scrisoarea mea. Ţine casa de bani încuiată, Ella. Pun prinsoare c-are să vină în curând pe-acolo, să mai ceară nişte bani. Spune-i c-am să-i trimit un cec diseară.

Ella mi-a răspuns c-are s-o facă.

Câteva minute am discutat afaceri. Se prezentaseră la birou două cazuri. Amândouă păreau bănoase şi interesante, dar nici măcar nu mă atrăgeau.

— Vezi dacă n-ar vrea să le rezolve Corkhill, şi să împărţim banii pe jumătate. Rămân aici până rezolv acest caz. Poţi să conduci biroul singură?

— Fireşte.

Ştiam c-are să reuşească. Era foarte rapidă în decizii şi inteligentă, aşa cum nu sperasem să am pe cineva care să lucreze pentru mine.

Am mai discutat niţel, apoi i-am spus c-am s-o chem

din nou peste câteva zile, şi-am închis.

Între timp, odaia devenise insuportabil de încinsă. Mă simţeam prost dispus şi m-am hotărât să mă duc pe plajă, să înot, iar apoi, sub inspiraţia soarelui, să pun un plan! a cale.

M-am îmbrăcat, mi-am scos din valiză chiloţii de baie, i-am vârât în buzunar şi-am coborât cu liftul la parter. Brewer, funcţionarul cel gras, îmi primi cheia.

— Domnule Brandon – spuse el cam încurcat – mă tem că…

— Ştiu, nu-i nevoie să-mi spui. Au dat clienţii năvală şi-aveţi nevoie de camera mea. I-am surâs. Nu eşti de vină. Foarte bine, am să caut în altă parte.

Lăsaţi-mă până ia noapte.

— Îmi pare rău, dar am primit o groază de plângeri. Părea că regretă sincer. Poliţia a venit de patru ori în douăzeci şi patru de ore, de când sunteţi aici.

— Da. Ştiu. îmi închipui cum te simţi. Mă mut la noapte.

— Foarte gentil din partea dumneavoastră, domnule Brandon.

M-am suit în Buick şi-am plecat cu el la plajă. Trecuse de prânz şi plaja se umplea de lume. Am reuşit să găsesc un loc unde să-mi parchez maşina, apoi m-am îndreptat spre ştrand.

Fuseseră scoase umbrelele. Băieţi şi fete se jucau. Unii îşi aruncau o minge, alţii înotau, iar alţii începuseră turneul de cocktailuri dinaintea mesei de prânz, în vreme ce alţii stăteau la soare şi se bronzau.

Mi-am pus chiloţii de baie, am păşit peste trupuri musculoase şi bronzate, mi-am croit drum printre blonde, brunete şi roşcate, îmbrăcate extrem de sumar, şi-am ajuns la malul mării. Am înotat vreo patru sute de metri în mare viteză. Simţeam nevoia să fac antrenament. Apoi m-am

întors într-un ritm mai lent. Soarele ardea, iar pe plajă era şi mai puţin loc ca înainte.

Am ieşit din mare şi m-am oprit să mă uit împrejur, încercând să găsesc un loc unde să nu mă înghiontească nimeni, dar n-a fost uşor. Apoi am văzut o fată, sub o umbrelă albastru cu alb, că-mi face semn. Purta un costum de baie alb şi avea o pereche de ochelari de soare uriaşi. I-am recunoscut părul blond, mătăsos, ca şi silueta, mai înainte de a-i vedea faţa.

Margot Creedy mă invita la ea.

M-am strecurat printre trupuri pân-am ajuns alături. Mă privi cu o expresie uşor prudentă pe chipul ei încântător, apoi îmi zâmbi vag, la fel ca atunci când ne întâlnisem prima oară.

— Domnul Brandon, nu? spuse ca gâfâind uşor. Sigur, domnul Brandon?

— Dacă nu-i el, înseamnă că mi-a furat cineva pielea. În dosul ochelarilor ăia uriaşi, absolut uriaşi, o fi domnişoara Creedy?

Râse şi îşi scoase ochelarii. Vă asigur: fata era splendidă. Chiar şi în afara siluetei, care în acel costum de baie era senzaţională, nu avea niciun cusur.

— Nu vreţi să staţi jos? Sau aveţi treabă!

M-am lăsat să cad pe nisipul fierbinte, chiar lângă ea.

I-am răspuns că n-aveam nicio treabă şi-am continuat:

— Vă mulţumesc pentru ajutorul de aseară. Nu mă aşteptam s-o faceţi pentru mine.

— S-a întâmplat pur şi simplu să fiu la club. îşi strânse genunchii cu mâinile şi se uită peste ei la mare. În afară de asta, eram curioasă. E ceva ciudat şi morbid într-o afacere criminală, nu?

Îşi puse din nou ochelarii. Mi-a părut rău, căci îi ascundeau jumătate din faţă.

— Am fost ferm convinsă, când m-aţi întrebat dacă prietenul dumneavoastră a fost la club, că n-a călcat acolo. N-a trebuit decât să verific ca să văd că aveam dreptate. E foarte greu astăzi pentru cineva care nu e membru să pătrundă la club.

— Aţi citit ziarele de azi-dimineaţă? am întrebat-o, întinzându-mă pe nisip.

Dacă-mi întorceam capul, aveam o perspectivă plăcută asupra ei.

— Vorbiţi de cea de-a doua crimă? Ştiţi cumva cine era fata? Era cea pe care a întâlnit-o prietenul dumneavoastră, cea cu care s-a dus la cabina de pe plajă?

— Chiar ea.

— Toată lumea discută despre ea întinse mâna după geanta încăpătoare de plajă şi începu să scormonească înăuntru, aşa cum fac de obicei femeile. E foarte misterios, nu?

— Da. Probabil că explicaţia e foarte simplă.

Arşiţa începuse să mă cam supere, aşa că m-am lăsat pe burtă şi m-am vârât mai mult în umbra aruncată de umbrela ci de plajă. Aşezat astfel, o puteam privi direct în faţă. Era un lucru pe care l-aş fi făcut bucuros la orice oră din zi sau din noapte. Era într-adevăr superbă. Probabil cea mai superbă fată pe care o văzusem vreodată.

— Se poate, oare, să se fi sinucis?

— Nu-i exclus, dar mi se pare foarte neverosimil. De ce să se înjunghie cu o daltă de spart gheaţa? Sunt mijloace mai uşoare.

— Păi, să presupunem că l-a ucis pe prietenul dumneavoastră! Poate c-au cuprins-o remuşcările. Ziarele spun că era o fire foarte religioasă. S-ar putea să fi simţit că asta-i singura vale de-a ispăşi, murind la fel ca el.

Am tresărit.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Aţi avut această

impresie?

— De fapt, nu. Am discutat cu câţiva. Un tip a spus asta, şi mi-am zis că s-ar putea să aibă dreptate.

— Dac-aş fi în locul dumneavoastră, nu mi-aş bate capul să aflu cum a murit – i-am spus. E treaba poliţiei. Fata lucra la şcoala aceea de la Arrow Point. Se numeşte Şcoala de Ceramică. Aţi fost acolo vreodată?

— Da, fireşte. Merg deseori. Sunt nebună după unele din modelele pe care le creează Hahn. E într-adevăr minunat. Săptămâna trecută am cumpărat statuia unui băieţel, făcută de el. Încântătoare!

— Aţi văzut-o vreodată pe fată acolo?

— N-o ţin minte. Lucrează o groază de fete acolo.

— Din ce-am auzit eu, se pare că şcoala nu-i decât un magazin de aiureli pentru turişti.

— Da, într-un fel, presupun că e, dar Hahn are o cameră în dos unde ţine ultimele şi cele mai bune lucrări. Numai clienţii lui foarte deosebiţi pătrund acolo.

— Aşa că-i merge de minune?

— Fireşte, şi merită. De fapt e un mare artist.

Am urmărit-o şi-am observat că vorbea serios.

Faţa i se luminase ele entuziasm.

— Într-o bună zi trebuie să mă duc şi eu acolo, să arunc o privire. Nu vreţi să veniţi cu mine, domnişoară Creedy? Mi-ar plăcea să mă pot uita la cele mai valoroase lucrări ale lui. Desigur, nu sunt un cumpărător, dar vasele de ceramică de calitate mă interesează.

Urmă o pauză. Nu eram sigur dacă. ezita sau se gândea la cine ştie ce.

— Da – zise ea. Data viitoare cinci am să mă duc, am să vă anunţ. Locuiţi la hotelul Adelphi?

— Să nu uit. De unde aţi ştiut la ce hotel stau, când mi-aţi telefonat aseară?

Râse.

Avea într-adevăr dinţi frumoşi. De mărime potrivită, egali şi albi cum e interiorul cojii de portocală. Şi, spre deosebire de alte fete, când râdea, gura ei nu se transforma într-o gaui a. Râsul ei mă înfiora. Fata asta mă captiva. Nu mai simţisem aşa ceva de la prima mea întâlnire serioasă, acum vreo cincisprezece ani.

— L-am întrebat pe domnul Hammerschult. L-aţi întâlnit, desigur. Ştie absolut totul. Nu l-am întrebat niciodată ceva la care să nu aibă răspuns.

— Asta mă cam nedumerise. Mă întrebam de unde aţi ştiut. Dar să mă întorc la hotelul Adelphi. N-am să mai stau acolo. Mi-au cerut să plec. Poliţia a intrat şi-a ieşit de-atâtea ori din camera mea, încât direcţiunea îşi închipuie că cineva are să creadă că au loc raiduri permanente. Va trebui să găsesc un alt hotel până la n 41 te.

— Nu va fi uşor. Suntem în plin sezon.

— Ei, o să cant!

Ideea nu mă prea incinta. De obicei, Jack se ocupa cu camerele. Avea un talent înnăscut să dibuie hotelul cu camere libere. Eu, unul, telefonam la zece şi mi se răspundea că n-au nicio cameră. El alegea unul, şi ne mutam pe loc.

— Nu cunoaşteţi oare vreun hotel mai mic, care să nu fie prea scump? am întrebat-o, dar apoi, amintindu-mi cu cine stau de vorbă, am râs. Nu, bănuiesc că nu cunoaşteţi. Lucrurile ieftine nu prea vă interesează, nu?

— Cât de mult aveţi intenţia să rămâneţi?

— Până se lămureşte afacerea. S-ar putea lămuri într-o săptămână, s-ar putea să ţină o lună. Nu ştiu.

— Vă puteţi descurca singur?

— Evident. Doar nu vă închipuiţi că am servitori acasă, nu-i aşa? Aveţi cumva vreo idee?

— S-ar putea să nu fie ce doriţi. Am un mic bungalow la Arrow Bav. L-am închiriat pentru doi ani.

j) – Abonament pe trenul spre iad

Nu mă mai duc de loc acolo. Chiria e plătită pe încă un an. Puteţi să staţi acolo, dacă vreţi.

M-am uitat lung la ea.

— Nu glumiţi?

— Dacă vreţi, puteţi să-l luaţi. E mobilat şi aveţi tot ce vă trebuie. N-am mai fost să mă uit la el de-o lună, dar ultima oară era în perfectă regulă. Nu trebuie să plătiţi decât lumina. Restul e aranjat.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, domnişoară Creedy. Eram complet uluit. Am să mă mut imediat.

— Dacă n-aveţi altceva mai bun de făcut, putem să mergem împreună astă-seară, după cină. Am o întâlnire la masă, dar după ora zece sunt liberă. Am să cer să se dea drumul la apă şi la lumină până atunci, şi-am să iau cheia cu mine.

— Sincer… mă simt. jenat, domnişoară Creedy. Astfel de servicii unui necunoscut! Să vedeţi, fiu vreau să vă deranjez…

— Nu-i niciun deranj.

Aş fi vrut să-i zăresc ochii în dosul acelor ochelari uriaşi. îmi venise chef deodată să le văd expresia. Ceva în vocea ei îmi spunea că pierd un amănunt, fiindcă nu-i văd ochii.

Se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Iau masa la prânz cu tata. Nu-i place să fie făcut să aştepte.

— E mai bine să nu-i spuneţi că mi-aţi pus o locuinţă la dispoziţie – i-am zis şi m-am ridicat. Am urmărit-o cum îşi trage peste costumul de baie o rochie cu mâneci scurte. Am impresia că nu prea sunt în graţiile lui, Ar fi în stare să mă descurajeze.

— Nu-i spun niciodată nimic tatii. Ne întâlnim atunci

la intrarea de la Muşketeer Club. Ia ora zece. Mergem apoi la bungalow.

— Am să vă aştept acolo.

— Atunci, la revedere.

Zâmbi din nou vag, în felul acela care mă incinta. Traversă plaja, iar eu am rămas cu privirea pironită asupra ei. îmi închipuiam că trecusem de mult, de mult de tot, de epoca aceea când mă cucerea o fată, dar urmărind felul cum se mişca, legănarea şoldurilor şi poziţia capului, am rămas adânc impresionat.

II

După ce-am luat un dejun rapid, m-am întors la hotel şi mi-am făcut bagajele. L-am chemat pe Joe, băiatul de serviciu, şi i-am cerut să aranjeze ca lu’. crurile lui Sheppey să fie trimise soţiei. Pe urmă i-am scris acesteia o scrisoare scurtă şi am adăugat un cec. de două sute de dolari, subliniind faptul că această sumă va fi reţinută din cea finală.

Între timp, venise vremea să plec la ancheta postmortem. Am dispus să mi se ducă lucrurile la Buicte şi-am plătit nota de la hotei. Brewer îşi ceru din nou scuze că aveau nevoie de camera mea, dar i-am răspuns că găsisem alta şi nu trebuia să-şi facă griji din pricina mea.

M-am dus la biroul lui Greaves şi l-am găsit lustruindu-şi pantofii cu o cârpă de praf.

— Vii la postmortem? l-am întrebat.

— Mi s-a cerut. Zvârli cârpa la loc în sertarul biroului, îşi potrivi cravata şi întinse mâna după pălărie. Mă iei cu maşina dumitale sau merg cu autobuzul?

— Bineînţeles că te iau cu mine.

În drum spre tribunal, l-am întrebat dacă a fost să vadă cadavrul Thelmei Cousins.

— Nu mi s-a cerut – zise el. Rankin n-are timp de pierdut cu mine. A văzut-o Brewer, să nu mori de râs? N-ar

fi în stare s-o recunoască nici pe maică-sa dacă i-ar arăta-o întinsă la morgă. Nu că fata ar fi uşor de identificat. Cu pălăria aia şi cu ochelarii de soare pe care îi purta, putea fi orice femeie e: u perucă neagră.

Nu i-am spus că se înşelase în privinţa perucii. Nu era genul de om căruia să-i spui că se poate înşela.

Doar nouă persoane participau la anchetă. Cinci dintre ele erau evident oameni care îşi pierd vremea şi pe care îi vezi întotdeauna la anchete mortuare, dar ceilalţi patru îmi atraseră atenţia.

Una era o fată cu ochelari fără rame şi cu un chip dur şi imposibil, cum au secretarele foarte pricepute. Era îmbrăcată elegant, într-o rochie de linou cenuşiu, cu guler şi manşete albe. Stătea în fundul sălii şi stenografia repede întreaga anchetă. Apoi mai era un tânăr într-un costum gri-deschis, cam larg pe el. Claia lui de păr blond fusese frizată cu fierul. Ochelarii de soare îi mascau complet ochii. Stătea într-o parte a sălii şi privea de jur-împrejur de parcă ar fi fost un intelectual distins. Din când în când căsca atât de formidabil, încât am crezut c-o să-şi disloce fălcile. Ceilalţi doi care mi-au atras privirea era un cuplu de bărbaţi lucioşi şi cu părul lins, bine hrăniţi, imaculat îmbrăcaţi, aşezaţi în faţa judecătorului. Am observat că i-a salutat când a intrat şi, din nou, la urmă când a plecat.

Judecătorul părea foarte plictisit de întreaga afacere. Trecu repede peste depoziţia mea, ascultă cu o expresie absentă declaraţiile bă lbâite ale lui Brewer, nu-l chemă pe Greaves şi i-o reteză scurt de tot îngrijitorului de la cabine. Doar când se ridică Rankin şi spuse că poliţia cercetează încă şi că ar dori să se amine cu o săptămână concluziile asupra morţii, judecătorul dădu semne că devine oarecum uman. Zise grăbit că acordă o amânare, apoi dispăru de la vedere printr-o uşă din dosul scaunului său.

După ce mi-am făcut declaraţia, m-am întors la locul

meu de lângă Greaves. L-am întrebat dacă ştia cine erau cei doi tipi lucioşi.

— Sunt de la biroul lui Hesketh – îmi spuse el. Cel mai mare şi mai abil avocat de pe întreaga coastă a Pacificului.

— Se ocupă şi cu afacerile lui Creedy?

— Nici n-ar exista altă firmă mai importantă care să se ocupe.

— Ştii cumva cine e blondul ăla ridicol, cu creionul la nas?

Greaves clătină din cap.

— Bar fata din fund?

Nu.

Îndată după plecarea judecătorului, gentlemanul blond se strecură discret, ca apa care se scurge pe o ţeavă de canal.

Cei doi bărbaţi lucioşi se duseră la Rankin şi discu«tară cu el câteva minute înainte de-a pleca. În timp ce-i urmăream, fata în cenuşiu dispăru fără să-mi dau seama.

Greaves spuse c-are să ia autobuzul spre hotel. Adăugă că spera să rămân în legătură cu el. Am dat mâna şi-a plecat.

Cei doi bărbaţi lucioşi plecară şi ei, astfel încât nu mai rămaserăm în sală decât Rankin şi cu mine. M-am apropiat de el.

— Ceva nou? l-am întrebat.

— Nimic. Părea cam neliniştit. Nu încă. Nu pot să aflu încă nimic despre dalta aia de spart gheaţa, îşi scoase o ţigară şi începu să se joace cu ea. Răscolim acum trecutul fetei. Poate că era o fată misterioasă.

— Zău? Nu crezi c-ar trebui să căutaţi în trecutul lui Creedy? Ar merita poate. Cei doi tipi îl reprezentau pe el?

— N-au venit decât ca să-şi piardă vremea. Se ocupă

de un caz şi-au venit niţel mai devreme.

Am râs.

— Aşa ţi-au spus? Sper că nu te laşi dus, nu?

— Ei bine, nu pot să stau aici şi să discut cu dumneata. Am treabă – mi-o reteză el.

— L-ai văzut pe blondul ăla în haine cenuşii? Ştii cumva cine e?

— Lucrează la Şcoala de Ceramică – zise Rankin, întorcând privirea de la mine. o

— Interesant. Şi ce face acolo?

— Poate că l-a trimis Hahn – răspunse el vag. Trebuie să mă car.

— Dacă ai nevoie de mine, stau la Arrow Point. Mi-am găsit un mic bungalow acolo.

Mă măsură curios.

— Nu-i decât un singur bungalow la Arrow Point, Am crezut că-i închiriat de Margot Creedy.

— Exact. L-am subînchiriat de la ea.

Se uită din nou lung la mine, dădu să spună ceva, se răzgândi, mă salută cu o mişcare a capului şi plecă.

I-am lăsat timp să iasă din clădire, apoi m-am dus şi eu la Buick. Se făcuse patru şi jumătate. Am întrebat un poliţist care lenevea la marginea trotuarului unde se află birourile ziarului *Courier*. Mi-a dat indicaţii de parcă mi-ar fi făcut o favoare.

Am sosit la redacţia ziarului *Courier* aproape de cinci fără un sfert. I-am spus fetei de la biroul de primire că doream să vorbesc cu Ralph Troy. I-am înmânat cartea mea de vizită şi, după ce-am aşteptat cinci minute, mă conduse pe un coridor până la o încăpere mică, unde, în spatele unui birou încărcat, stătea un bărbat cu o pipă în gură. Era un om voinic, cu părul încărunţit, cu bărbia pătrată şi cu ochi cenuşiu-deschis. Întinse peste vraiştea de pe birou o mină uriaşă şi puternică şi mi-o strânse pe-a

mea.

— Ia loc, domnule Brandon. Am auzit despre dumneata. A telefonat Holding şi mi-a spus că s-ar putea să vii pe-aici pentru o scurtă discuţie.

M-am aşezat.

— Nu prea am multe de discutat acum, domnule Troy, dar am vrut să mă prezint. Poate că în curând voi avea ceva pentru dumneavoastră. Am înţeles că dacă vă dau unele date, le tipăriţi.

Zâmbi larg, dezgolindu-şi dinţii puternici şi albi.

— Nu trebuie să vă faceţi griji în această privinţă – zise el. Am intenţia să public adevărul şi numai adevărul, şi ăsta e singurul motiv pentru care mă mai ocup cu ziaristica. Mă bucur c-aţi venit. Vreau să vă dau informaţii precise despre oraş. Aţi auzit părerea lui Holding, acum e rândul meu. Se lăsă comod în fotoliu, pufăi fum spre tavan, apoi continuă: într-o lună se ţin alegeri pentru noua administraţie. Vechea bandă, care a deţinut puterea timp de cinci ani, sau va reuşi să fie realeasă, sau se va duce de râpă. Vorbesc serios când spun că se vor duce de râpă. Singura cale ca aceşti băieţi să supravieţuiască e ca să rămână cu ghearele în bani. Dacă le iei banii, s-au curăţat. St. Raphael City e unul din oraşele în care se învârt cele mai formidabile afaceri de pe întreaga coastă a Pacificului. Chiar dacă n-ar exista bande, şi încă s-ar câştiga bani. Foieşte de bogătaşi. Există tot ce vrei aici. Nu mai găseşti altă staţiune, cu excepţia lui Meami, care să ofere atât de multe milionarilor, doritori să se relaxeze. Oraşul e în mina gangsterilor. Cu toate că Creedy are în proprietatea lui mai mult de jumătate din oraş, chiar dac-ar vrea, n-ar putea să gonească gangsterii. Aşa se face că nu-i pasă în niciun fel, atâta vreme cât. î, şi încasează veniturile. Nu-i un om rău, domnule Brandon. Să nu vă intre în cap această idee. Nu zic că nu e lacom. Vrea ceva pentru banii lui. Dacă

gangsterii ridică valoarea acţiunilor lui, cum se şi întâmplă, el nu se opune, Atâta timp cât Cazinoul, tripoul de pe vas, diferitele cluburi de noapte, cele cinci cinematografe, teatrul şi opera, pe care pe toate le-a finanţat, rentează, nu-şi bate capul că gangsterii, şantajiştii, escrocii, traficanţii de stupefiante şi proxeneţii îi ciupesc din venituri; îi lasă în pace, iar ei sunt destul de deştepţi ca s-o ştie. Oraşul pute de viciu şi de corupţie. Nu cred că există vreun funcţionar al administraţiei care să nu primească o mită de undeva.

— Şi judecătorul Harrison intenţionează să pună toate lucrurile astea la punct?

Troy înălţă din umerii lui masivi.

— Asta a promis, dacă va fi ales, dar n-o s-o facă, fireşte. Nu spun că n-are să aibă loc un simulacru de epurări; va avea loc. Mai mulţi intermediari neînsemnaţi ai viciului au să fie zvârliţi la zdup. O să se pomenească de sentimente patriotice, o să se discute formidabil, apoi, peste o lună sau aşa ceva, marii mahări o să-şi potolească muşchii şi totul o să fie ca la-nceput. Judecătorul are să descopere că suma depusă de el la bancă a crescut în mod misterios. Cineva are să-i dăruiască un Cadillac. O să-şi dea seama că-i mult mai uşor să laşi lucrurile să meargă fără să te amesteci. În locul lui Creedy va veni Harrison – altminteri, totul va rămâne la fel. Sistemul contează, nu oamenii. Un om e cinstit un timp, dar dacă sunt bani destui, poate fi cumpărat. Nu spun că oricine poate fi cumpărat, dar sunt absolut convins că Harrison e unul din ei.

— Aveam impresia că Creedy e patronul gangsterilor. Dacă nu e el, atunci cine e?

Troy pufăi de câteva ori, înainte de-a răspunde:

— Cei care foloseşte banii lui Creedy şi conduce într-adevăr oraşul e Cordez, proprietarul lui Musketeer Club.

El e omul. El e cel care ar rămâne, chiar dacă Creedy dispare, iar Harrison preia puterea. Nimeni nu ştie prea multe despre el, decât că e un gangster abil, venit din America de Sud peste noapte, şi, aparent, cu un talent de a câştiga din orice afacere. Dacă Creedy reprezintă marele afacerist, Cordez e marele gangster. Dar nu te lăsa amăgit: Creedy e un om blând în comparaţie cu Cordez. Dacă cineva ar putea să-i tragă lui Cordez preşul de sub picioare, oraşul ar scăpa de gangsteri, numai că nimeni nu îndrăzneşte s-o facă.

— Să spunem lucrurilor pe şleau – i-am răspuns. Musketeer Club nu-i singura proprietate a lui Cordez?

Troy zâmbi ameninţător şi clătină din cap.

— Fireşte că nu. Se foloseşte de banii lui Creedy ca să câştige şi el bani. Uite, Cazinoul, de pildă; Creedy a finanţat clădirea şi încasează veniturile de la ea, dar Cordez obţine şi el douăzeci şi cinci la sută, pentru protecţie. Creedy a finanţat tripoul de pe vas. S-a gândit că va atrage turiştii. Îi atrage, dar Cordez e şi el acolo, ca să mai ridice alţi douăzeci şi cinci la sută. Dacă nu i-ar primi, ar exploda o bombă pe vas. Cei care conduc vasul şi Cazinoul, ca şi ceilalţi învârtiţi cu bani, ştiu asta, aşa că plătesc.

Am rămas nemişcat o vreme, reflectând la cele auzite. Nu era nimic nou. Se întâmpla exact ca la New York, Los Angeles, San Francisco şi pretutindeni. În treizeci şi şase de ore se părea că parcursesem un drum lung, de la moartea bruscă a lui Sheppey, într-o cabină mică şi încinsă, până la cele aflate acum. Descoperise oare ceva care îl compromitea pe Cordez? Sheppey fusese un om priceput, cu fler pentru astfel de lucruri. M-am gândit la dalta de spart gheaţa, ascuţită ca o lamă: o armă de gangster.

— Am vrut să-ţi faci o idee – zise Troy. Aşa stau

lucrurile. Şi mai e ceva: ai grijă de Holding ăsta. Te poţi încrede în el ca într-un şarpe cu ochelari: nici mai mult, nici mai puţin. Cât timp îi faci jocul, are să-ţi fie prieten, dar un singur pas în altă direcţie, şi-ai să te miri ce te-a găsit. Aşa că păzeşte-te.

I-am spus c-o să am grijă, apoi am continuat povestindu-i despre legătura posibilă între Sheppey şi Creedy. I-am oferit toate datele şi i-am pomenit şi despre misteriosul plic cu chibrituri.

— Sunt sigur că Creedy l-a angajat pe Sheppey să facă pentru el o anchetă, cum ar fi supravegherea soţiei sale, sau ceva asemănător, iar Sheppey a dat peste o afacere importantă, care nu avea nimic de-a face cu Creedy – i-am spus. Poate că mă înşel, dar nu-mi închipui ca un om ca Creedy să ordone asasinarea cuiva.

Troy clătină din cap.

— Ai dreptate. N-ar face-o. Poate comanda ca un tip să fie bătut bine, dacă îi stă în cale, dar uciderea lui, exclus. Se lăsă pe spate. O întreagă poveste, nu? Dar nu-i încă nimic care să poată fi tipărit. Cu unele mici cercetări, am putea să dăm peste un lucru cu adevărat senzaţional. Se uită la ceasul de la mână. Am treabă acum, domnule Brandon. Trebuie să plec. Am să-ţi spun ce-o să fac. Am să predau cazul pe mina tânărului Hepple. E unul din cei mai buni colaboratori ai mei. Te poţi folosi de el când ai nevoie şi în ce condiţii doreşti. Are un mare talent de a descoperi informaţii. Nu ezita să-l pui la muncă grea, îi place. Ar putea să cerceteze în trecutul lui Hahn, pentru început. M-am gândit întotdeauna că-i ceva suspect în privinţa lui.

— Am să-i telefonez mâine şi-o să stăm de vorbă – i-am răspuns. Aţi spus că se numeşte Hepple?

— Exact: Frank Hepple.

— Am să-i telefonez. M-am sculat. Ştiţi cumva pe cineva care să fie membru al Clubului Musketeer?

— Eu? Troy râse. Nicio şansă.

— Aş vrea să mă duc pe-acolo şi să arunc o privire înăuntru.

— Nicio speranţă. Nu-ţi face iluzii. Nimeni nu pătrunde în club dacă nu-i membru, sau nu e adus de un membru.

— Foarte bine. Am să ţin legătura cu dumneavoastră. Dacă am niţel noroc, am să vă dau ştiri în câteva zile.

— Dacă-i ceva în legătură cu Creedy, trebuie să fie date sigure, nimic altceva nu merge – zise Troy şi se plecă peste birou, cu privirea aţintită asupra mea. Nu-mi dă mina să mă judec cu el la tribunal pentru calomnie. Ar fi în stare să mă scoată din ziaristică.

Ce-am să vă spun despre Creedy vor fi date serioase – i-am răspuns.

Am dat mâna şi-am plecat. Cel puţin acum ştiam că mă pot bizui pe cineva. Era un gând foarte plăcut.

CAPITOLUL OPT I

De la un poliţist care dirija circulaţia am aflat că Musketeer Club se găsea la ultimul etaj al hotelului Ritz-Plaza, şi-am rămas surprins. îmi închipuisem că clubul era o clădire impunătoare, aşezată pe terenul ei particular.

— Vrei să spui că-i doar o serie de camere în vinul unui hotel? am întrebat. Am crezut că-i Taj Mahal-ul acestui oraş.

Poliţistul îşi scoase şapca, se şterse pe frunte şi se uită chiorâş la mine.

— Ce fel de Taj? spuse el. Îţi baţi joc de mine, şefule?

— Am fost sigur că-i o clădire aparte, un fel de palat.

— Ce să-ţi fac dac-aşa ţi-ai închipuit. E tocmai sus de tot, ia etajul douăzeci şi cinci, cu o grădină pe acoperiş. Dar de ce te necăjeşti? Nici dumneata şi nici eu n-o s-

ajungem vreodată acolo.

I-am mulţumit şi m-am întors la Buiek. M-am aşezat la volan şi-am reflectat câteva clipe. Apoi mi-am amintit că Greaves îmi spusese că odinioară fusese detectivul hotelului Ritz-Piaza. M-am gândit că s-ar putea să-mi dea vreo idee de cum aş putea pătrunde în club. Am tras la cel mai apropiat *drugstore* şi i-am telefonat.

— Aş avea nevoie de un mic ajutor, dac-ai găsi timp pentru mine – i-am spus, auzindu-i pe fir respiraţia greoaie. Ce-ar fi să ne vedem undeva? Fac cinste c-o bere.

A zis să ne întâlnim într-o jumătate de oră la barul lui Al, pe Strada 8.

M-am dus pe Strada 3, am lăsat maşina la parcare, am găsit barul lui Al şi-am intrat. Era unul din localurile acelea intime, cu nişe; am ales una din capăt, lângă perete, cu faţa la intrare, şi am luat loc. Am comandat o bere şi l-am întrebat pe barman dacă n-are cumva ziarul de seară, ca s-arunc o privire prin el.

Îmi aduse berea şi ziarul. Cuprindea o dare de seamă asupra anchetei postmortem şi o fotografie de-a lui Rankin, semănând niţei cu Sherâock Holmes după. ce şi-a făcut o injecţie cu morfină în braţ. Pe pagina de la urmă se afla o fotografie a Thelmei Cousins. Nota de dedesubt afirma că poliţia îşi continua cercetările în privinţa celui de-al doilea asasinat misterios de la Bay Beach.

În timp ce mă uitam la fotografii, intră Greaves, care îşi întinse trupul mătăhălos pe bancheta dinaintea mea.

După ce i-am comandat o bere, i-am spus că intenţionam să intru cu forţa la Musketeer Ciub şi l-am întrebat dacă n-ar putea să-mi dea vreo idee cum să procedez.

Mă privi de parc-aş fi fost nebun.

— Ai tot atâtea şanse ca şi când ai încerca să intri cu forţa la Casa Albă – zise el.

— Nu sunt convins. Am auzit că-i la ultimul etaj al hotelului Ritz-Plaza. Cum ai lucrat în acel hotel, ar trebui să cunoşti locurile.

Greaves înghiţi jumătate din paharul cu Gre, îl puse jos şi îşi şterse buzele cu dosul mâinii.

— N-o să-ţi fie de niciun folos. Clubul ocupă în întregime ultimul etaj şi are două lifturi particulare. Intri în hotel şi treci prin hol, luând-o la stânga, pe un coridor. La capătul coridorului se află un grilaj păzit de doi tipi unşi cu toate alifiile. Trebuie să fie astfel, căci altminteri nu-i ţin angajaţi nici cinci minute. Nu deschid grilajul decât dacă te recunosc. Asta-i tot. Dacă te recunosc, deschid şi trebuie să semnezi într-un registru. Apoi te iau într-unul din lifturi. Nu ştiu ce se întâmplă mai departe, fiindcă n-am fost niciodată sus. Cum n-au să te recunoască, n-au să-ţi deschidă. Aşa că renunţă. îţi pierzi timpul de pomană.

— Au şi un restaurant sus?

— Fireşte. Se zice că-i cel mai ales restaurant din tot ţinutul. Nu ştiu. N-am luat masa acolo. De ce mă întrebi?

— Să nu-mi spui că transportă carnea şi lăzile cu peşte prin holul hotelului. Pur şi simplu n-am să cred.

Îşi frecă nasul gros de paharul cu bere.

— Cine-a zis aşa ceva? Folosesc intrarea de serviciu a hotelului. E pe din dos, pe o alee. De fapt, hotelul are bucătăriile la etajul zece, fiindcă acolo e restaurantul. Nu ştiu ce sistem foloseşte clubul pentru a-şi sui mărfurile, dar le-am văzut urcând împreună cu cei ce le aduceau.

— Speram c-ai să spui asta – am zis râzând. Dacă duc un pachet sus, s-ar putea să am o şansă să arunc o privire. Nu cujnva cunoşti pe vreunul din angajaţi care ar putea fi convins să mă ajute? I-aş oferi cincizeci de dolari la nevoie.

Greaves se gândi timp îndelungat, apoi îşi termină berea înainte de a-mi răspunde:

— Rişti formidabil, dar există un tip pe care îl cunosc

şi care era angajat acolo: un anume Harry Bermauer. Nu. ştiu dacă mai lucrează încă. Era cel de-al patrulea barman, sau aşa ceva. Întotdeauna în pană de bani; joacă la curse. N-am întâlnit încă pe unul care să parieze ca el. Nu m-ar surprinde dacă s-ar oferi să te ajute fără prea mare osteneală.

— Vrei să iei legătura cu el? Vezi dacă mai e pe-acolo. Întreabă-l dacă vrea să câştige uşor cincizeci de dolari. Dacă se arată interesat, spune-i c-am să fiu la liftul de serviciu la ora şapte fix.

Greaves se gândi la px-opunerea făcută. îmi dădeam seama că nu era prea entuziasmat.

— Rişti. Bermauer ar fi în stare să te vândă. S-ar putea să te pomeneşti sus cu unii care te aşteaptă. Din câte am auzit, sunt nişte bătăuşi de forţă. Ar putea să te cotonogească rău.

— Treaba mea. Hai, încearcă.

Greaves dădu indiferent din umerii lui masivi, se sculă şi se îndreptă spre şirul de cabine telefonice, în timp ce se afla într-una din ele, am mai comandat un rând de bere.

A discutat vreo cinci minute, apoi s-a întors şi-a luat loc.

— L-am găsit – zise el. Chiar acum, mi-a spus, e într-o asemenea pană de bani, încât şi-ar vinde şi nevasta pentru cincizeci de dolari. Se va ţine de angajament. Rămâne să hotărăşti singur. N-am niciun fel de încredere în el. E în stare să se ducă la direcţiune şi să te denunţe pentru cincizeci şi cinci de dolari.

— Ei şi? De omorât nu mă pot omorî. Nu pot decât să mă arunce afară cu forţa. În orice caz, nu mă las uşor bătut. I-ai spus de ora şapte?

— Are să te aştepte lângă lift – zise Greaves şi dădu indiferent din umeri. Are să te trădeze, probabil. N-ai s-

ajungi mai departe de uşile liftului. Cum o să pună mâna pe bani, e aproape sigur c-are să-ţi spună la revedere.

— N-are să-i primească mai înainte de-a vedea ce doresc. M-am uitat la ceas. Era şase şi douăzeci. Mai erau patruzeci de minute până la ora şapte. Nu poţi să-mi dai vreo idee ce să iau cu mine sus, în cazul când ar ieşi vreo încurcătură?

Îşi stoarse creierii privitor la această – problemă. După ce se gândi o vreme, spuse:

— Stai pe-aici. Să văd ce pot face.

Îşi termină berea, apoi ieşi din nişă şi părăsi barul.

L-am aşteptat sorbindu-mi berea, uitându-mă la ziar şi întrebându-mă în ce m-am vârât.

Se întoarse peste o jumătate de oră. Ducea la subsuoară un pachet în hârtie cafenie, şi când se aşeză alături îşi întinse mâna lată cu palma în sus.

— Îmi datorezi douăzeci de dolari.

Am scos portvizitul, i-am dat patru bancnote de câte cinci dolari şi l-am întrebat:

— Cu ce mă aleg pentru ei?

Puse pachetul pe masă.

— Un tip pe care-l cunosc se ocupă eu comerţul de coniac. Vrea să ofere băutura asta clubului. N-are nicio şansă, dar el nu-şi dă seama. L-am păcălit că vrei să iei o mostră ca s-o arăţi conducerii clubului. Uite-o. Bătu pachetul cu mâna. Dar pentru numele lui Dumnezeu, să n-o bei! O să-ţi facă nişte ulcere cât cartofii dacă încerci. Pipăi în buzunarul de la vestă şi lăsă pe masă o carte de vizită. E cartea lui de vizită profesională. Rămâne să te hotărăşti s-o iei.

Am luat cartea de vizită şi-am băgat-o în portvizit.

— Exact de asta aveam nevoie. îţi mulţumesc. Trebuie să plec.

— Masa de came zdrobită pe care am s-o găsesc

lângă hotelul Ritz-Plaza, cu creierii talmeş-balmeş, tu ai să fii – zise Greaves serios. Eşti asigurat?

— Nu-ţi face griji în privinţa mea – i-am spus şi-am ridicat pachetul. Am fost în multe situaţii mai rele în viaţă.

— N-ai fost în niciuna mai rea, amice – zise Greaves plin de compătimire. Să nu te amăgeşti c-ai fost.

II

La intrarea de serviciu a hotelului se afla un ins în vârstă, gras. Când m-a zărit, mi-a aruncat o privire acră.

— Liftul ăsta duce la Musketeer Club? l-am întrebat, ajungând lângă el.

— Poate – răspunse el. De ce-ntrebi?

I-am vârât sub nas cartea de vizită şi l-am lăsat s-o examineze.

— Am întâlnire cu chelnerul specialist în vinuri. O afacere pe picior mare, amice. Pui stavilă roţilor comerţului.

Îmi rânji, apoi arătă cu degetul mare spre lift.

— Uite liftul. Mergi până sus. de tot.

Se întoarse la visele lui din timpul zilei. Nu puteau fi prea interesante, dar probabil că-l amuzau.

M-am suit în lift, am apăsat pe butonul marcat „Musketeer Club” şi m-am sprijinit de perete, în vreme ce acesta mă înălţa în stratosferă. A durat destul. Era un lift pentru mărfuri, nu se grăbea de loc.

În timp ce urcam, am vârât mina înăuntru în haină şi-am pipăit mânerul pistolului calibrul 38, pe care îl fixasem acolo înainte de-a pleca de la hotel. Oţelul rece m-a liniştit, dar nu cine ştie cât.

După ce mi s-a părut c-a trecut o veşnicie, liftul se opri şi uşile se traseră în lături. Ceasul de mână îmi indica ora şapte fix.

În faţa mea se afla un hol mic, plin cu lăzi de lemn, iar în aşteptarea mea, Harry Bermauer, cu o ţigară

atârnându-i între buze – individul de care îmi pomenise Greaves. Era o matahală, îmbrăcat cu o haină albă şi pantaloni negri. Un vânător de capete din Borneo s-ar fi mândrit cu mutra lui în colecţia sa de-acasă. Ochii cufundaţi în fundul capului, buzele subţiri şi nările palpitânde atrăgeau atenţia, fără a fi însă frumoase.

Am ieşit din lift şi i-am zâmbit.

— Dă biştarii, şefule – zise el – şi grăbeşte-te.

Am scos cinci bancnote de cinci dolari şi i le-am oferit. Faţa i se contractă.

— Ce-i asta? Greaves a zis cincizeci.

— Greaves mi-a mai spus că nu merită să am încredere în tine, amice. Jumătate acum, jumătate mai târziu. Vreau să arunc o privire prin local. Când am să plec, primeşti şi restul.

— Dacă treci de uşa asta, ai să dai de dracu’ – zise el, băgând repede banii în buzunarul de la şold.

— Tu eşti cel care o să mă scutească de necazuri – i-am replicat. De ce-ţi închipui că-ţi dau cincizeci de dolari? Mai e cineva pe aici?

— Momentan nu, dar au să sosească în vreo zece minute. Patronul e la el în birou.

— Cordez?

Dădu din cap.

— Chelnerul cu vinurile n-a venit?

— E la el în birou.

— Perfect, ia-o înainte şi-am să te urmez. Dacă dăm de încurcături, spui că am venit să tratez afaceri cu chelnerul cu vinurile. Am adus cu mine o mostră.

Bermauer ezită. îmi dădeam seama că nu-i plăcea combinaţia, dar tânjea după ceilalţi douăzeci şi cinci de dolari. Bănuiam că lăcomia avea să-şi spună ultimul cuvânt, şi nu m-am înşelat.

A intrat pe-o uşă. I-am dat un avans de câteva

secunde, apoi l-am urmat. Am apucat-o pe un coridor, spre o altă uşă, şi am ajuns într-un vast salon de servit cocteiluri, într-adevăr impunător. Avea cel mai bine echipat bar din câte am văzut vreodată. Puteau să ia loc aproape trei sute de persoane. Barul, în formă de S, şerpuia pe toată lungimea a doi pereţi. Duşumeaua – era din sticlă neagră. Jumătate din încăpere n-avea acoperiş şi puteam vedea stelele deasupra mea. Era şi o terasă cu vedere asupra mării şi a promenadei lungi de cincisprezece kilometri. În hârdaie uriaşe creşteau bananieri şi palmieri. Flori agăţătoare acopereau plafonul eu o profuziune de muguri roşii, roz şi portocalii.

M-am apropiat de Bermauer, oprit lângă unul din hârdaiele cu palmieri.

Birourile sunt în direcţia aia – vorbi el şi arătă spre o uşă din dosul barului. Restaurantul e în partea asta. Ce mai vrei să vezi?

— Aş vrea să iau ou mine o amintire – i-am răspuns; Adu-mi câteva din plicurile alea cu chibrituri pe care le daţi clienţilor şi clientelor.

Se uită la mine de parc-aş fi fost nebun, dar se apropie de bar, trecu în spatele lui şi scoase un pumn de plicuri cu chibrituri.

— De-astea vorbeşti?

M-am dus lângă el. Am luat trei, le-am deschis şi-am controlat dosul chibriturilor. Nu aveau niciun cifru tipărit pe ele.

— Asta-i tot ce-aveţi?

— Ce vrei să spui? Sunt sau nu plicuri cu chibrituri? De ele ai întrebat, nu?

— Mai există şi un alt fel, cele pe care le dă patronul?

— Ascultă, şefule, las-o moartă! Faţa începuse să-i lucească de transpiraţie. îmi pierd slujba dacă eşti găsit aici. ia-ţi blestematele astea de chibrituri şi întinde-o!

— E vreo şansă să mă uit prin vreunul din birouri? Îţi mai dau cincizeci de dolari dacă se poate.

Mi-am dat seama că-şi pierdea repede firea.

— Eşti sărit! Hai, întinde-o iute de-aici!

Atunci, u, şa din dosul barului, cea care Bermauer îmi spusese că dă spre birouri, se deschise şi un bărbat gras, într-o haină albă, cu o insignă reprezentând un ciorchine de struguri frumos brodat, semn că e chelnerul cu vinurile, intră în bar. Era tip de sucâamerican, cu păr des şi uns din abundenţă cu briantină, şi cu o mustaţă ca a lui Charlie Chan ochii lui mici şi negri trecură de la Bermauer la mine, iar muşchii de pe figură, sub stratul de grăsime, se contractară.

Bermauer nu-şi pierdu cu totul capul. Spuse:

— Iată-l pe domnul Gomez. N-ai dreptul să intri aici, fără să ţi se fixeze o întâlnire. Se întoarse spre

— Detectiv-erou al romanului lui Barl Van der Bigger. (n, t.)

Gomez. Tipul ăsta vrea să vorbească cu dumneavoastră.

I-am zâmbit servil borţosului sud-american.

— Puteţi să-mi sacrificaţi câteva minute, domnule Gomez? Sunt O'Connor de la Compania de vinuri California.

În vreme ce Gomez se îndrepta spre mine, am scos cartea de vizită profesională şi-am lăsat-o pe bar. O ridică cu degetele lui grase şi o cercetă. Faţa îi rămase neclintită ca o gaură într-un zid. îi miroseam pomada cu care îşi năclăise părul. Nu era un miros prea plăcut.

Citi cartea de vizită, apoi o întoarse pe colţ şi începu să bată cu ea în tejghea, în timp ce mă măsura din priviri.

— N-am nicio legătură cu firma voastră – zise el.

— Vrem să îndreptăm o greşeală făcută în acest sens, domnule Gomez. Avem mai multe specialităţi care ar putea

să vă intereseze. Am adus cu mine o sticlă dintr-un coniac cu totul special, ca s-o încercaţi.

Ochii lui negri se mutară asupra lui Bermauer.

— Cum de-a intrat aici? întrebă el.

Bermauer îşi revenise între timp. Dădu indiferent din umeri.

— Eram aici când a intrat şi-a cerut să vorbească cu dumneavoastră.

— Am urcat cu liftul de serviciu. Tipul de la uşa de jos mi-a spus să urc. Am făcut rău?

— Nu primesc niciun comis-voiajor fără, să-i fixez înainte o întâlnire.

— Îmi pare rău, domnule Gomez. Poate că-mi fixaţi o întâlnire pentru mâine. Am pus pachetul pe tejghea. Dacă vă uitaţi la băutură între timp, am putea să discutăm mâine afaceri.

— O să discutăm afaceri chiar acum – rosti o voce în spatele meu.

Atât Gomez cât şi Bermauer încremeniră ca nişte statui de marmură. Da, recunosc, îmi sărise şi mie inima. M-am uitat peste umăr. Un bărbat brunet, într-un costum de seară ireproşabil, cu o camelie albă la butonieră, se afla la vreo şapte metri în spatele meu. Avea o faţă de vultur, îngustă, cu un nas mare şi ascuţit, cu gură subţire şi ochi negri neastâmpăraţi. Era înalt şi subţirel. Tipul de sud-american după care se înnebunesc femeile şi pe care bărbaţii îl urmăresc neliniştiţi când ele înnebunesc.

Eram absolut convins că-i Cordez. Ceilalţi doi nu s-ar fi purtat astfel, dacă nu s-ar fi aflat în prezenţa unui grangure ca el.

Bărbatul cel înalt se apropie de bar, întinzând o mină cafenie şi subţire după cartea de vizită pe care o ţinea Gomez. Acesta i-o înmână. Se uită lung la ea, apoi, fără nicio schimbare pe chip, o împături în două şi-o azvârli în

dosul barului.

— Asta… – zise el şi arătă cu mâna spre pachetul în hârtie cafenie de pe tejghea.

Gomez se grăbi să scoată sticla dinăuntru şi s-o pună pe bar în aşa fel încât Cordez să poată citi eticheta. Acesta o citi, apoi întoarse spre mine o privire visătoare.

— Am refuzat-o acum o lună – zise el. Nu ştii ce înseamnă „nu”?

— Păi, iertaţi-mă – am răspuns. Sunt nou-venât în această regiune. N-am ştiut că v-a mai arătat-o cineva înainte.

— Acum ai aflat. Ieşi afară din club şi să nu mai calci pe aici!

— Fireşte, îmi pare rău. M-am prefăcut că sunt foarte încurcat. Poate că dacă las sticla… e un coniac foarte bun. Vă putem oferi o cantitate în condiţii extrem de convenabile.

— Ieşi!

M-am îndepărtat de bar, m-am întors şi-am pornit pe vasta întindere de sticlă neagră. N-am apucat să fac însă nici şase paşi, când am observat că-şi făcuseră apariţia trei inşi în haine de seară. Stăteau în semicerc şi îmi blocau ieşirea.

Pe doi nu-i mai văzusem niciodată. Erau tipuri de sud-americani masivi şi mătăhăloşi. Aveau figuri dure şi inexpresive. Cel de-al treilea însă, stând între ei cu un rânjet dispreţuitor pe faţa turtită, mă făcu să simt că mi se înmoaie genunchii. Era Hertz.

ni

Câtva timp, Hertz şi cu mine ne-am privit. îşi scoase limba şi îşi umezi buzele groase, ca un şarpe care îşi flutură limba înainte de-a muşca.

— Hello, spionule – zise el încet. Mă mai ţii minte?

Îl ţineam perfect minte.

Nu-mi făcusem socoteala să fiu dat afară de Hertz. Mă pregătisem să fiu maltratat niţel şi aruncat pe pavajul tare şi rece, dar amestecul lui Hertz nu intrase în calculele mele.

Am reflectat rapid. M-am deplasat într-o parte, ca să-l văd în acelaşi timp pe Corelez şi să-l pot supraveghea şi pe Hertz.

Cordez întrebă cu o voce plată şi plictisită:

— Ce înseamnă asta?

— Numele spionului e Brandon – răspunse Hertz. E detectiv particular. E asociatul ticălosului ăluia de Sheppey.

Cordez se uită lung la mine, cu o privire complet inexpresivă, apoi înălţă din umeri, trecu dincolo de bar şi se îndreptă spre uşa care dădea în biroul lui. Se opri în prag şi îl privi pe Hertz.

— Dă-l afară de-aici.

— Fireşte – zise Hertz şi zâmbi. Faceţi puţin loc, băieţi, vreau ca mititelul ăsta să fie numai al meu.

Înlătură cu un gest cele două matahale, apoi, continuând să zâmbească şi cu ochii lui făcuţi mici sclipind, păşi pe pardoseala de sticlă spre mine.

Erau cinci împotriva mea, chiar şase dacă şi Cordez catadicsea să ia parte, ceea ce mi se părea cu totul disproporţionat. Am rectificat disproporţia vârând mâna în buzunar şi scoţând pistolul calibrul 38.

— Calmaţi-vă – am rostit şi-am plimbat arma în semicerc, luând în raza ei pe Hertz, pe cei doi bătăuşi, pe Gomez, Bermauer şi pe Cordez. Să nu pornim o încăierare aici, căci s-ar putea întâmpla ceva neplăcut.

Hertz se opri brusc, de parcă s-ar fi lovit de un zid. Se uită la pistol ca şi cum ar fi fost ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să-l vadă. Cordez se opri şi el, cu mâna pe clanţă şi cu ochii la mine. Cei doi tipi musculoşi rămaseră

nemişcaţi. Erau profesionişti şi înţeleseseră imediat că aveam să trag, dacă eram vârât la înghesuială.

Cordez se înapcie la bar şi se sprijini de el.

— Ţi-am spus să ieşi, nu? Ei bine, ieşi!

— Ia maimuţa asta din drumul meu, şi-am să plec – am spus, dând din cap spre Hertz.

Atunci, luminile se stinseră.

Poate c-a fost opera lui Gomez, care-a umblat la tabloul de comandă. N-am să ştiu niciodată. Am auzit un zgomot de paşi iuţi şi-am apăsat pe trăgaci. O izbucnire portocalie ieşi din ţeava armei, iar glonţul sparse o oglindă undeva în faţa mea. Apoi un tăvălug de trupuri se rostogoli peste mine, răsturnându-mă. Mâini bâjbâiră după gâtul meu, după braţele mele, după încheietura mâinilor. Apăsam tocmai din nou pe trăgaci în clipa când arma mi-a fost smulsă din mină. Un pumn mai greu ca un drug mă pocni în tâmplă. Un bocanc mă izbi în coaste, în timp ce un gangster se prăbuşea peste mine. Am lovit la întâmplare. Pumnul a întâlnit o faţă şi se auzi un geamăt. Ceva trecu vâjâind pe deasupra mea şi căzu cu un sunet înfundat pe pardoseala de sticlă. Mâinile mă găsiră. M-am zbătut, am dat cu piciorul şi-am blestemat în minte, apoi un pumn mă pocni în falcă şi cu asta totul se termină.

Luminile se reaprinseră.

Zăceam pe spate, cu privirea aţintită asupra celor doi gangsteri şi asupra lui Hertz. Unul din gangsteri avea în mână pistolul meu, pe care îl ţinea lipit de şold. Bărbia mă durea şi simţeam că-mi plesneşte capul. Am auzit zgomot de paşi pe pardoseala de sticlă. Cordez se alătură bandei încântate. Chipul lui subţire era tot indiferent, inexpresiv.

M-am ridicat în capul oaselor, ţinându-mă cu mina de bărbia care mă durea.

— Luaţi-l şi-azvârliţi-l de-aici – zise Cordez. Aveţi grijă să nu mai revină.

Se-ntoarse şi plecă. Atunci am observat că purta pantofi cu tocuri foarte înalte. Un alt caraghios care voia să se arate mai grozav decât era în realitate.

Nici Hertz şi nici ceilalţi doi gangsteri nu se clintiră până când Cordez nu dispăru prin uşa din spatele barului. Gomez şi Bermauer nu se mai zăreau.

Hertz întinse mâna după pistolul meu, şi gangsterul care îl avea i-l dădu. L-am urmărit pe Hertz cum iasă arma să-i alunece printre degete, până când o apucă de ţeavă. Tot timpul se uita fix la mine, cu un zâmbet fără sens pe chipul lui bestial şi buşit.

Efectul loviturii primite se mai risipise. Mişcarea făcută pentru a apuca pistolul de ţeavă m-a prevestit că se pregătea să mă lovească cu el peste faţă. Intenţiona să mă buşească cu patul armei. Un expert în lovituri cu pistolul ştie cum să-l folosească. Loveşte pretutindeni, mai puţin în părţile vitale. Pistolul în mâna unui gangster atât de feroce ca Hertz putea să provoace mari ravagii, fără a fi însă fatale.

Am lucrat cinci ani ca anchetator special al procurorului din San Francisco. Dacă vă închipuiţi că există vreun loc mai îngrozitor de brutal ca docurile din San Francisco, spuneţi-mi şi n-am să calc pe acolo. Cinci ani mi-am frecat coatele cu gangsteri de teapa lui Hertz.

Cât timp nu ajungea în spatele meu, nu mă temeam de el. Dar l-am lăsat să creadă acest lucru. Pe când învârtea arma în mână, m-am tras la o parte, cu groaza întipărită pe chip.

— Daţi-mi drumul de aici am gemut N-am să vă mai fac nicio neplăcere, Lăsaţi-mă pur şi simplu să plec.

Zâmbetul lui Hertz se lărgi.

— Ai să pleci, şefule – zise el cu glasul lui moale şi grobian. Ai să pleci, dar cum vreau eu.

Îmi îngădui să mă retrag şi mai mult de lângă el. îmi

îngădui chiar să mă ridic în picioare. Apoi se apropie ţopăind, cu mutra-i desfigurată luminată de-o bucurie diabolică şi învârtind sp. re capul meu patul revolverului.

Am cronometrat corect. Exact când ar fi trebuit să mă pocnească, m-am ferit. Revolverul trecu ca fulgerul pe lângă faţa mea, iar braţul lui mă buşi în umăr, ajungând astfel unul lângă albii. L-am înşfăcat de reverele hainei, mi-am îndoit genunchii, m-am sprijinit de el şi-am împins. Zbură peste capul meu cu graţia unui acrobat, căzând pe gură şi pe nas, pe pardoseala de sticlă, cu o buşitură care zgudui sticlele de pe rafturile din dosul barului, şi se întinse pe jos, lovind din plin cu capul marginea barului.

M-am repezit la unul dintre gangsteri cum se repede un taur la matador. Se dădu la o parte, cu ochii ieşiţi din orbite. Dar nu pe el îl vânam. Nu fusese decât o fentă. Clientul meu era amicul lui. Stătea în apropiere, complet nepregătit. Pumnul meu îl lovi în marginea bărbiei. A fost o directă frumoasă, dată cu toată greutatea, care l-a săltat de pe picioare, trimiţându-l să alunece pe pardoseala de sticlă, până când se opri cu capul buşit de perete. Contactul dintre capul lui şi zid produse un sunet atât de moale şi de încântător, încât ştiui în clipa aia că e scos din acţiune pentru o vreme.

Rămânea celălalt gangster.

Năvăli spre mine ca un elefant turbat. Mi-a părut bine să remarc expresia de frică de pe chipul lui, l-am evitat dreapta şi l-am pocnit în coaste, răsturnându-l pe spath. Apoi l-am apucat de glezne şi l-am smucit în sus. Pocnetul ţestei lui pe pardoseală mă făcu chiar pe mine să tresar. Trupul se convulsiona o dată spasmodic, apoi înţepeni.

M-am oprit şi m-am uitat la Hertz. Era încă leşinat, ghemuit lângă bar. M-am apropiat, mi-am luat arma din mina moale, am vârât-o în toc, apoi, apucându-l de urechi,

i-am ridicat capul şi i l-am lovit zdra văn de pardoseală. Se zvârcoli o clipă ca un păstrăv pe uscat, apoi se destinse.

M-am dat câţiva paşi înapoi ca să observ dezastrul. Totul se petrecuse în mai puţin de optzeci de secunde. Eram foarte mulţumit de mine. De vreo patru-cinci ani nu mai participasem la o astfel de bătaie. îmi dovedea, cel puţin, că nu-mi pierdusem îndemânarea.

Aveam acum două alternative: ori să plec repede, ori să rămân la faţa locului, să mă pitesc, în speranţa că voi culege unele informaţii de valoare.

Până în acea clipă nu descoperisem nimic demn de a fi riscat să-mi frâng gâtul. M-am hotărât să rămân, fiindcă se putea să nu mai am niciodată ocazia de a pătrunde cu forţa în club. Dar unde să mă ascund?

Am alergat de-a lungul pardoselei de sticlă până am ieşit pe terasă. La dreapta se vedea un şir de ferestre luminate. Afară de cazul când simţul meu topografic se dereglase, trebuiau să fie ferestrele de la birourile clubului. Am zărit o cornişă largă formând un fel de brâu pe dedesubt. M-am uitat în sus.

Acoperişul cobora uşor în beznă. În vârf am descoperit un mic acoperiş plat. Mi-am zis că dacă ajung acolo, am să scap o vreme de neplăceri, iar când clubul va începe să funcţioneze din plin, aveam o şansă să explorez, fără să atrag atenţia.

L-am auzit pe unul din gangsteri gemând slab şi mi-am dat seama că n-aveam mult timp la dispoziţie. M-am urcat pe balustrada terasei, am apucat marginea subţire ce înconjura acoperişul, apoi m-am săltat. Nu mă sperie înălţimile, dar în timp ce mă bălăbăneam în vid, m-am gândit la lunga, lunga cădere până jos.

Mi-am suit piciorul pe acoperiş, mi-am făcut vânt sus şi m-am întins acolo. Am i-ămas nemişcat mai multă vreme, încleştat de ţigle şi spunându-mi că dacă mai fac o singură

mişcare şi încep să alunec, n-am să mă pot opri.

Am făcut totuşi acea mişcare: m-am ridicat în mâini şi în genunchi, apoi, cu prudenţă, în picioare. Pantofii mei cu tălpi de crep îmi îngăduiau să păşesc sigur. M-am aplecat în faţă, am urcat pe ţigle până la acoperişul plat şi-am luat loc.

Nu exista nicio lucarnă. Dacă cineva venea după mine, trebuia să urmeze acelaşi drum, şi faptul că eram înarmat făcea ca locul unde mă adăposteam provizoriu să nu poată fi luat cu asalt.

Aveam o perspectivă măreaţă asupra întregului St. Raphael City şi am stat s-o admir.

Pe la ora opt, am auzit brusc în club semne de viaţă. Mult sub mine, imense limuzine Cadillac, Packard şi Rolls Royce trăgeau la intrarea hotelului. O orchestră excelentă de muzică de dans începu să cânte. Pe terasă se aprinseră luminile. Am considerat că nu-i nicio primejdie să aprind o ţigară. M-am hotărât să aştept o ară şi să văd apoi ce-i de văzut.

Pe la ora nouă, înghesuiala era în toi. Auzeam zumzetul vocilor şi râsetele acoperind muzica melodioasă a orchestrei. Venise clipa, aşa că m-am sculat.

Coborârea pe acoperişul în pantă era mult mai periculoasă decât urcarea. Un pas greşit, şi-aveam să plonjez peste cornişă până jos, pe caldarâm, de la vreo sută de metri. M-am mişcat centimetru cu centimetru, ghemuit pe vine, fixând bine tocurile pe ţigle şi pipăind cu mâinile. Am ajuns la margine, m-am apucat de brâul de piatră, mi-am trecut piciorul peste margine, m-am răsucit şi mi-am dat drumul să atârn în gol.

Departe, la dreapta, vedeam terasa luminată strălucitor, cu mese, cu bărbaţi şi femei elegant îmbrăcate şi armatele de chelneri foind în jurul lor. Mă aflam în umbră, şi doar dacă cineva ar fi venit până la capătul

terasei, aş fi putut fi văzut.

Am atins cu picioarele cornişa largă de sub ferestrele birourilor. Mi-am dat drumul. O mişcare primejdioasă, şi în clipa când am aterizat aproape că mi-am pierdut echilibrul, gata să mă rostogolesc pe spate. Dar zvârlind capul înainte, am reuşit la timp să-mi recapăt echilibrul. Mi-am prins degetele de brâul de piatră şi m-am ţinut bine până mi-am reluat respiraţia. Restul a fost. O călătorie destul de simplă. N-am avut decât să merg pe marginea cornişei şi să mă uit pe ferestre în timp ce înaintam.

Primele două camere prin dreptul cărora am trecut erau goale. Mobilate ca nişte birouri, cu mese de lucru, maşini de scris şi fişiere. Totul de mare lux.

Cea de-a treia fereastră era mult mai largi. M-am oprit alături de ea şi m-am uitat înăuntru.

În faţa unui birou mare, acoperit cu o placă de cristal, stătea Cordez, într-un fotoliu cu spătar înalt. Fuma o ţigară cafenie înfiptă într-un ţigaret lung şi verifica cifre într-un registru.

Camera era mare şi tapetată în cenuşiu şi albastru foarte deschis. Toate mobilele de birou erau din oţel cromat. Lângă perete se aflau trei fişiere mari, de asemenea din oţel. Alături de Cordez se găsea un seif uriaş.

Am rămas exact în afara razei de lumină care ieşea pe fereastra deschisă şi m-am aplecat înainte ca să trag cu ochiul în cameră.

Cordez lucra repede. Stiloul lui de aur urca de-a lungul coloanelor de cifre, verificându-le cu degajarea expertă a unui contabil.

Am rămas şi l-am urmărit aproape zece minute, apoi mi-am zis că încep să-mi pierd timpul. Dar chiar atunci cineva bătu la uşă. Cordez ridică privirea, spuse: „Intră” şi îşi văzu mai departe de verificare. Uşa se deschise şi un

bărbat gras şi alb la faţă, îmbrăcat într-un costum de seară perfect croit, intră în cameră. La butonieră avea o garoafă roşie, iar la manşete îi sclipeau diamante. Închise uşa de parcă era din ceva foarte casabil şi rămase pe loc aşteptând, eu ochii la Cordez.

Când Cordez termină de verificat o coloană, notă jos totalul, apoi înălţă privirea. Avea o expresie rece şi ostilă.

— Ascultă, Donaghue – zise el – dacă nu mai ai bani de loc, ieşi. Am luat de la tine mai tot ce se putea lua.

Bărbatul îşi pipăi cravata perfect prinsă. În ochi! lucea o ură posomorâtă.

— Am bani – zise el – şi să nu fii obraznic cu mine. Trase un rulou de bancnote din buzunarul de la şold şi-l aruncă pe birou. Ai aici o mie. Am să iau două de data asta.

Apoi deschise un sertar al biroului şi băgă ruloul înăuntru.

Cordez scoase ruloul de bancnote, le netezi şi le numără. Se ridică şi se îndreptă spre seif. Se aşeză complet în faţa lui, mascând astfel cu trupul său combinaţia cifrului atât pentru Donaghue, cât şi pentru mine, învârti rozeta şi trase uşa. Vârî mâna înăuntru, scoase ceva, închise uşa seifului şi se întoarse la birou. Aruncă peste placa de cristal două plicuri de chibrituri până în faţa lui Donaghue.

Donaghue le înşfăcă, le deschise, le cercetă cu atenţie, apoi le strecură în buzunarul de la vestă. Ieşi fără să spună o vorbă, iar Cordez se întoarse la birou. Rămase mult timp cu privirea aţintită la peretele dinaintea lui, apoi îşi luă stiloul de aur şi reîncepu verificarea.

Am stat nemişcat, pândind.

În vreo patruzeci de minute, au mai intrat două persoane: o femeie bătrână şi grasă şi un tânăr care părea încă student. Fiecare a lăsat cinci sute de dolari pentru un plic cu chibrituri. De fiecare dată, Cordez se purta cu ei de

parcă le făcea o favoare.

Se făcuse zece fără zece şi mi-am amintit de întâlnirea eu Margot Creedy. M-am aplecat înainte şi m-am iritat în jos. Trei metri mai jos şi mai la stânga am zărit balconul uneia din camerele hotelului. De

la fereastră nu răzbea nicio lumină. Am hotărât că-i calea cea mai sigură şi mai uşoară ca să plec.

Am trecut ghemuit de fereastra lui Cordez şi-am sosit exact deasupra balconului. Apoi m-am aşezat pe cornişă, m-am întors, am apucat brâul de piatră, am atârnat în aer şi mi-am dat drumul.

A fost uşor de forţat uşa cu geamuri duble şi, în câteva minute, am intrat în dormitor. Am bâjbâit până la uşă, am deschis-o şi m-am uitat prudent pe un coridor larg şi pustiu. Am apucat-o pe coridor în căutarea unui lift. N-a fost greu de loc.

CAPITOLUL NOUA I

La zece şi cinci, am văzut-o pe Margot Creedy ieşind prin uşile batante şi oprindu-se sub cupola strălucitor luminată. Purta o rochie verde ca smaraldul, făcută din paiete, cu un decolteu adânc, care i se potrivea ca o a doua piele. La gât avea un colier de smaralde enorme. Strălucea în timp ce stătea acolo şi îţi tăia răsuflarea prin frumuseţea ei.

Eram perfect conştient de aerul jalnic al Buiek-ului în clipa când am tras la trotuar, în faţa intrării hotelului. Am oprit, m-am strecurat de pe banchetă şi-am ieşit.

— Hello! am spus. Vreau să vă fac un compliment personal şi să vă spun că arătaţi minunat. Asta-i doar formal. Părerea mea adevărată e prea intimă ca să fie exprimată în cuvinte.

Îmi zâmbi vag. Ochii i se aprinseră şi începură să sclipească.

— Am îmbrăcat rochia asta special pentru dumneata – zise ea. Mă bucur că-ţi place.

— Aş spune chiar că e formidabilă. Aveţi maşina aici?

— Nu. Am să-ţi arăt bungalow-ul, după care poate vei voi să mă conduci înapoi, nu?

— Fireşte c-am să vă conduc.

I-am ţinut portiera deschisă şi ea s-a suit în maşină. Am întrezărit gleznele-i fine când am închis uşa. Am ocolit maşina, m-am urcat şi eu şi-am pornit pe şosea.

— Poţi s-o iei la dreapta şi să mergi drept până la capătul promenadei – îmi spuse ea.

Pe promenadă treceau agale o groază de maşini. Nu se putea înainta cu mai mult de treizeci de kilometri pe oră, şi atunci doar în izbucniri scurte.

Luna se înălţase, noaptea era caldă, iar marea şi palmierii alcătuiau un decor splendid. Nu mă grăbeam.

— Din câte am auzit, acest Musketeer Club e un local formidabil – am zis. Mergeţi des acolo?

— E singurul loc care nu e ticsit de turişti. Da, merg destul de des. Tata are în proprietate jumătate din el şi nu trebuie să plătesc consumaţiile. Nu m-aş duce aşa de des, dac-ar trebui s-o fac.

— Nu aveţi decât să amanetaţi unul din aceste smaralde şi vă puteţi instala acolo definitiv.

— Se întâmplă să nu-mi aparţină – spuse ea şi râse. Tata mă lasă să le port, dar sunt ale lui. Când vreau să le schimb, i le duc înapoi şi îmi împrumută altceva. Eu, una, n-am nimic. Nici măcar rochia asta nu pot pretinde că-mi aparţine, de fapt.

— Dar cu bungalow-ul pe care l-aţi închiriat ce e? am întrebat-o, trăgând cu coada ochiului la ea.

— Nu eu am plătit chiria. Tot tata a făcut-o.

O să-i placă noul chiriaş. Mai bine să renunţ la această idee şi să nu mă mut acolo.

— N-are să ştie. Crede că-l locuiesc tot eu.

— O să aibă o surpriză, dacă vine să bea o ceaşcă de ceai, nu?

— Nu vine niciodată pentru nimic.

— Bine, dacă sunteţi atât de sigură. Sunteţi deci o fată de bogătaş cu adevărat săracă?

Înălţă din umerii ei splendizi.

— Lui tata îi place să controleze totul. Eu n-am niciodată vreun ban. îi trimit lui notele, iar el le achită”.

— Pe-alemele nu le-a emită nimeni.

— Dar nici nu-ţi spune nimeni că n-ai fi trebuit să cumperi una sau alta, sau că te poţi lipsi de ele, nu?

— Dacă o să continuaţi astfel, o să înceapă să-mi pară rău de dumneavoastră, şi n-aţi vrea, nu?

— Nu văd de ce nu – zise ea şi râse din nou. îmi place să fiu compătimită. Nimeni nu mă compătimeşte.

— Ascultaţi cu atenţie: o să auziţi cum îmi zvâcneşte inima pentru dumneavoastră.

Ajunsesem acum la partea mai liniştită a promenadei şi am putut să accelerez. Am băgat motorul în viteza a treia şi am atins şaizeci de kilometri la oră.

— Nu mă crezi, nu-i aşa? întrebă ea. Uneori sunt absolut disperată din cauza banilor.

— Şi eu. Ascultaţi, nu trebuie să disperaţi niciodată din cauza banilor. În orice caz, nu o fată ca dumneavoastră. Aţi putea să câştigaţi o avere ca model. V-aţi gândit la asta?

— Tata nu mi-ar da voie. E foarte grijuliu în privinţa demnităţii numelui său. Nimeni nu m-ar angaja, dacă el s-ar opune.

— Glumiţi. Nu e neapărată nevoie să locuiţi aici. New York-ul v-ar adora.

— Crezi? Ia-o la stânga de aici, pe drumul ăla.

Farurile luminară un drum aspru şi nisipos, care

părea că duce direct în mare. Am virat de pe promenada largă şi-am încetinit. Am pătruns în beznă pe drumul nisipos. Farurile deschideau o potecă albă în faţa noastră.

— Nu vorbeam ca să mă aflu în treabă. Ştiu că e uşor să vorbeşti – am zis. Nu puteţi duce o viaţă ca a altora. Deocamdată aţi reuşit să vă descurcaţi. O să reuşiţi şi mai departe.

— Da, aşa cred şi eu.

— Ăsta e niţel în afara drumurilor bătute, nu? am spus în timp ce maşina înainta hurducându-se pe drumul plin de gloduri.

Palmierii de pe ambele părţi ascundeau luna, iar în jurul farurilor se întindea bezna.

Deschise poşeta, scoase o ţigară şi o aprinse.

— De aceea am ales bungalow-ul de aici. Dacă locuieşti în oraşul ăsta de-atâta vreme câtă locuiesc eu, puţină izolare e binevenită. Nu-ţi place să fii singur?

Gândindu-mă la o posibilă vizită a lui Hertz şi a gangsterilor lui, am răspuns fără nicio ezitare:

— În limitele rezonabile.

După ce-am mai parcurs vreo patru sute de metri în tăcere, farurile luminară un bungalow scund, situat la douăzeci de metri de mare.

— Am ajuns.

Oprii.

— Ai o lanternă? întrebă ea. O s-avem nevoie de ea până găsesc întrerupătorul.

Am scos din buzunarul maşinii o lanternă mare. Ne-am dat amândoi jos şi-am înaintat pe cărare până la uşa bungalow-ului.

Luna strălucea şi se zărea mai bine de un kilometru de plajă pustie, de palmieri şi de mare. În depărtare se vedeau luminile unei case clădite pe un deal stâncos, aproape de mare.

— Ce-i acolo? am întrebat-o în timp ce Margot îşi deschidea poşeta şi moşmondea după cheia de la intrare.

— E Arrow Point.

— Luminile acelea sunt de la şcoala lui Hahn?

— Da.

Găsi cheia, o vârî în broască şi o întoarse.

Uşa se deschise. Bâjbâi, apoi aprinse o lampă dintr-un salon imens şi luxos mobilat, cu un mic bar într-un colţ îndepărtat, cu o combină radio şi televizor, cu multe fotolii confortabile, cu un prici capitonat, larg de un metru, fixat de-a lungul unui perete întreg, şi cu un mozaic alb şi albastru pe jos.

— E formidabil – am spus, păşind înăuntru şi oprindu-mă în mijlocul imensei încăperi, pentru a arunca o privire. Sunteţi sigură că ţineţi să stau aici?

Se apropie de una din uşile cu geamuri duble şi o deschise. Apăsă pe un buton şi se aprinse lumina pe o terasă lungă de zece metri, care oferea *9* vedere magnifică asupra mării şi a luminilor îndepărtate de la St. Raphael.

— Îţi place?

Se întoarse şi rămase în uşă, zâmbindu-mi din nou vag şi cuceritor. Doar privind-o, şi sângele începea să-mi gonească prin vene ca un automobil pe şosea.

— E nemaipomenit.

Mă uitam la bar. Pe rafturi se afla un întreg asortiment de sticle. Mi se părea că puteai găsi orice băutură doreai.

— Sticlele alea sunt tot proprietatea tatălui dumneavoastră sau vă aparţin?

— Sunt ale lui. Le-am luat de acasă. Câte patru odată. Zâmbi. Are nenumărate. Nu văd de ce nu m-aş servi şi eu câteodată!

Trecu în dosul barului, deschise, uşa unui frigider şi scoase o sticlă de şampanie.

— Să sărbătorim evenimentul – zise ea. Uite, deschide-o. Eu aduc paharele.

Ieşi din sufragerie. Am rupt sârma din jurul dopului, şi când se întoarse cu cele două pahare de şampanie, am tras uşor dopul afară. Am turnat şampania şi-am ciocnit.

— Ce sărbătorim? am întrebat.

— Întâlnirea noastră – răspunse ea, cu ochii scânteietori aţintiţi asupra mea. Eşti primul bărbat căruia nu-i pasă dacă sunt săracă sau bogată.

— Staţi o clipă… Ce vă face să credeţi asta?

Bău şampania şi flutură paharul gol.

— Îmi dau seama. Du-te acum şi te uită la noua dumitale casă şi spune-mi dacă îţi place.

Am pus paharul jos.

— De unde să încep?

— Dormitorul e pe acolo, la stânga.

Ne-am privit lung. Expresia din privirea ei putea să însemne orice.

M-am dus şi mă uit la dormitor şi-am descoperit că respiram cam greu. Mi-am zis că-mi dădeam frâu liber imaginaţiei, dar sentimentul că nu venise doar să-mi arate bungalow-ul persista.

Era un dormitor simpatic: un pat dublu, dulapuri în perete şi o pardoseală de mozaic. Dulapurile erau pline cu hainele ei. Camera era decorată în verde pal şi gălbui.

Camera de baie se afla la prima uşă pe dreapta şi părea construită pentru un film regizat de Cecil B. de Miile, având o cadă scufundată şi un cabinet de duş în albastru deschis şi negru.

M-am îrâtors în salon. Margot stătea complet întinsă pe priciul de la fereastră, cu capul sprijinit pe două perne. Privea întinderea mării luminată de lună.

— Îţi place? mă întrebă ea fără să se uite la mine.

— Da, Sunteţi hotărâtă să mă lăsaţi să locuiesc aici?

— De ce nu? Eu nu locuiesc aici acum.

— Dar încă aveţi aici hainele.

— N-am ’nevoie de niciuna imediat. M-am cam

Îilictisit de ele* Mai târziu o să le folosesc din nou. mi place să le fi§ să se mai odihnească. E destul loc şi pentru hainele dumitale.

M-am aşezat într-un fotoliu lângă ea. Aflându-mă singur cu ea în bungalow, mă simţeam cuprins de o puternică emoţie. Întoarse capul, mă privi, apoi spuse:

— Cum merg cercetările asupra crimei?

— Nu prea merg, dar nici nu pot pretinde să mă concentrez asupra unei anchete, când mi se întâmplă aşa ceva, nu?

— Ce ţi se întâmplă?

— Asta… bungalow-ul. Şi, fireşte, dumneavoastră…

— Sunt oare atât de ameţitoare?

— Aţi putea fi. Sunteţi.

Se uită la mine.

— Dar şi tu eşti.

Se lăsă o pauză lungă, apoi îşi dădu jos picioarele de pe prici.

— Mă duc să înot. Vii?

— Desigur. M-am sculat. Mă duc să-mi aduc sacoşa. E în maşină.

Am părăsit-o, am ieşit în beznă, mi-am scos sacoşa din maşină şi m-am întors.

Am dus sacoşa în dormitor, unde am găsit-o stând înaintea oglinzii înaltă cât ea. îşi scosese rochia şi se afla într-un neglijeu alb. Se privea în oglindă, ridicându-şi cu mâna părul de pe umeri.

— Nu-i nevoie să faci asta – am spus punând jos valiza. Am să te ajut eu.

Se întoarse încet. În ochii ei se citea o invitaţie pe care o mai văzusem uneori şi la alte femei.

— Mă găseşti frumoasă?

— Mai mult decât frumoasă.

Am simţit că nu mai rezist. Am făcut o slabă încercare de a pune stavilă situaţiei pe cale de-a se crea, pentru ca să nu regret a doua *zi* dimineaţă, spunând:

— Cred că ar fi mai bine să renunţăm la baie şi să te duc acasă… Am simţit brusc că mi se taie respiraţia. S-ar putea să regretăm…

Margot clătină din cap.

— Nu spune aşa ceva. Nu regret nimic din ce fac. Păşi încet spre mine, cu privirea aţintită asupra mea.

II

— Dă-mi o ţigară – zise Margot prin întuneric.

Am întins mâna după pachetul de pe noptieră, am scuturat una afară, i-am dat-o, apoi am aprins bricheta. La flacăra minusculă, i-am văzut părul auriu întins pe pernă. Avea pe chip o expresie destinsă, calmă şi mă privi zâmbind când ochii ni se întâlniră deasupra flăcării.

Am stins bricheta şi nu i-am mai văzut decât linia vagă a nasului, în timp ce trăgea din ţigară, făcând să-i scânteieze capătul.

— Mă întreb ce părere ai despre mine – zise ea din întuneric. Nu vreau să-mi cer scuze. Nu sunt atât de degajată şi de liberă în purtări, dar uneori mi se întâmplă, şi atunci e imperios. Din clipa când te-am văzut, am avut un sentiment cum n-am mai încercat de luni, şi iată rezultatul. Nu mă aştept să mă crezi, dar e adevărat. Unul din acele impulsuri demente, incontrolabile, şi sunt neruşinat de fericită. Întinse mâna şi mi-o apucă pe-a mea. Vreau să-ţi spun că eşti mai simpatic decât mi-am închipuit, şi un amant mai satisfăcător decât am visat.

Eram cam încurcat şi surprins de felul brusc cum se petrecuseră lucrurile. Cuvintele ei îmi făceau plăcere, dar, în acelaşi timp, îmi dădeam seama că mă îndrăgostisem

prea uşor de ea. Credeam că trecusem de momentul când mă îndrăgosteam din senin. Faptul că nu trecusem mă cam jena.

M-am ridicat într-un cot, m-am aplecat asupra ei şd-am sărutat-o.

— Şi tu ai fost minunată – i-am spus, plimbându-mi buzele pe faţa ei – şi eşti minunată.

Îşi trecu degetele prin părul meu.

— Atât timp cât vom fi amândoi mulţumiţi unul de celălalt.

Apoi se trase de lângă mine, se dădu jos din pat şi ieşi din cameră.

Am apucat halatul, l-am îmbrăcat şi-am urmat-o. Am găsit-o în picioare lângă uşa cu geamuri deschisă care dădea pe plaja argintie şi spre mare. Era splendidă în lumina lunii: ca o statuie creată de un maestru.

— Şi acum ce facem? am întrebat-o, venind alături de ea. Ce părere ai?

— Hai să înotăm – spuse ea şi mă apucă de mină. Pe urmă trebuie să plec. Cât e ceasul?

Am întovărăşit-o pe terasă, ca să pot vedea la lumina lunii cât e ceasul.

— E trecut de două.

— O baie scurtă şi apoi trebuie neapărat să plec.

O rupse la fugă înaintea mea spre mare, şi eu am urmat-o zvârlind de pe mine halatul. Am înotat vreo două sute de metri, apoi ne-am întors şi-am apucat-o spre mal. Apa era caldă, iar de jur-împrejur domnea o tăcere deplină, ca şi când am fi fost ultimii doi oameni rămaşi pe pământ.

Am străbătut nisipul spre bungalow ţinându-ne de mină, Când am ajuns la trepte, Margot se opri brusc, se întoarse şi îşi înălţă faţa. Mi-am lăsat mâinile să-mi alurteee pe spinarea ei lungă şi suplă, peste şoldurile

unduioase şi am tras-o spre mine. Am i amas aşa o vreme, apoi mă împinse.

— A fost frumos, Lew – zise ea. Am să mai vin. Vrei?

— Ce întrebare!? Cum îţi închipui că n-aş vrea?

— Mă duc să mă îmbrac. Te-ar plictisi dacă m-ai duce acasă?

— Aş fi preferat să rămâi toată noaptea. De ce nu stai?

— Nu pot – spuse ea şi clătină din cap. Să nu crezi că n-aş vrea, dar am o servitoare pe care o plăteşte tata. Dacă lipsesc toată noaptea, tata are să afle.

— Mi se pare că tatăl tău te supraveghează prea mult. Nu-i nimic. Hai să intrăm.

În câteva minute s-a îmbrăcat. În timp ce se pieptăna în faţa toaletei, am stat pe pat, aşteptând-o.

— Cred c-ar trebui să-ţi plătesc chirie pentru locuinţa asta – ato spus. Aş putea să ofer treizeci de dolari pe săptămână, şi-am să-ţi dau un avans.

Clătină din cap şi râse.

— E foarte drăguţ din partea ta, dar nu vreau niciun avans. Vreau bani pe care să-i cheltuiesc. Nu. Mă bucur că stai aici, şi n-am să primesc bani pentru asta. Se ridică, îşi netezi rochia strălucitoare peste şolduri, se uită în oglindă şi se întoarse: Acum trebuie să plecăm.

— Foarte bine, dar eşti atât de convinsă?

Se apropie de mine şi îmi atinse faţa cu vârful degetelor.

— Da, sunt convinsă.

Am trecut prin cameră, am stins luminile, apoi am încuiat uşa de la intrare şi-am dat drumul cheii în buzunar. Ne-am îndreptat spre maşină.

În timp ce conduceam pe drumul cu gloduri, mă asaltau o mulţime de întrebări. Mi se părea că-i un prilej fericit să pun câteva dintre ele. Eram sigur că se afla într-o

dispoziţie bună şi exista o întrebare la care ţineam morţiş să am un răspuns.

— Cunoşti vreun motiv pentru care tatăl tău ar fi putut să angajeze un detectiv particular? am întrebat-o ca din întâmplare.

Stătea lăsată mult pe spate, cu capul sprijinit de banchetă. Se încorda niţel şi întoarse capul spre mine.

— Acum, când ţi-ai făcut fanteziile cu mine, speri c-am să fiu ascultătoare.

— Nu, nu eşti obligată să răspunzi. Nu-ţi fac un cap de acuzare dacă n-ai s-o faci.

O vreme îndelungată tăcu, apoi spuse:

— Nu ştiu, dar aş putea bănui. Dacă l-a angajat pe asociatul tău, atunci a făcut-o fiindcă a vrut să-şi supravegheze soţia.

Are vreun motiv ca s-o supravegheze?

— Cred că are toate motivele. Mă surprinde că n-a făcut-o mai de mult. Nevastă-sa are întotdeauna în preajma ei un gigolo. Momentan îl are pe oribilul ăsta de Thrisby. Poate că tata s-a săturat. Aş vrea să divorţeze. Atunci m-aş putea întoarce acasă.

— Ai vrea să te întorci?

— Nimănui nu-i place să fie dat afară de la el din casă. Bridgette şi cu mine nu putem locui la un loc.

— C-e-i reproşezi lui Thrisby?

— Totul. E specialist în distrugerea căminelor. Un tip oribil.

Am abandonat discuţia câteva clipe şi, în timp ce intram de pe drumul de lângă plajă pe promenadă, am spus:

— Tatăl tău nu l-ar fi angajat pe Sheppey să te supravegheze pe tine, nu?

Scutură cenuşa ţigării pe fereastra maşinii.

— Nu trebuie să plătească un detectiv pentru asta.

Servitoarea mea efectuează întregul serviciu, de spionaj. Una din condiţiile ca să primesc acel apartament a fost ca servitoarea să stea cu mine. Nu, în afară de cazul că e vorba de ceva ce nu cunosc, cred că poţi fi aproape sigur că l-a angajat ca s-o supravegheze pe Bridgette.

— Da, aşa ex-ed şi eu.

Am condus în tăcere vreo doi kilometri, apoi m-a întrebat:

— Intenţionezi s-o supraveghezi pe Bridgette?

— Nu. Nu prea are sens. Nu-mi închipui că are vreo legătură cu moartea lui Sheppey. Cred că, în vreme ce-o supravegheata descoperit ceva care n-avea nicio legătură cu ea. Era ceva important, iar el a fo-l destul de deştept ca să-şi dea seama, aşa c-a fost ucis. E un oraş de gangsteri. Uită-te la Musketeer Club. Sheppey ar fi putut descoperi, de pildă, că acolo se petrecea ceva. Deşi e frecventat doar de aristocraţii banului, e condus de un gangster.

— Vorbeşti într-adevăr serios?

— Bănuiesc. Poate că mă-nşel, dar până mai descopăr şi altele, rămân la această idee.

— Dacă Sheppey ar fi găsit dovezi care i-ar fi asigurat tatii divorţul, Bridgette ar rămâne fără niciun sfanţ. Iar dacă tata reuşeşte să divorţeze de ea, Bridgette rămâne pe drumuri, şi nu i-ar plăcea.

— Vrei să sugerezi cumva că ea l-a omorât?

— Fireşte că nu, dar Thrisby ar fi în stare. L-am văzut. Tu nu. E complet lipsit de scrupule, şi dacă şi-ar fi închipuit că n-o să mai poată scoate niciun ban de la Bridgette din cauza unor lucruri descoperite de Sheppey, l-ar fi putut ucide.

Nu mă gândisem la această posibilitate.

— Am să văd eu ce-i şi cu el. Unde-l găsesc?

— Are o mică locuinţă pe Crest. E în afara oraşului. Se numeşte *White Château*. Nu e un castel, evident. E doar

un alcov, mic, oribil şi pretenţios.

Amărăciunea din vocea ei mă făcu s-o privesc brusc.

— Bridgette nu-i singura femeie pe care o primeşte acolo – continuă Margot. Orice femeie cu bani e binevenită.

— Cel puţin nu e singurul – am răspuns. Toată coasta furnică de ei.

— Aşa e. Arătă cu degetul. O iei acum pe prima la dreapta… O să te ducă direct la Franklyn Arms.

În clipa când am cotit de pe promenadă, am văzut în faţă luminile blocului. Am mers până la intrare şi am tras înaintea uşilor batante.

— Şi acum, noapte bună – zise ea şi mina ei o atinse pe a mea. Am să-ţi telefonez. Ai grijă cu acel Thrisby.

— Nu te nelinişti în privinţa mea – am răspuns. Ştiu cum să-l iau. Am s-aştept veşti de la tine.

Mă pregăteam să ies din maşină, dar ea îmi spuse:

— Nu, nu ieşir" Probabil că servitoarea mă pândeşte de la fereastră. Noapte bună, Lew.

Se aplecă spre mine; i-am simţit buzele pe obraz. Apoi deschise uşa maşinii, se strecură afară, păşi repede pe sub intrarea luminată şi dispăru prin uşile batante.

Am pornit maşina. Când am ajuns pe promenadă, am tras lângă trotuar ca să-mi aprind o ţigară, apoi, dând din nou drumul la motor, am pornit încet îndărăt spre bungalow.

Pe drum am reflectat. Mi-am mutat gândurile de la Margot şi mi le-am concentrat asupra lui Cordez. Pentru un motiv sau altul, plicul de chibrituri găsit în valiza lui Sheppey se părea că face cinci sute de dolari. Cordez dăduse patru asemenea plicuri la trei persoane diferite, şi de fiecare dată i se plătise acea sumă. Se putea afirma cu siguranţă că Sheppey fie. că găsise plicul cu chibrituri, fie că-l luase de la cineva. Acel cineva răscolise atât prin

camera lui Sheppey, cât şi printr-a mea, la hotel. Nu reuşise să găsească plicul în camera lui Sheppey, dar îl găsise într-a mea, şi îl înlocuise cu altul, probabil în speranţa că n-am observat cifrele de pe dosul chibriturilor. Aşadar, se putea presupune că cifrele însemnau ceva. Putea de asemenea să însemne că acest plic misterios fusese motivul morţii lui Sheppey.

Am simţit că înaintam în direcţia cea bună, dar trebuia încă să strâng multe informaţii până să ajung să nu mai fie doar presupuneri.

Am ajuns la bungalow la trei fără un sfert. Eram foarte obosit. Am descuiat uşa de la intrare, am aprins lumina şi am intrat în sufragerie. Mă pregăteam să beau un păhărel de whisky la bar, când am zărit pe una din măsuţe ceva care mă făcu să mă opresc.

Era poşeta de seară a lui Margot, Un obiect frumos, din antilopă neagră, în formă de scoică. Am ridicat-o, am desfăcut alene încuietoarea şi-am deschis poşeta. Înăuntru se afla o pudrieră din aur masiv. Într-un buzunărel de mătase se găsea o batistă. Am dat batista la o parte şi-am văzut sub ea un plic de chibrituri îmbrăcat în moar roşu. M-am uitat lung la el, apoi l-am scos, am lăsat jos poşeta şi-am sucit între degete plicul. L-am deschis. Nu mai cuprindea decât treisprezece chibrituri. Celelalte fuseseră rupte. Am aplecat chibriturile şi-am văzut pe dosul lor o serie de numere. Numerotarea mergea de la C451148 la C451160.

Am ştiut atunci că era plicul de chibrituri pe care-l găsisem în valiza lui Sheppey, cel pe care-l ascunsesem sub covor în camera mea de la hotel. Cel care fusese furat.

În timp ce mă uitam atent la el, prinse să sune telefonul, scoţând un zgomot strident, violent în tăcerea bungalow-ului. Am vârât plicul în buzunar, m-am apropiat de telefon şi-am ridicat receptorul.

— *Hello*, da – am spus, ştiind aproape sigur cine mă cheamă.

— Tu eşti, Lew?

Era Margot. Vorbea puţin gâtuit.

— *Hello*. Să nu-mi spui. Ştiu. Ai pierdut ceva!

— Poşeta. Ai găsit-o tu?

— E chiar aici, pe-o măsuţă.

— O, ce bine! N-am ştiut dacă am uitat-o la club sau în maşina ta. Uit întotdeauna lucruri pe unde mă duc. Am s-o iau mâine dimineaţă, afară de cazul că treci tu şi mi-o laşi. Poţi?

— E-n regulă. Am să trec să ţi-o las mâine în cursul dimineţii.

— Îţi mulţumesc, scumpule. Se aşternu o pauză, apoi spuse: Lew…

— Sunt încă la aparat.

— Mă gândesc la tine.

Am vârât mâna în buzunar şi-am pipăit plicul de chibrituri.

— Şi eu mă gândesc la tine.

— Noapte bună, Lew.

— Noapte bună, frumoaso.

Am aşteptat să închidă, înăinte să aşez aparatul în furcă.

A doua zi dimineaţa m-am trezit pe la zece. Câteva minute am rămas întins în imensul pat dublu, cu privirea aţintită la desenele pe care soarele le făcea pe tavan. Apoi mi-am plimbat degetele prin păr, am căscat, am aruncat de pe mine cearşaful şi m-am dat jos din pat. Un duş lung şi rece mă trezi complet.

Îmbrăcat doar în pijama, am intrat în bucătărie şi mi-am făcut o cafea. Când a fost gata, am dus-o şi-am băut-o pe terasă.

Din locul unde şedeam se vedea clădirea care adăpostea Şcoala de Ceramică, cocoţată pe o peninsulă stâncoasă. O clădire joasă şi neregulată, cu un acoperiş de ţiglă albastră şi cu ziduri albe.

Am hotăxât ca, de îndată ce mă îmbrac, să merg acolo, să m-amestec printre turişti şi să văd ce-i de văzut.

După ce mi-am băut cafeaua, m-am întors în dormitor, am pus pe mine nişte chiloţi de baie şi-am coborât la mare. Am petrecut o jumătate de oră dovedindu-mi că eram încă voinic şi atletic, cum îmi făcea plăcere să cred. După ce-am înotat vreo trei sute de metri, am descoperit însă că mă lasă respiraţia, aşa că m-am întors şi m-am îndreptat spre mal cu mişcări lungi şi *cu*. O viteză mai mică.

M-am înapoiat la bungalow, m-am uscat, am îmbrăcat nişte pantaloni subţiri de vară, o cămaşă cu guler desfăcut, apoi am încuiat bungalow-ul, m-am urcat în Buick şi am pornit spre Arrow Point. Când am sosit acolo, se făcuse unsprezece şi douăzeci. Dacă aveau să fie turişti, acum era clipa când îşi începeau vizita.

A trebuit să mă întorc pe promenadă, şi după ce-am mai mers cinci minute, am dat de un drum lateral cu un panou pe care scria: *Pe aici spre Şcoala de Ceramică*: *Comoara Modelelor Originale*.

În timp ce coteam pe drumul acela, am văzut în oglinda retrovizoare un autobuz albastru şi alb, încărcat de cui ioşi cu obişnuitele mutre roşii, cu pălării îngrozitoare şi scoţând cunoscutele strigăte de fericire exagerată.

Am tras la trotuar şi-am lăsat fraierii să mi-o ia înainte. Au trecut de mine într-un nor de praf şi cu strigăte care m-au precedat tot lungul drum până ia nişte porţi duble, ce dădeau spre clădirea cu acoperiş din ţiglă albastră.

Pe terenul de parcare se aflau şase maşini în clipa

când am oprit. Un bărbat în vârstă, cu o haină albă pral cărei buzunar erau brodaţi doi peşti înotând într-o mare roşu-închis, se apropie şi-mi dădu un tichet de parcare.

Un dolar – zise el cu un rânjet apologetic, ca şi cum ar fi ştiut că-i un jaf, dar n-avea ce face.

Sunt sigur că organizatorii detestă pe cei care au destulă forţă să vină aici pe jos – i-am spus şi i-am dat dolarul.

Mi-a răspuns că nimeni nu vine aici pe jos.

Încercam să mai pierd timpul discutând cu el. Aşteptam ca gloata din autobuz să se adune. Intenţionam să intru odată cu ei.

Până când am traversat terenul de parcare, turiştii s-au dat jos cu toţii şi s-au îndreptat spre intrarea clădirii. M-am ţinut scai de ei.

Ghidul, o stârpitură agitată şi necăjită, cumpără bilete la uşă şi îşi conduse turma printr-o poartă de fier forjat într-o sală imensă. Am mai plătit un dolar şi am primit un bilet de la un tip cu privire dură, îmbrăcat într-o haină albă cu acelaşi simbol al peştilor brodat pe buzunar. Mi-a spus că dacă voi cumpăra ceva, mi se va restitui o parte din costul biletului.

— Dacă iese pajura câştigi tu, dacă iese capul pierd eu – i-am răspuns.

Dădu indiferent din umeri.

— Dac-aţi şti câţi caraghioşi picau aici din senin, fără să cumpere nimic, mai înainte de a se cere să se plătească la intrare, o să fiţi surprins.

I-am dat dreptate.

Am trecut prin poarta de fier forjat şi am ajuns tocmai la vreme ca să mă alipesc ultimului rătăcit, în clipa când îşi urmă grupul într-o încăpere mare, ticsită cu vaze de toate formele, mărimile, culorile şi modelele. Efectul general era cu desăvârşire oribil.

Încăperea era lungă de vreo cincisprezece metri şi largă de vreo şapte. Pe fiecare parte se aflau tejghele joase, cu alte exemplare de vaze. Fete îmbrăcate în haine albe, cu simbolul peştilor brodat pe buzunare, stăteau în dosul acestor tejghele. Urmăreau, cu ochi plictisiţi, intrarea gloatei. M-am pomenit gândindu-mă că Thelma Cousins stătuse şi ea probabil în dosul unei astfel de tejghele şi se uitase probabil la o gloată similară de turişti cu acelaşi aer plictisit, doar cu câteva zile în urmă.

În marea încăpere se găseau aproximativ douăzeci de fete, îmbrăcate la fel, de toate înălţimile şi formele, gata să vândă ceva în clipa când cineva se oprea sau era destul de imprudent să atingă oribilele specimene expuse.

La capătul cel mai îndepărtat al încăperii se deschidea o arcadă, peste care cădea o draperie vişinie. O blondă cu chipul dur stătea alături pe un scaun, picior peste picior şi cu mâinile împreunate în poală. Părea că stă astfel de mult timp.

M-am ţinut în coada turiştilor, oprindu-mă odată cu ei, înaintând lent tot cu ei. Am fost surprins de cantitatea de obiecte cumpărate. Preţurile erau mari, iar lucrurile nişte porcării.

Am fixat mai tot timpul draperia din arcadă. Aveam impresia că în dosul ei se duc adevăratele afaceri. O femeie grasă şi bătrână, cu degetele-i ofilite încărcate de inele cu diamante şi ducând în braţe un pechinez miorlăit, ieşi deodată din dosul draperiei. O salută cu o mişcare a capului pe blonda cu expresia dură, care îi răspunse cu o privire lungă şi indiferentă. Bătrâna o apucă prin aripa centrală a încăperii şi ieşi. Am văzut-o printr-una din marile ferestre cum se îndrepta spre un Cadillac, unde o aştepta un şofer.

Am prins privirea uneia din fetele din dosul tejghelelor lungi: o fetiţă drăgălaşă, cu un nas cârn şi un

aer obraznic.

— N-aveţi altceva mai acătării decât aiurelile astea? am întrebat-o. Caut un cadou pentru o nuntă.

— Nu-i nimic aici care să vă placă? se miră ea, încercând să pară surprinsă.

— Uită-te şi dumneata. E ceva aici care ţi-ar plăcea să-l duci cuiva ca dar de nuntă?

Îşi aruncă ochii prin încăpere, apoi se strâmbă.

— S-ar putea să aveţi dreptate. Vreţi să aşteptaţi o clipă?

Părăsi tejgheaua şi se apropie de blonda cu expresie dură, căreia prinse a-i vorbi. Blonda mă măsură. Nu păru însă impresionată. Nu aveam nici inele cu diamante, nici pechinez. Eram doar un alt fraier în concediu.

Fata cu care vorbisem reveni lângă mine.

— Domnişoara Maddox o să se ocupe de dumneavoastră – zise ea şi mi-o arătă pe blonda cu mutră dură.

În timp ce mă apropiam de ea, blonda se ridică. Avea una din siluetele acelea cu şolduri late şi piept plin, cum se văd în reclamele de lenjerie de nailon, dar rar în realitate.

— Ce căutaţi? întrebă ea cu un glas plictisit, plimbându-şi ochii peste mine, făi a să fie încântată de ce zăreşte.

— Caut un dar de nuntă – am spus. Cred că nu consideraţi porcăriile astea drept o comoară de modele originale, nu?

Înălţă sprâncenele trase cu creionul.

— Mai avem şi alte modele, dar sunt niţel mai scumpe.

— A, da? Ei bine, nu te însori decât din când în când. Să le văd.

Trase draperia.

— Vă rog să intraţi.

Am trecut prin arcadă într-o cameră ceva mai mică. Înăuntru se aflau expuse vreo şaizeci de mostre ale artei domnului Hahn. Fiecare avea un soclu şi erau prezentate în cele mai avantajoase condiţii. O privire rapidă mă informă că astea trebuie să fi fost lucrările după care se înnebunea Margot. Semănau eu cele din camera alăturată cum seamănă un cristal cu un diamant.

Domnişoara Maddox îşi agită degetele lungi spre exponate.

— Poate ceva de genul ăsta?

— Ceva şi mai reuşit – am spus, uitându-mă de jur-împrejur. Mai era o drapel le ce acoperea o altă arcadă la capătul îndepărtat ai încăperii, păzită de o roşcată. Pot să mă uit puţin?

Domnişoara Maddox se îndepărtă câţiva paşi de mine şi îşi sprijini şoldurile elegante de una din tejghele. Ochii ei plictisiţi îmi spuneau că n-am păcălit-o nici o singură clipă.

Exponatele din această încăpere erau de o certă valoare. Statuia în bronz a unei fete goale, înaltă de vreo douăzeci şi cinci de centimetri, acoperindu-şi sânii cu mâinile, mă fermecă. Simţeam cum se degajă viaţa din ea. N-aş fi fost surprins dac-ar fi sărit deodată de pe piedestalul pe care stătea şi-ar fi fugit din cameră.

— E superbă – i-am spus domnişoarei Maddox. Cât costă?

— Două mii de dolari – rosti ea pe tonul nepăsător al unui vânzător de maşini care îţi comunică preţul unui Rolls Royce.

— Aşa de mult? E cam scumpă pentru mine.

Un rânjet slab apăru şi dispăru în aceeaşi secundă, şi blonda se depărtă alţi câţiva paşi de mine.

Perdeaua arcadei prin care intrasem se dădu în lături şi un bărbat gras şi alb la faţă se strecură înăuntru. Purta pantaloni albi de flanel, o haină de vară elegantă, cu

armoarii complicate brodate pe buzunar, iar între degetele albe şi grase ţinea o ţigară de foi lungă de cincisprezece centimetri.

L-am recunoscut pe loc. Era cel pe care Cordez îl numise Donaghue. Bărbatul care îi înmânase o mie de dolari pentru două plicuri cu chibrituri cu o seară mai înainte, când mă uitasem prin fereastra lui Cordez.

CAPITOLUL ZECE I

M-am deplasat prin cameră şi m-am oprit în faţa modelului unui matador cu capa întinsă şi cu sabia în mână. Am mers încet în jurul lui şi l-am urmărit cu coada ochiului pe Donaghue, care împietri la vederea mea.

Era nervos ca o găină speriată. Făcu doi paşi repezi spre arcada prin care intrase, se răzgândi, înaintă precipitat, se opri din nou ca să se uite la mine, apoi se mişcă trei paşi într-o parte. îmi dădeam seama că nu se hotăra dacă să dea bir cu fugiţii sau să rămână.

— Modelul ăsta e mai puţin scump? am întrebat-o pe domnişoara Maddox.

— Costă trei mii cinci sute de dolari – răspunse ea, fără să se mai sinchisească să se uite la mine.

Donaghue porni prin încăpere spre roşcată, care îl urmări cu o expresie imobilă cum înaintează.

M-am îndreptat spre un grup de copii, mai frumos încă decât matadorul.

Donaghue se opri lângă roşcată, moşmondi în buzunar, scoase ceva dinăuntru şi-i arătă. Am zărit un obiect mic şi roşu în mâna lui. Nu trebuia să fiu detectiv ca să ghicesc că era un plic cu chibrituri de la Musketeer Club. Roşcata trase draperia şi Donaghue dispăru prin arcadă. Am întrezărit, mai înainte ca draperia să cadă la loc, un coridor.

Am început să mă mişc prin cameră, căutând un obiect mic şi mai modest ca preţ, dar aşa ceva nu exista.

Am simţit că blonda şi roşcata mă urmăreau. M-am oprit în cele din urmă înaintea unui caniş, executat cu aceeaşi măiestrie ca şi celelalte. Am ajuns astfel lângă uşa cu draperie unde stătea roşcata. Nu m-am grăbit să plec şi-am examinat canişul.

Cam după vreo cinci minute, domnişoara Maddox spuse cu o voce aspră:

— Asta costă o mie şapte sute de dolari.

— Aşa de ieftin? am spus zâmbindu-i. Parcă-i viu, nu? Trebuie să reflectez. O mie şapte sute de dolari: e aproape pe gratis, nu?

Îşi strânse buzele şi se uită lung la mine, cu o privire de-a dreptul ostilă.

Draperia se trase şi Donaghue se strecură afară. Mă privi surprins, cu ochii holbaţi, apoi se furişă prin cameră şi ieşi prin cealaltă arcadă.

Ajunsesem la concluzia că nu mai puteam să dau târcoale, ca un gangster care se uită de jur-împrejur într-un bar. M-am gândit să văd mai bine ce-mi oferă plicul de chibrituri găsit în poşeta lui Margot. Speram că n-o să mă vâre în încurcături.

I-am aruncat o privire roşcatei şi-am surprins-o că mă priveşte lung. I-am zâmbit larg şi-am înaintat spre ea. Mă urmări bănuitoare cum înaintez. Mi-am vârât degetele în buzunarul pantalonilor şi-am scos discret la iveală plicul de chibrituri. Îşi strânse buzele şi se uită la domnişoara Maddox cu un aer exasperat, în vreme ce trăgea draperia la o parte.

— Mulţumesc – i-am spus. Am vrut doar să mă încredinţez că nu mă pândeşte nimeni.

Privirea ei lungă şi îngheţată mă informă că spusesem o prostie, dar cum ţinea încă draperia trasă, n-am voit să repar sau să amplific gafa. Am trecut. prin arcadă şi-am pătruns într-un coridor luminat de becuri fără

abajur şi decorat în vişiniu şi albastru.

Am înaintat prudent pe coridor. Atunci, ceva din mine care funcţionează întotdeauna când mă îndrept spre încurcături începu să mă avertizeze, sunând în mintea mea un clopoţel de alarmă. Aş fi vrut să fi adus cu mine un revolver.

La capătul coridorului, în faţa mea, se afla o uşă. Avea în ea un panou care era închis, un raft şi o sonerie. Pe raft se găsea una din lucrările mai puţin importante ale lui Marcus Hahn: un vas mare de faianţă, roz şi verde.

M-am mişcat tăcut pe tălpile mele de crep, până am ajuns la uşă, şi m-am uitat în vas. În fundul lui se aflau vreo douăsprezece beţe de chibrituri roşii. Erau tovarăşele celor din plicul meu. Fiecare avea pe el tipărit un rând de cifre. Fiecare fusese rupt dintr-un plic de chibrituri şi ars la cap. Chibriturile fuseseră aprinse, dar stinse aproape imediat.

Mi-am dat seama că făcusem probabil o descoperire importantă, dacă înţelegeam şi ce sens are. M-am uitat peste umăr. Draperia din capătul coridorului stătea nemişcată. Nici roşcata şi nici domnişoara Maddox nu trăgeau cu ochiul.

M-am hotărât să nu-mi risc norocul mai departe. Eram tentat să sun la uşă, ca să văd ce se întâmplă, dar cum momentan nu eram echipat să înfrunt neplăceri, m-am răzgândit. Descoperisem cel puţin că exista o legătură serioasă între Musketeer Club şi aşa numita Casă de Comori a lui Marcus Hahn. Erau unii care-i plăteau bani groşi lui Cordez pentru un plic de chibrituri, ca apoi să vină aici şi să rupă pe rând câte un băţ. De ce?

M-am întors şi-am luat-o tiptil pe coridor. Am tras draperia şi-am ieşit, încercând să arăt la fel de agitat şi cu un aer la fel de vinovat ca Donaghue. Roşcata îşi lustruia unghiile. Nu se deranjă să ridice privirea când am trecut

pe lângă ea.

Am păşit în cealaltă cameră. Grupul de turişti tocmai îşi terminase cumpărăturile. Erau conduşi spre ieşire, cei mai mulţi ducând pachete frumos ambalate. M-am ţinut de ei şi, de îndată ce-am trecut de gardul de fier, i-am depăşit şi m-am îndreptat spre locul Unde lăsasem Buickul.

Am părăsit Şcoala de Ceramică şi-am gonit pe promenadă spre Franklyn Arms. Am scos din buzunarul maşinii poşeta lui Margot, am pus înăuntru plicul cu chibrituri, apoi m-am dat jos din automobil şi-am intrat în holul blocului. I-am cerut funcţionarului de la birou să mă anunţe lui Margot şi să-i spună că vreau s-o văd. I-a telefonat, şi ea mi-a comunicat că mă va întâlni în cinci minute la bar. Funcţionarul îmi arătă unde era barul; am intrat şi-am luat loc la o masă din colţ.

Trecură zece minute bune până să apară Margot. Între timp se făcuse douăsprezece şi un sfert. Barul era destul de plin, dar în apropierea mea nu se afla nimeni.

Margot se îndreptă spre mine. Purta o haină scurtă de plajă peste costumul de baie, iar în picioare avea sandale. îşi legase părul la spate cu o panglică roşie şi ducea în mină o sacoşă mare de plajă.

Majoritatea bărbaţilor se întoarseră şi se zgâiră la ea. Merita: m-am zgâit şi eu.

Când ajunse lângă masă, m-am ridicat şi-am tras un scaun pentru ea.

Nu pot să stau mai mult de zece minute, Lew – zise ea şi-mi zâmbi. Am o întâlnire în celălalt capăt al oraşului, unde sunt invitată să iau masa.

Am întrebat-o ce doreşte să bea şi-a răspuns că un gin gimlet. Mi-am comandat şi mie unul.

Aş vrea să-ţi spun că arăţi minunat – i-am zis de îndată ce chelnerul s-a îndepărtat. Cred însă c-ai obosit tot auzind asta.

Depinde de cine mi-o spune – zise. ea şi râse. Mi-ai adus poşeta?

O aşezasem pe un scaun de alături, aşa că am luat-o şi am pus-o pe masă.

— Am să pretind mai târziu răsplata pentru ea – am zis.

Ochii îi scânteiau.

— Iar eu am s-o plătesc cu plăcere. Îţi mulţumesc, Lew. Sunt grozav de neglijentă cu lucrurile.

Luă poşeta şi vru s-o vâre în sacoşa de plajă.

— O clipă! N-ar strica să controlezi dacă nu-ţi lipseşte ceva.

Se uită curioasă la mine.

— Ce să lipsească?

Ochii ei mov-închis erau lipsiţi de orice şiretenie, şi asta mi-a plăcut.

— Margot, ai în poşetă un plic cu chibrituri care mă interesează.

— Există aşa ceva? Păru surprinsă. Un plic de chibrituri? Şi de ce te interesează? Deschise poşeta, dădu batista la o parte şi scoase plicul de chibrituri. De ăsta vorbeşti?

— Da. De unde-l ai?

— Habar n-am. Nici n-am ştiut că-i acolo. Do ce, Lew? De ce te interesează aşa de tare?

— Am motive să cred că-i plicul pe care l-am găsit în bagajele lui Sheppey. Mai târziu, cineva mi-a răscolit prin cameră, l-a găsit şi i-a înlocuit cu altul. Iar acum iată-l în poşeta ta.

— Eşti sigur că-i acelaşi plic de chibrituri? Am văzut zeci la fel, la club.

— Uită-te la el. Pe dosul fiecărui băţ de chibrit ai să găseşti un rând de numere. Sunt aceleaşi numere ca pe plicul de chibrituri al lui Sheppey.

Deschise plicul, îndoi chibriturile şi se încruntă la vederea numerelor.

— Ciudat, nu? Poate că toate beţele din toate plicurile de chibrituri au aceste numere.

— Nu le au. Am controlat. De unde ai plicul cu chibrituri?

— Trebuie să-l fi luat aseară de la club. Am cinat acolo. Se gândi o clipă şi se încruntă. Da, aşa e. Ţin minte că uitasem să-mi aduc bricheta. Nu folosesc niciodată chibrituri decât dacă uit bricheta. Trebuie să-l fi luat de pe tava deda garderobă.

— Nu-i adevărat – am spus eu, clătinând din cap. Acesta e un plic special, Margot. Cineva a comis o crimă pentru el. Nu putea fi pe nicio tavă.

Începu să pară alarmată.

— Nu ştiu, atunci. Afară de cazul că i-am cerut cuiva un foc şi mi-a dat plicul.

— Nu-mi pot închipui aşa ceva. Cu cine ai luat masa?

— Am fost cu un grup. Cinci persoane, în afară de mine. Bridgette şi Thrisby, un anume Donaghue, Harry Lucas, cu care joc uneori tenis, şi o prietenă de-a mea, Doris Little.

— Oricare dintre ei ar fi putut să lase din distracţie plicul pe masă, iar tu să-l iei?

— Aşa bănuiesc. Nu-mi amintesc să-l fi luat, dar, fireşte, e unul din gesturile pe care le înfăptuieşti inconştient.

— Nu-mi place de loc. Acest plic face o groază de bani. Nu-mi închipui că cineva l-a lăsat pe masă ca să-l iei tu.

— Poate c-a avut impresia că-i un plic obişnuit. Chelnerii le pun pe toate mesele.

— Se poate. Foarte bine. Am nevoie de plic, Margot. Trebuie să-l arăt locotenentului Rankin.

Făcu ochi mari.

— Dar, Lew, dacă ai să i-l arăţi, înseamnă să mă amesteci şi pe mine. Nu vreau să am de-a face cu poliţia, dragul meu. Tata s-ar înfuria.

Trebuie să-i spun lui Rankin. O să vrea să ştie de unde-l am. Nu trebuie să te alarmezi. E prea speriat de tatăl tău, ca să te amestece.

— Dragul meu, dar dac-o face? Nu trebuie să-i spui. Nu înţelegi? O să vrea să ştie cum de-ai găsit plicul în poşeta mea: Doar n-ai de gând să-i spui ce s-a petrecut noaptea trecută, pentru numele lui Dumnezeu!

Am reflectat o clipă.

— Foarte bine. Am să mă ocup doar eu. Am să mă duc să vorbesc cu Thrisby, înainte de a-l vedea pe Rankin. Poate aflu ceva despre chibrit de la Thrisby.

Îmi înmână plicul cu chibrituri.

— Te rog, nu mă amesteca, Lew. Dacă ziarele au să afle că sunt amestecată în asta…

I-am mângâiat mina.

— Linişteşte-te. N-am să te pomenesc. Până când te văd din nou, gândeşte-te bine şi încearcă să-ţi aminteşti de unde-l ai. Dacă ai să-ţi aminteşti, ai să-mi telefonezi, Margot? E important.

— Fireşte. Se uită la ceasul de la mână. Trebuie să fug. Am şi întârziat. Se sculă. Te duci acum să-l vezi pe Thrisby?

— Aşa cred. E ora cea mai potrivită ca să-l găsesc acasă.

— Ştii cum s-ajungi la el? O iei pe Franklyn Boulevard, mergi până în vârful pantei, apoi o iei ia dreapta pe drumul de munte. E la vreo opt kilometri sus. Ai să vezi un panou cu inscripţia: *The Crest*. îmi zâmbi vag. Pe curând, Lew.

— Desigur.

Am urmărit-o cum traversează în grabă barul, şi nu numai eu aveam privirea pironită asupra ei. Picioarele ei lungi şi. bronzate constituiau obiectul privirilor fiecărui bărbat de la bar.

Am pocnit din degete după chelner şi, după inevitabila aşteptare, acesta se apropie şi-mi dădu nota de plată. Am plătit, am aşteptat să-mi iau restul, apoi m-am ridicat şi-am ieşit în lumina soarelui, unde se găsea Buickul.

Am apucat-o pe Franklyn Boulevard fără nicio grabă, profitând de soarele fierbinte, răsucind în minte amănuntele şi micile informaţii adunate. Deocamdată, problema era în dezvoltare. Ca atunci când începi să asamblezi cuburi colorate. Momentan nu se vedea nicio imagine, dar aveam sigur mai multe cuburi potrivite şi eram convins că în curând aveau să formeze o imagine destul de clară.

În vârful pantei largului bulevard am luat-o 3 a dreapta şi-am dat imediat de un drum de munte foarte abrupt. Un kilometru jumătate mai încolo am zărit un semn care indica încurajator în sus, cu specificarea: *The Crest*.

Pe la jumătatea drumului, care urca mereu tot mai abrupt, am tras la un adăpost în marginea şoselei, ca să privesc panorama.

13 – Abonament pe trenul spre iad

Departe sub mine se vedea St. Raphael City. La dreapta se afla marele Cazinou, kilometri de nisip sclipitor, palmierii, hotelurile de lux şi oamenii care roiau pe plajă. Am zărit şi proprietatea lui Crectiv. cu petele neclare de roşu, galben şi alb ale rondurilor de flori, iar pe alee un Rolls care înainta rapid spre bariera unde stăteau de pază două siluete ca nişte furnici.

Mi-am întors privirea la drumul şerpuitor de sub mine. Drumul pe care venisem de când părăsisem

Franklyn Boulevard. În căldura de amiază, drumul alb era pustiu. Se păi ea că sunt singurul ce-l foloseşte şi-am avut un sentiment de izolare, singur, acolo sus, privind acest oraş bogat şi condus de gangsteri.

Am înălţat indiferent din umeri, am pornit motorul, am ieşit în drum şi mi-am continuat călătoria pe şoseaua şerpuitoare.

II

The White Ckăteau se afla la capătul unui drum lateral, care se desprindea drept din şoseaua de munte şi cobora trei sute de metri până la un drum asfaltat, lat doar cât să întorci o maşină. Sus, în locul unde începea drumul, se găsea un panou proaspăt vopsit, anunţând că te aflai pe un drum particular şi că parcarea era interzisă.

Pe drumul asfaltat staţiona un Cadillac decapotabil. O limuzină luxoasă, albastru-deschis, cu tapiţerie de nailon albastru-închis şi cu crom lucitor. Am parcat alături Buickul, m-am dat jos şi m-am uitat spre casă. Era protejată de tufişuri în plină floare şi palmieri. Nu i se vedea decât acoperişul înclinat, din ţigle verzi.

Am mers până la poarta de lemn pe care era scris numele casei. Am împins-o şi-am luat-o pe o cărare mărginită pe amândouă părţile de un gard viu, tăiat cu grijă, până am ajuns la o peluză ce înconjura casa.

Era un fel de chalet mic, cu obloane verzi, ziduri albe, o terasă lată, cutii cu begonii la geamuri şi o viţă agăţătoare lucioasă, plină de flori roşii şi albe, în formă de clopot, cum nu mai văzusem niciodată, ce împodobeau intrarea principală.

Uşile şi geamurile ce dădeau pe terasă erau deschise. O pisică siameză zăcea la soare pe balustradă, înălţă capul, şi ochii ei albaştri priviră fix şi fără interes în direcţia mea, apoi îşi lăsă din nou capul pe piatra fierbinte şi se cufundă într-o Valhalla de vise.

Am traversat pajiştea până în dreptul terasei. Uşa de la intrare se afla la stânga. O uşă verde, frumoasă, cu balamale de crom şi un clopoţel.

În timp ce mă îndreptam spre ea, vocea unui bărbat, răzbătând prin ferestrele deschise, spuse:

— Foarte bine, dacă nu vrei să bei ceva, am să beau singur.

M-am oprit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu începe să bei din nou, Jacques! zise o femeie. Vreau să discut cu tine.

Exact pentru acest motiv, draga mea, vreau să beau. îţi închipui că pot să stau aici şi să te ascult, fără să beau? Fii, te rog, înţelegătoare.

— Eşti cam porc, Jacques.

Intonaţia femeii era foarte neplăcută. M-am apropiat încet de terasa încinsă şi m-am oprit înaintea uşii cu geamuri.

— N-ai decât să mă numeşti aşa, dar bănuiesc că nu asta te deranjează, draga mea – zise omul, în glumă. Cred că până acum te-ai obişnuit cu porcii.

Fâsâitul unui sifon mă informă că bărbatul îşi pregătea o băutură. M-am tras câţiva centimetri mai aproape şi-am putut astfel să arunc o privire prin încăpere.

Din locul unde mă aflam, se părea că e o cameră foarte mare. Pe jos se întindea o mochetă albastrudeschis, iar mobilierul era de stejar. Se vedeau mai multe fotolii şi două sofale imense.

Într-unul din fotolii stătea o femeie de vreo treizeci şi şase, treizeci şi şapte de ani. Avea un păr mătăsos, vopsit într-o culoare roz caldă, fiind frumoasă cum sunt frumoase vedetele de cinema, fără vreo trăsătură pe chip care s-o individualizeze. Purta un costum de baie extrem de decoltat, care lăsa să se vadă o mare suprafaţă de piele bronzată, pe cale de a se ofili niţel şi de a-şi pierde

supleţea tinereţii. Era destul de atrăgătoare, dar nu avea un trup care să mă facă să-l privesc de două ori. Poate că acum zece ani aş fi făcut-o, dar nu astăzi.

În picioare purta sandale romane*, iar unghiile de la picioare erau lăcuite în argintiu. La urechi îi atârnau cercei de coral alb, iar gâtul bronzat îi era strâns de un colier cu mai multe rânduri, tot de coral alb.

N-a fost nevoie să ghicesc cine e. Mi-am dat seama imediat. Nu putea să fie decât Bridgette Creedy, fosta actriţă de cinema, soţia lui Lee Creedy.

Jacques Thrisby apăru în raza mea vizuală. Era exact aşa cum mi-l închipuisem. O namilă foarte arătoasă, violent bronzat, cu păr negru cârlionţat, cu o mustaţă subţire şi o faţă agreabilă. Purta o vestă albă, pantaloni scurţi roşu-închis şi sandale. Ţinea în mina dreaptă un pahar mare cu whisky şi sifon, iar între buzele pline şi senzuale îi atârna o ţigară.

— Unde-ai fost aseară, Jacques? întrebă Bridgette, privindu-l cu faţa ostilă şi contractată.

— Draga mea, de câte ori o să mă mai întrebi? Ţi-am spus. Am fost aici şi-am urmărit meciurile de box la televizor.

— Te-am aşteptat două ore la club.

— Ştiu. Ai repetat-o de cel puţin cinci ori. Ţi-am spus că-mi pare rău. Vrei să-mi pun cenuşă în cap? Întâlnirea noastră nu era sigură. Pur şi simplu, am uitat.

— Întâlnirea era cât se poate de sigură, Jacques. Ţi-am telefonat şi-ai spus c-ai să vii.

Bău din pahar, apoi îl puse pe o măsuţă.

— Da, ai dreptate. Ai telefonat, într-adevăr, şi lotuşi am uitat. îmi pare încă o dată rău. Căscă şi duse mâna la gură. Trebuie să discutăm iar despre asta?

— Nu te-ai uitat la niciun meci, Jacques. Ţi-am telefonat şi n-a răspuns nimeni.

— Nu răspund întotdeauna la telefon, Bridgette dragă. E prea la-ndemâna oricărei persoane agasante care ţine să mă plictisească. Am auzit soneria, dar n-am răspuns.

Nările lui Bridgette se dilatară.

— Atunci, eu sunt o persoană agasantă?

Thrisby zâmbi.

— Nu trebuie să tragi concluzii pripite. Ştii la fel de bine ca şi mine cât de uşor îi e unei persoane agasante să te cheme la telefon şi să te plictisească cu discuţii interminabile.

— Nu-i un răspuns la întrebarea mea.

O studie, zâmbind tot inexpresiv.

— Acum chiar că mă agasezi, draga mea – rosti el în cele din urmă. Ţi-am spus ce s-a întâmplat aseară. M-am uitat la box. Am auzit telefonul sunând, dar nu i-am dat nicio atenţie, şi când s-au terminat meciurile, m-am culcat. Pur şi simplu am uitat de întâlnirea noastră şi îmi pare foarte, foarte, foarte rău!

Bridgette se sculă deodată de pe fotoliu. Ochii îi ardeau de furie.

— Minţi! N-ai fost acasă T Am venit aici şi-am găsit casa în întuneric, iar în garaj nici urmă de maşină. Cum îndrăzneşti să mă minţi? Ce-ai făcut aseară?

Zâmbetul lui fix dispăru brusc şi faţa i se încruntă. Nu mai era simpaticul om de lume. Pojghiţa lucioasă de politeţe căzu, dezvelind omul dur şi lipsit de scrupule care se ascundea sub ea.

— Aşadar, ai fost aici? La ce gesturi ieftine ai să te mai cobori, draga mea? Mai întâi, ai angajat un detectiv particular – ca să mă urmărească, apoi, când e asasinat, te ocupi singură de spionarea mea. Hai s-o scurtăm, vrei? M-am săturat până peste cap, dacă pot să spun aşa, de toate astea.

Bridgette îşi lăsă mâinile cu unghiile acelea lăcuite cu argintiu pe genunchii goi şi îi strânse. Degetele ei lungi şi subţiri păreau nişte gheare.

— Cine-i femeia?

Thrisby îşi goli paharul şi îşi stinse ţigara.

— Cred că ajunge pentru astăzi – zise el. Am treabă, chiar dacă tu nu ai. Aşa că să încheiem, vrei?

— Era Margot? Ura din glasul ei suna urit. Ai reluat legăturile cu ea?

— Doar pentru că arată mai bine ca tine şi e cu cel puţin zece ani mai tânără, nu înseamnă că reprezintă ceva pentru mine. Între noi fie vorba, cred că femeile din familia Creedy sunt o pacoste pentru toţi. Zâmbi şi mai larg. Dacă mă sileşti să spun adevărul, apoi să ştii că sunteţi amândouă nişte exaltate sexuale, prea posesive şi complet agasante. Ei, te superi rău de tot dac-am să te rog s-o-ntinzi acum, scumpo? Am o întâlrire la dejun.

— Margot a fost, nu? E încă îndrăgostită de tine, nu? S-a hotărât să te despartă de mine! zise Bridgette cu o voce tremurătoare.

— Ascultă, să nu-mi faci o scenă – răspunse Thrisby şi ieşi din raza mea vizuală. Am auzit cum era destupată o sticlă. Vrei să pleci acum, Bridgette?

— Nu plec până nu aflu cine era femeia cu care ai fost aseară!

— Foarte bine, dacă ţii să afli, era o blondă micuţă, foarte simpatică, tânără şi proaspătă, găsită pe promenadă, şi care s-a întâmplat să fie singură. Ar fi trebuit să ştii, Bridgette, că nu pot rezista absolut de loc femeilor singuratice. Apăru din nou la vedere, cu un alt pahar de whisky în mină, pojghiţa de poleială revenită. Aşa că, din bunătate sufletească, a trebuit s-o consolez, şi-am fost agreabil surprins de entuziasmul cu care a reacţionat.

— Porc neruşinat! rosti Bridgette cu o voce aspră.

Faţa i se schimonosise brusc, iar ochii ei scânteietori păreau să fi căzut în fundul orbitelor. Minţi! A fost Margot!

— Bine, dacă tu nu vrei să pleci, atunci plec eu – zise Thrisby şi zâmbi. Să nu se spună vreodată că-mi dau afară din casă fostele amante. Fă-te comodă, scumpo. Nu-mi bea prea mult din alcool. Sper să nu te mai găsesc aici când am să mă întorc.

— Deci am terminat definitiv, nu? întrebă ea.

— Draga mea, iată o concluzie inteligentă. Ţi-o repet într-una de zece minute, şi iată că acum o aud şi de la tine. Da, Bridgette, s-a terminat definitiv. Ne-am amuzat grozav amândoi, dar acum e mai bine să ne vedem fiecare de drumurile noastre.

Bridgette se lăsă pe spate în fotoliu. Expresia de pe chipul ei nu ei a plăcută la vedere. Părea să fi îmbătrânit în ultimele minute; faptul că era atât de dezbrăcată constituia acum un motiv de jenă.

— Foarte bine, dacă urmează să ne despărţim definitiv, Jacques, ar trebui să-ţi plăteşti datoriile – zise ea cu o voce rece şi plată. N-ai uitat că-mi datorezi nişte bani, nu? Treisprezece mii de dolari, ca să fiu exactă.

Zâmbetul lui se lăţi.

— Aşa de mult? îşi ridică paharul, privi în el cu sprâncenele înălţate şi sorbi puţin whisky. Presupun că ai notat totul, până la ultimul cent, într-un carnet legat în piele, nu?

— Da. Am ţinut socoteala. Am nevoie de bani.

— Mie îmi spui? Bătrânul tău soţ nu e prea generos, nu? Mă tem că va trebui să aştepţi. N-am treisprezece mii de dolari. Nici vorbă de aşa ceva. M-a costat destul ca să te scot în lume şi să te distrez. Am să ţi-i dau când am să pot, dar să nu uiţi trista realitate că vei avea foarte, foarte mult de aşteptat.

— Îi vreau imediat – zise ea inexpresiv.

— Regret imens. Ei bine, acum trebuie să plec. Să te conduc la maşina ta?

— Am zis că vreau banii imediat – spuse ea ridicând vocea.

— Fireşte, fireşte, dacă insişti, atunci va trebui să mă dai în judecată. Zâmbi iar larg. Sunt convins că soţul tău are să-ţi dea sfaturi excelente cum să procedezi. Fireşte, are să divorţeze probabil de tine când o să audă că mi-ai dat atâţia bani. La urma urmelor, e un om de lume, şi o să priceapă că o persoană ca mine n-a primit bani de la tine fără să nu fi oferit ceva în schimb. Dar nu contează, eşti probabil la fel de sătulă de el, scumpa mea, cum sunt eu sătul de tine.

Bridgette îl studie îndelung. O anumită expresie din privirea ei pe mine m-ar fi neliniştit, dar lui se părea că nu-i pasă.

— Nu cred că meriţi să trăieşti – zise ea în cele din urmă. Trebuie să fi fost nebună când m-am încurcat cu tine.

— Eu n-aş fi atât (le sever în aprecieri – replică o). Erai o femeie nesatisfăcută, iar eu te-am satisfăcut. E un lucru pe care trebuia să te aştepţi că ai să-l achiţi. Ne-am amuzat, dar a venit vremea să ne despărţim. Fii inteligentă, Bridgette. Să nu ne despărţim cu cuvinte urâte. Mai sunt foarte mulţi ţipi bine ca mine, la fel de înalţi şi de voinici. N-o să-ţi fie greu să găseşti un altul cu care să mă înlocuieşti. Gândeşte-te ce amuzant o să fie când îţi vei dresa noul amant, aşa cum ai încercat să mă dresezi şi pe mine. Nu te-am urmat eu chiar cum ai dorit tu, nu? Dar nu contează, ai să găseşti un altul care are s-o facă. În câteva săptămâni, ai să mă uiţi cu totul.

Bridgette se uită lung la el, apoi se aplecă într-o parte şi scoase la iveală o sacoşă mare de plajă, asemănătoare celei pe care o ducea Margot. O deschise şi

începu să moşmondească înăuntru, amintindu-mi de felul cum făcuse şi Margot în sacoşa ei. Thrisby o urmări cu sprâncenele ridicate, zâmbind în continuare. Bridgette înălţă privirea, cu mâna încă în sacoşă, şi spuse:

— Vorbeşti într-adevăr serios, Jacques? S-a terminat într-adevăr?

Thrisby îşi plimbă degetele prin păr cu o mişcare enei vată.

— Da – spuse el pe un ton deodată aspru. De câte ori trebuie să-ţi spun?

— Nu ne mai întâlnim niciodată? zise ca eu ochii arzând, aţintiţi asupra lui.

— Foarte bine, dacă ţii să fiu brutal, o să fiu – zise el şi se apleacă înainte cu o uitătură feroce. Cară-te dracului de-aici! Mi-e silă să te văd! Hai, întinde-o, sau te-arunc afară!

Bridgette îi zâmbi: o strâmbătură rigidă şi înfricoşătoare. Apoi spuse:

— Am să te ucid, Jacques. Dacă n-ai să fii al meu, n-ai să fii nici al alteia.

Scoase din sacoşă un revolver calibrul 38 şi îl îndreptă spre el.

CAPITOLUL UNSPREZECE

I

Pe terasă se făcu deodată o mare linişte şi soarele începu să ardă. Undeva în depărtare am auzit talazurile spărgându-se de ţărm: un zgomot stins, care părea puternic în tăcerea din jur.

În salonul larg se aşternuse de asemenea tăcerea. L-am privit pe Thrisby, rămas neclintit, cu ochii aţintiţi speriaţi la pistol şi cu zâmbetul dispărându-i de pe figură.

Bi idgette se sculă încet în picioare. Cu arma în mână, părea şi mai caraghioasă în costumul acela sumar de baie. Sub bronz, tenul luase culoarea marmurei, iar

pielea parcă se boţise. Degetele cu unghiile lăcuite argintiu se strângeau în jurul trăgaciului.

— Da, Jacques – spuse ea încet – am să te omor. Am suferit destul de pe urma ta. A venit vremea să-ţi iei şi tu partea din chinurile pe care mi le-ai pricinuit.

— Nu fi dementă – răspunse Thrisby, rostind fiecare cuvânt încet şi cu răsuflarea tăiată. Lasă jos arma. N-o să-ţi folosească la nimic. O să fii arestată de poliţie. Toată lumea ştie că sunt amantul tău. Ai să fii prima persoană la care au să se gândească.

— Crezi că-mi pasă? Crezi c-am intenţia să continui să trăiesc după ce te-am omorât, Jacques? O, nu! După ce te împuşc, mă împuşc şi eu. Aşa m-am hotărât. Nu mi-e frică să mor, cum ţi-e – ţie.

Thrisby îşi umezi buzele.

— Lasă arma jos, Bridgette, şi hai să discutăm. Poate c-am fost cam pripit. Am putea să ne reluăm legăturile. Am glumit când ţi-am spus…

— Scârbă infectă şi laşă! replică ea dispreţuitoare. Eram sigură c-ai să vorbeşti aşa de îndată ce vei fi prins la înghesuială. E prea târziu însă acum. Mi-e tot aşa de milă de tine cum ţi-a fost şi ţie de mine.

Thrisby începu să se tragă înapoi foarte încet, cu ochii holbaţi şi cu faţa năpădită de transpiraţie. La fel de încet, păşind mărunt după el prin imensul salon, înainta şi ea.

Am trecut uşurel prin glasvand. Thrisby, cu faţa la ea, mă văzu imediat. Bridgette se afla cu spatele la mine. Thrisby îşi ridică mâinile şi se răsuci pe jumătate. îmi dădeam seama că era îngrozit la gândul ca nu cumva s-o sperii şi s-o fac să-l împuşte. Am sărit înainte şi am lovit-o peste încheietură, silind-o să îndrepte arma spre duşumea. Revolverul se descarcă cu o bubuitură care făcu să zăngăne geamurile, iar glonţul găuri mocheta.

I-am smuls arma din mină în clipa când se răsuci, cu ochii-i verzi larg deschişi. Mă fixă îndelung, cu faţa ei trasă, bătrână şi speriată. Apoi se dădu într-o» parte, trecu pe lângă mine, îşi înşfacă sacoşa de plajă şi fugi pe terasă.

Thrisby se lăsă greoi pe sofa. îşi ascunse faţa în mâini.

Am pus revolverul pe măsuţa de servit băuturi, mi-am scos batista şi mi-am şters faţa şi mâinile. Zgomotul unui motor care porneşte izbucni violent în tăcerea sufrageriei.

O vreme n-am spus nimic. Am rămas cu ochii la Thrisby.

— Nu cred că avea de gând să te ucidă – am rostit blând. Nu intenţiona probabil decât să-ţi tragă un glonţ în picior.

Cu un imens efort, reuşi să-şi revină şi se sculă abrupt, cu buzele tremurând şi cu ochii încă plini de bezna fricii.

— Nevrozatele astea blestemate – zise el. De unde dracu' a făcut rost de arma aia?

— Deseori o singură cale prin care o femeie reuşeşte să se răzbune. Zilnic, în întreaga lume, bărbaţi sunt împuşcaţi de femei care nu găsesc alt mijloc de rezolvare a unor situaţii. Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de-a o abandona.

Mă privi lung.

— Cine eşti şi de unde ai apărut? întrebă el.

Mi-am scos una din cărţile de vizită şi i-am întins-o.

Aruncă o privire, fără s-o ia. Sunt convins că nu voia să văd cât de rău îi tremurau mâinile.

— La dracu'! exclamă el după ce citi cartea de vizită. Agenţia *Star*… Asta-i agenţia la care lucra tipul ăla…

Se opri deodată şi se depărtă cu o expresie uimită şi alarmată.

— Exact. Sheppey era asociatul meu.

— Te-a angajat ea ca să mă urmăreşti? întrebă el fără să se uite la mine.

— Nu. Am trecut cu totul întâmplător. Voiam să-ţi voi besc.

Scoase o batistă, îşi şterse faţa, apoi îşi duse paharul la bar.

— Bei ceva?

— Da, mulţumesc.

Dădu pe gât băutura rămasă, apoi umplu două pahare cu un whisky foarte tare, le duse la o măsuţă, le puse jos şi se prăbuşi într-un fotoliu. Scoase o ţigară dintr-o cutie de abanos, o aprinse şi trase adânc fumul în piept.

— M-a zgâlţâit o clipă. Ai văzut ce expresie avea? Voia să mă omoare – zise el. Ridică paharul şi luă o lungă înghiţitură. Dacă n-ai fi intrat la momentul opoi tun, atunci…

Lăsă fraza neterminată şi rânji.

— Nu ştiu. Probabil că nu dorea decât să te sperie – i-am spus, dar eram sigur că intenţionase să-l ucidă. Trebuie să duci o viaţă foarte agitată.

Zâmbi strâmb.

— Mi-a servit o lecţie. Renunţ de acum înainte la femei mature şi nevrozate. Pe viitor am să mă ţin numai de tinere. Astea nu se despart atât de greu.

Se aplecă şi se uită lung la revolverul calibru 38 aşezat pe măsuţa unde-l pusesem. De unde crezi c-a făcut rost de el?

— Oricine poate face azi rost de o armă. Am apucat revolverul şi l-am vârât în buzunarul pantalonilor. E adevărat că l-a angajat pe Sheppey ca să te urmărească?

Figura îi deveni brusc inexpresivă.

— Ştiu eu? O cred capabilă să angajeze şi o armată de detectivi ca să mă urmărească. Mă considera proprietatea ei specială.

— Una foarte costisitoare, dacă-i datorezi treisprezece mii de dolari.

Dădu din umerii lui largi.

— E nebună. N-am împrumutat niciodată o astfel de sumă de la ea. Nu zic că ultimele şase luni, cât am ieşit împreună, n-au costat-o ceva, dar am cheltuit banii cu ea, şi nu e exact acelaşi lucru ca atunci când i-aş fi dator, nu?

— Ai zis că a angajat un detectiv particular ca să te urmărească. Pe Sheppey, nu?

— Am spus eu aşa ceva? Crede-mă că nu ştiu cine era.

— Dacă eşti neliniştit la gândul c-ai să ai de-a face cu poliţia, calmează-te. Anchetez pe cont propriu. îmi spui ce vreau să aflu şi n-am să clivulg nimic poliţiei.

Reflectă îndelung, apoi întrebă:

— De fapt ce vrei să ştii?

— Doamna Creedy l-a angajat pe Sheppey ca să te supravegheze?

— N-am să mă trezesc c-un poliţai pe cap? întrebă el, ezitând.

— Nu.

— Foarte bine atunci. Da, l-a angajat.

— De ce?

— Fiindcă îşi închipuia că m-am încurcat cu fiica ei vitregă.

— Şi nu-i adevărat?

— Dumnezeule! Nu. M-am săturat de ea cu luni în urmă.

Am băut puţin whisky şi mi-am aprins o ţigară.

— Atunci cine e fata cu care te-ai încurcat? l-am întrebat cu ochii ţintă la el.

Zâmbi. îşi recăpătase tupeul şi se mai şi îmbătase puţin.

— Nu vreau s-o trădez. O fată oarecare.

— Şi Sheppey a descoperit-o?

Thrisby dădu din cap.

— Mda. Şi i-a spus lui Bridgette. Ea s-a dus atunci şi-a încercat să bage o spaimă de moarte în faţă.

— Şi-a reuşit?

— Trebuie să fi reuşit. N-am mai văzut-o.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Am lăsat-o pe Bridgette să-mi atârne din nou un cârlig în nas şi să mă ducă de lesă. Apoi, acum câteva seri, am decis că m-am săturat de ea; restul îl cunoşti.

Aveam, impresia că nu-mi spunea decât jumătate din adevăr, sigur nu totul.

— O chestiune importantă, Thrisby: fata pe care o supraveghea Sheppey era Thelma Cousins?

Am observat, că ochii îi tresar, ca şi cum cuvintele mele i-ar fi provocat o surpriză.

— Ascultă, amice. Nu vreau să fiu amestecat în nicio anchetă a poliţiei. Ţi-am spus că era o fată oarecare.

— Va trebui să-mi spui mai mult. Ai şi spus prea multe. Era Thelma Cousins?

— Bine, ea era – răspunse el, nerăbdător. Eşti mulţumit?

L-am privit lung, cuprins de un fel de agitaţie. Găsisem un fir conducător, în cele din urmă.

— Din ce mi s-a spus, Thelma nu se încurca cu bărbaţi.

Zâmbi.

— Astea sunt prada cea mai uşoară. Când cad, cad de-a binelea. După câteva zile, îmi mânca din palmă. Aranjasem totul pentru o seară în stil mare când a apărut amicul tău Sheppey.

— Unde ai întâlnit-o?

— La magazinul ăla de vaze. Bridgette m-a dus acolo, şi-am remarcat-o imediat pe micuţă. Am văzut că mă

plăcea, şi când o fată mă place „nu vreau s-o dezamăgesc.

Începea să mă dezguste, şi numai cu un efort am reuşit să nu mă trădez.

— Cum ai descoperit că Sheppey vă supraveghea?

— Mi-a spus Thelma. Mi-a telefonat şi mi-a spus că detectivul s-a dus la ea acasă şi a prevenit-o să mă evite. Am bănuit că Bridgette mi-l vârâse pe gât. aşa că i-am spus Thelmei că mai bine să renunţăm. Ştiam că Bridgette avea să facă scandal, dacă nu renunţam la fată.

Parc-ai zis că s-a dus Bridgette s-o vadă?

Îşi aprinse o ţigară.

— S-a dus la ea după ce-a fost acolo Sheppey. Cel puţin aşa mi-a spus.

Până acum relatarea mi se păruse verosimilă, dar începu deodată să nu-mi mai placă. Era ceva în neregulă în povestirea lui. Nu-mi dădeam prea bine seama de punctul nevralgic, dar aveam senzaţia tot mai acută că nu mi se spune tot adevărul.

— Cine i-a ucis, Thrisby? l-am întrebat uit în% du-mă fix la el.

— N-am de unde să ştiu – spuse el cu ochii la mine. M-am mirat şi eu cum de s-a dus în cabina aceea de pe plajă împreună cu Sheppey. Nu pot să cred decât că s-a încurcat cu el după ce-am abandonat-o.

Mi-am spus că era totuşi cu putinţă. Sheppey ştia cum să captiveze femeile. Dacă fata asta îşi închipuise c-o să aibă prima ei legătură cu Thrisby, ca să fie apoi abandonată, se putea foarte bine să fi căzut în braţele lui Sheppey.

— N-ai idee cine a omorât-o?

Ezită, apoi zise:

— M-am gândit şi eu. Mi se pare posibil ca asasinul să nu fi fost pe urmele lui Sheppey, ci pe-ale fetei, Sheppey o fi încercat să o „apere, şi-a fost ucis în locul ei. Aşa s-ar

explica de ce fata şi-a lăsat hainele acolo. A fost probabil atât de speriată, încât a fugit ca din puşcă.

— De ce n-a anunţat poliţia?

— Ce întrebare! Era o fată bigotă. Aşa scriu ziarele. Cum avea să explice ce făcea cu un bărbat în

tr-o cabină destinată oamenilor însuraţi? Cred c-a fugit la dune şi s-a ascuns acolo. Asasinul, după ce l-a omorât pe Sheppey, s-a dus probabil după ea, a prins-o şi a luat-o undeva. Mai încolo a ucis-o şi i-a adus cadavrul înapoi. Aşa îmi închipui eu, dar s-ar putea să mă înşel.

— Şi crezi că Bridgette i-a ucis pe Sheppey şi pe fată?

Se încordă şi se încruntă.

— N-am spus asta. N-o văd pe Bridgette înfigând în Sheppey o daltă de spart gheaţa.

M-am gândit şi am ajuns şi eu la aceeaşi concluzie.

— Dar ar fi putut să angajeze pe cineva s-o facă. Pe unul din gangsterii soţului. Pe Hertz, de pildă.

Thrisby se şti ambă.

— Gangsterul ăla! Da, l-ar fi putut angaja. Nu m-ar mira dacă l-ar pune şi pe urmele mele. Asta ar putea fi felul ei de a se răzbuna. Începu să pară alarmat. Poate c-ar fi bine să plec din oraş. S-ar putea să nu mai fiu în siguranţă dacă rămân aici.

Atunci mi-a venit brusc o idee. Am scos din buzunar o ţigară, am vârât-o între buze, apoi am luat din buzunarul pantalonilor plicul cu chibrituri de la Musketeer Club. L-am ţinut între degete ca să-l vadă şi-am spus:

— Ce ştii despre Hertz?

Am aplecat unul din chibrituri, l-am rupt din plic şi l-am apropiat cu capul de acea parte a plicului pe care îl freci. Nu m-am dezlipit ochii de la Thrisby. A reacţionat imediat. Făcu o mişcare parcă să mă împiedice să-l aprind, dar se stăpâni îndată. Se

2 n contractase brusc la chip şi îşi pironise privirea asupra plicului.

to frecat chibritul, şi după ce-am aprins ţigara am stins flacăra şi-am lăsat chibritul în scrumieră, având grijă să rămână cu cifrele în sus. Ochii îi coborâră la Riadul de cifre şi îşi trase respiraţia violent.

— Ce s-a întâmplat? am spus, strecurând plicul de chibrituri în buzunarul de la spate.

Se stăpâni.

— Nimic. N-am ştiut că eşti membru al Clubului Musketeer.

— Nici nu sunt. Vorbeşti de plicul cu chibrituri? L-am luat la întâmplare.

— Văd. îşi scoase batista şi îşi şterse faţa, Ei bine, trebuie să plec. Am o întâlnire la masă.

Se ridică.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce ştii despre Hertz?

— Doar că-l foloseşte Creedy pentru afacerile neplăcute. Asta e tot ce ştiu despre el. îţi mulţumesc pentru că m-ai salvat. Trebuie într-adevăr să plec. Nu te superi dacă nu te conduc? Sunt foarte grăbit.

— E-n regulă. M-am sculat. Am să te mai văd.

L-am salutat cu o mişcare a capului şi-am ieşit prin glasvand pe terasă. Pisica siameză înălţă capul şi se uită fix la mine. M-am oprit ca s-o mângâi pe burtă. Laba cu ghearele scoase se repezi la mina mea, dar am reuşit să mi-o retrag la timp.

— Fii calmă – i-am spus pisicii. Nu-i nevoie să fii şi tu nevrozată.

Am traversat peluza, simţind că Thrisby mă urmăreşte din dosul perdelelor.

Am condus încet înapoi la St. Raphael City, reflectând tot timpul. Se părea acum că exista o oarecare posibilitate

să mă trezesc cu două anchete separate pe cap: asasinarea lui Sheppey şi misterul plicului cu chibrituri. Era posibil ca una să n-aibă nicio legătură cu cealaltă.

Teoria lui Thrisby că Sheppey ar fi putut fi ucis din greşeală mi se părea verosimilă. După ce văzusem expresia necontrolată, criminală de pe chipul lui Bridgette Creedy, nu puteam să exclud posibilitatea că ea angajase pe cineva ca să omoare fata care i-l luase pe Thrisby. S-ar fi putut ca Sheppey să fi încercat s-o apere şi să fi fost ucis în locul ei. Am hotărât că venise vremea să am o discuţie cu Bridgette Creedy, dar mai înainte trebuia să mă hotărăsc ce poziţie aveam să adopt în faţa ei.

Se făcuse unu şi jumătate şi mi-era foame. Am tras la un mic restaurant cu produse pescăreşti, m-am dat jos din maşină şi-am intrat înăuntru.

Am comandat o masă copioasă şi am mâncat pe îndelete. Mâncarea se dovedi bună, chiar dacă nota de plată, când sosi, mă făcu să controlez de trei ori dacă chelnerul nu adăugase cumva din greşeală şi data zilei. Se făcuse două şi jumătate când am apucat să plec de la restaurant. Am oprit maşina la un *drugstore*, m-am închis într-o cabină telefonică şi-am chemat reşedinţa familiei Creedy.

A răspuns majordomul. Nu-i trecuse amigdalita, dar nici nu se agravase. Am cerut să mi-o dea pe doamna Creedy.

— Vă dau legătura cu secretara dumneaei – spuse acesta şi, după câteva clinchete şi pocnete înfundate, o voce rece, aparţinând unei persoane capabile, mă anunţă că vorbesc cu secretara doamnei Creedy.

— Vreau să-mi fixaţi o întâlnire ca să discut ceva cu doamna Creedy – am zis. Am cunoscut-o azi-dimineaţă. Am ceva care îi aparţine. Vreţi s-o întrebaţi când mă poate primi?

— Cum vă numiţi, vă reg?

— Numele nu contează. Spuneţi-i doar ce v-am comunicat.

— Vreţi să aşteptaţi, vă rog?

Urmă o aşteptare cam lungă. Privind prin geamul de sticlă al cabinei telefonice, am admirat o blondă, îmbrăcată într-un costum de baie foarte decoltat, care a intrat în *drugstore*, s-a suit pe un scaun înalt de la bar şi a comandat un cârnat cu ceapă. Eram fericit că nu sunt eu tipul care avea s-o scoată astă-seară în oraş.

— Doamna Creedy vă poate primi la ora trei după-amiază, dacă vă convine – spuse vocea rece şi capabilă.

Am zâmbit în receptor.

— Am să fiu acolo – am spus şi-am închis.

Am ieşit din *drugstore*, m-am urcat în Buiek, am luat-o agale pe promenada plină de Jume, ticsită de maşini Cadillac şi Clipper, până când am zărit reşedinţa familiei Creedy. Am parcat între două automobile, mi-am aprins o ţigară şi am lăsat ca soarele ce intra prin fereastra deschisă a maşinii să-mi adauge încă un strat de bronz la cele vechi.

La trei fără cinci am dat drumul la motor şi-am pornit pe drumul particular ce ducea la reşedinţa lui Creedy.

Cei doi paznici se apropiară imediat de maşină când am tras la barieră.

— Doamna Creedy – am spus unuia dintre ei.

Mă măsură din cap până-n picioare. Vedeam că mânecile suflecate ale cămăşii şi pantalonii mei de vară îl deranjau, dar se decise să se abţină de la vreun comentariu. Se duse spre barieră şi o ridică. Nu trebuia să consulte nicio listă, nici să dea vreun telefon în casă, absolut nimic. Doamna Creedy nu avea importanţă, dar dacă pomeneam de soţul ei, să fi văzut atunci cu ce neplăceri mă trezeam.

Am condus pe aleea binecunoscută acum, trecând de grupurile de ronduri cu trandafiri şi de grădinarii chinezi, care tocmai isprăviseră un al treilea rond de begonii şi stăteau pe vine privindu-le fix, ca şi cum le-ar fi implorat să fie aşa de drăguţe să facă continuu flori mari.

Am parcat lângă un imens Rolls Royce negru, m-am dat jos din maşină, am suit treptele şi am traversat terasa spre uşa de la intrare.

Majordomul deschise la două minute după ce-am sunat. Mă privi lung şi fix şi spuse:

— Domnul Brandon? dar nu ca un vechi prieten care-l salută pe altul.

— Da. Am o întâlnire cu doamna Creedy.

Mă conduse printr-un coridor, printr-o uşă, suirăm câteva trepte, apoi pe un alt coridor, după care deschise o uşă şi se dădu în lături.

— Ar trebui să-ţi cumperi o motoretă Vespa – i-am spus în clipa când am trecut pe lângă el. Te-ar scuti să mai umbli atâta.

Plecă discret, de parcă era pe rotile, fără să se uite înapoi şi cu o expresie neschimbată. Remarcile neserioase erau pentru el ca o picătură de ploaie într-un deşert.

Am păşit într-o cameră mică, mobilată ca un birou şi ou fişiere. La birou stătea fata pe care o văzusem la ancheta postmortem. Purta aceeaşi rochie de linou cenuşiu, pusă în valoare de manşetele şi gulerul său alb, şi, fireşte, avea ochelarii aceia fără rame.

— Domnul Brandon?

— De unde ştii?

— V-am recunoscut.

— A, da. Am fost amândoi la ancheta postmortem.

Roşi uşor şi păru drăguţă şi puţin încurcată.

— Vreţi să staţi jos? Doamna Creedy n-o să intime mult.

M-am aşezat pe un scaun tare şi am încercat să arăt mai puţin ca un turist decât aveam aerul. Ajunsesem la concluzia c-ar fi trebuit să mă fi întors la bungalow şi să fi pus pe mine cel mai elegant costum pe c. are-l aveam; o cămaşă şi pantaloni de vară nu prea erau hainele potrivite pentru o astfel de locuinţă.

Fata bătea de zor la o maşină de scris. Din când în când se uita la mine pe deasupra ochelarilor, să se asigure că vede într-adevăr un bărbat în cămaşă cu mânecile suflecate şi pantaloni de vară, sau cumva visează.

La trei şi un sfert am hotărât să nu mă mai las dus. M-am sculat.

— Mulţumesc pentru scaun – i-am spus cu un zâmbet larg şi amabil. A fost plăcut să respir acelaşi aer cu dumneata. A fost plăcut şi să urmăresc cât de repede baţi la maşină. Spune-i acum doamnei C. că, atunci când o să vrea să mă vadă ca să discutăm, o să mă găsească în bungalow-ul de la Arrow Point.

Am pornit spre uşă. Mi-am închipuit că asta are s-o scoată din amorţire, şi nu m-am înşelat.

— Domnule Branden…

M-am oprit şi m-am uitat la ea cu un aer curios şi politicos.

— Da?

— Cred că doamna Creedy are să vă poată primi acum. Daţi-mi voie să merg s-o întreb.

Părea încurcată şi necăjită. În ciuda ochelarilor ei fără rame, era o fiinţă drăguţă şi n-am voit s-o supăr.

— Sigur. Du-te – am spus şi m-am uitat la ceas. Am să mai aştept două minute, aşa că grăbeşte-te.

Traversă camera, deschise uşa, intră într-altă odaie şi închise uşa în urma ei.

Fusese plecată de cincizeci şi cinci de secunde, după ceasul meu, când reapăru şi ţinu uşa deschisă.

— Doamna Creedy vă pofteşte.

Când am trecut pe lângă ca ea să intru în cameră, i-am făcut rapid cu ochiul. Poate că mi-am închipuit, dar am avut impresia că mi-a răspuns.

Bridgette Creedy stătea lângă o fereastră largă, care dădea în grădina de trandafiri. Purta o bluză verde-deschis şi pantaloni galbeni. Pantalonii o prindeau, şi că ştia acest lucru.

Se întoarse încet, aşa cum le învaţă la Hollywood, şi-mi aruncă o privire prudentă şi rece. Era scena

234 dintr-un film sentimental regizat de Cerii B. de Miile, inclusiv camera împodobită, rondurile de trandafiri văzute prin fereastră şi actriţa uşor fanată care, pe vremuri, câştigase un număr de Oscar-uri şi era încă socotită destul de bună, dar pe cale de-a decădea.

— Vrei să mă vezi? întrebă ea cu sprâncenele ridicate, în timp ce-mi observa mânecile suflecate şi pantalonii de vară. Nu-i vreo greşeală?

M-am apropiat de un fotoliu şi m-am aşezat. Mă cam plictiseau femeile nevrozate. Mai. avusesem de-a face cu unele şi înainte. Seamănă între ele. Într-un fel sunt demne de milă, într-alt fel mă calcă pe nervi, în după-amiaza asta nu aveam nicio simpatie pentru ele, şi asta o privea şi pe doamna Creedy.

— Nu ţi-am spus să stai jos – zise ea ridicându-se şi aruncându-mi una din privirile tipic hollywoodiene, menite să mă îngheţe.

— Ştiu că n-aţi spus, dar sunt obosit. Am trecut prin prea multe emoţii într-o singură zi, şi emoţiile mă obosesc întotdeauna. V-am adus înapoi arma.

Am dat la iveală revolverul calibrul 38, i-am scos încărcătorul, am lăsat să-mi cadă gloanţele în palmă, am pus încărcătorul la loc şi i-am oferit arma. Ezită o clipă, apoi o luă.

Presupun că acum vrei bani – zise ea dispreţuitor.

— Nu prea aveţi altceva de oferit, nu? i-am răspuns şi i-am zâmbit.

Asta o înfurie de-a binelea, aşa cum şi voisem. Eram încântat că scosesem gloanţele din încărcător, fiindcă eram sigur că altminteri m-ar fi împuşcat.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? zise ea aproape scuipându-mă. Dacă-ţi închipui că mă poţi şantaja…

— Fireşte că vă pot şantaja, încetaţi să mai jucaţi teatru şi nu mai faceţi pe câştigătoarea unui Oscar din 1948. Staţi jos şi ascultaţi-mă.

Se uită la mine de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Soţul meu… – începu ea, dar am întrerupt-o cu un gest.

— Nu mă ameninţaţi cu soţul dumneavoastră. O fi el marele mahăr în oraşul ăsta, dar tot n-ar reuşi să împiedice să se tipărească istoria asta în *Courier*.

Lăsă arma pe o masă, apoi se deplasă spre un fotoliu aflat cât mai departe de mine şi luă loc.

— Aş vrea să ştiu exaot ce vrei să spui prin aceste cuvinte! zise ea cu o voce de oţel.

— Ştiţi prea bine ce vreau să spun. Dacă n-aş fi picat ca din întâmplare azi-dimineaţă, Thrisby ar fi fost mort acum. O tentativă de crimă făcută de soţia lui Creedy ar constitui o ştire senzaţională pe prima pagină a tuturor ziarelor din regiune.

— N-ar îndrăzni să publice aşa ceva! izbucni ea furioasă.

— Să nu fiţi prea sigură.

Îşi stăpâni furia şi mă studie îndelung.

— Foarte bine. Cât vrei?

— Nu sunt unul din amanţii dumneavoastră, doamnă

Creedy, care să umble după bani. Am nevoie de nişte informaţii.

Ochii i se îngustară.

— Ce informaţii?

— Am aflat că l-aţi angajat pe asociatul meu ca să-l supravegheze pe Thrisby.

Se încordă. şi îşi puse pe genunchi degetele cu unghiile acelea ca nişte gheare, lăcuite argintiu.

— Dacă Jacques ţi-a spus aşa ceva, te-a minţit. N-am angajat pe nimeni.

— El spune că da.

— Minte şi a minţit întotdeauna – răspunse ea feroce. N-am angajat pe nimeni ca să-l supravegheze.

— Atunci l-aţi angajat pe Sheppey ca să supravegheze pe altcineva?

— Nu!

— Ştiaţi că Thrisby se încurcase cu o fată numită Thelma Cousins?

Gura i se strânse şi am văzut că ochii i se zbat.

— Nu.

— Aţi vizitat-o pe Thelma Cousins şi aţi prevenit-o să-l lase în pace pe Thrisby?

— Nu. N-am auzit niciodată de femeia asta.

— Nu mă puteţi convinge să vă cred. A fost găsită ieri asasinată. S-a scris în toate ziarele şi i s-a publicat şi fotografia.

Ţi-am spus că n-am văzut-o şi nici n-am auzit vreodată de ea – zise ea şi aproape că i-am auzit bătăile inimii în timp ce mă privea feroce.

Am urmărit-o un răstimp, iar ea îmi întoarse privirea, cu ochii injectaţi de furie. îmi dădeam seama că mă izbisem de un zid de rezistenţă prin care n-aveam cum să pătrund. Avea un tupeu formidabil şi trebuie să fi înţeles că nu deţineam altă dovadă în afara afirmaţiilor lui Thrisby.

— Aveţi vreo obiecţiune dacă îi spun locotenentului Rankin ce mi-a declarat Thrisby? Cum nu l-aţi angajat pe Sheppey, nu ştiţi nimic despre fată, n-aveţi de ce să vă temeţi dacă îi spun, nu?

Clipi, şi o secundă am crezut că are să-şi piardă tupeul, dar se răsti:

— Poţi să-i spui ce vrei, dar te previn că, dacă-mi creezi neplăceri, am să te dau în judecată de-ai să plăteşti toată viaţa, şi să nu-ţi închipui că nu pot s-o fac! Nu mai vreau să aud alte aiureli, aşa că te rog pleacă!

Mi-am jucat ultimul atu. Am scos plicul de chibrituri.

— E al dumneavoastră, doamnă Creedv?

O urmăream cu atenţie, dar nu avu niciun semn de surpriză sau de încordare, ca Thrâsby.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Cred că vă aparţine. îl voiţi îndărăt?

Se uită la mine de parcă aş fi fost nebun.

— Cred că mai bine ai pleca.

Se sculă şi se duse să apese pe sonerie. Secretara apăru şi, în timp ce-mi deschidea uşa ca să ies, ochelarii ei fără ramă sclipiră.

— Ne vom întâlni probabil din nou, doamnă Creedy – am spus.

Îmi întoarse spatele.

Am intrat în cealaltă cameră; secretara închise uşa şi rămase cu privirea la mine.

— Pare-se că n-am făcut mare scofală – am rostit.

Traversă încăperea şi deschise o altă uşă.

— Dacă vreţi să mergeţi pe coridor, Hiitoo o să vă arate ieşirea.

— Îţi mulţumesc – am spus şi m-am oprit s-o privesc. De ce porţi ochelarii ăştia? am întrebat-o.

Roşi şi se trase cu un pas îndărăt.

— Păi, nu… eu…

— I-aş arunca să fiu în locul dumitale. Ridică o barieră de sârmă ghimpată în jurul dumitale, şi e păcat.

Am lăsat-o în urmă cu privirea mirată, am apucat-o pe coridor, am deschis uşa de la celălalt capăt şi l-am găsit pe Hilton, majordomul, aşezat pe un scaun tare, aşteptându-mă. Se sculă ca o barză bătrână din cuib.

— Domnul Creedy doreşte să vă vadă, domnule Brandon – zise el.

— Pe mine? am întrebat surprins. Eşti sigur?

— Da, domnule Brandon.

— Ţi-a spus ce vrea?

— Nu, domnule Brandon. Mi-a cerut să vă rog să treceţi pe la dânsul când veţi fi terminat discuţia cu doamna Creedy.

— Intru direct sau aştept cinci ore?

— Am înţeles că domnul Creedy vă aşteaptă.

— Asta-i altceva. Foarte bine, să intrăm.

O luă înainte pe coridor, trecu prin patio, printr-un glasvand deschis, printr-un alt coridor, prin camera de aşteptare, prin alt coridor, prin micul hol, printr-o uşă îmbrăcată în pluş verde, până la o altă uşă masivă, din mahon solid, lustruit, cu mine ţinându-mă scai. Se opri înaintea uşii, bătu, întoarse clanţa şi deschise uşa.

— Domnul Brandon, domnule – zise el şi se dădu în lături.

Am început călătoria de douăzeci de metri spre biroul lui Creedy, care stătea aşezat în spatele lui, lustruindu-şi ochelarii. Avea un chip inexpresiv ca un zid de piatră, şi în afară de degetele care i se mişcau, trupul era la fel de lipsit de viaţă ca şi Marele Sfinx, şi aproape la fel de impresionant.

Am ajuns la biroul lui şi i-am zâmbit nepăsător, ca să-i arăt că nu mă mai impresionează eu teatrul lui. Apoi, fără să mi se spună, m-am cuibărit în fotoliul din apropierea lui

şi-am aşteptat.

Termină satisfăcut cu lustruitul ochelarilor, îi cercetă şi îi puse pe nas. Mă privi lung prin ei, apoi şi-i ridică pe frunte.

— Ce faci în casa mea, domnule Brandon ¡? întrebă el blând.

— O vizită de politeţe – i-am răspuns.

— Pe cine-ai vizitat?

— N-aş vrea să fiu obraznic, domnule Creedy, dar nu cred, într-adevăr, că vă priveşte.

Îşi strânse buzele. Bănuiesc că nimeni nu i se mai adresase astfel până atunci.

— Ai vizitat-o pe soţia mea?

— Ar trebui s-o întrebaţi pe dânsa, dacă sunteţi atât de curios. Asta-i singurul motiv pentru care doreaţi să mă vedeţi? Dacă-i aşa, aş vrea să plec imediat. Trebuie să-mi câştig existenţa şi timpul presează.

Mă studie câteva secunde, apoi luă un cuţit de tăiat hârtii, bine ascuţit, şi-l cercetă, cu sprâncenele ridicate, de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată.

— Am întreprins unele cercetări în privinţa agenţiei dumitale – zise el fără să mă privească. Am aflat că sunteţi solvenţi, că faceţi afaceri destui de rentabile şi că bunurile agenţiei se ridică la trei mii de dolari.

— Valorează mult mai mult – am răspuns zâmbindu-i. Atâta valorează pe hârtie. Personalitatea şi bunăvoinţa constituie baza unei întreprinderi ca a mea. Am bunăvoinţă şi îmi cultiv personalitatea. Trei mii de dolari nu e o apreciere prea justă.

— Mă interesează să cumpăr o întreprindere rentabilă – zise Creedy, privindu-mă brusc. Ochii lui trecură prin mine ca două gloanţe printr-o bucată deşi fon. Sunt gata să preiau agenţia dumitale. Să spunem zece mii de dolari, inclusiv bunăvoinţa şi toată personalitatea.

— Şi ce se întâmplă cu mine, dacă vă vând agenţia? l-am întrebat.

— Continui să lucrezi, sub supravegherea mea, fireşte.

— Nu sunt uşor de supravegheat, domnule Creedy. Nu la o ofertă de zece mii de dolari.

— S-ar putea să fiu dispus să ridic preţul de achiziţionare la cincisprezece mii de dolari – spuse el şi începu să facă găuri în sugativa albă cu cuţitul de tăiat hârtie.

— Bănuiesc că nu voi mai fi încurajat să continui ancheta asupra asasinării asociatului meu, nu-i aşa?

Îşi strânse buzele şi îşi văzu mai departe de găuritul sugativei.

— E treaba poliţiei, domnule Brandon. Nu eşti plătit ca să anchetezi moartea asociatului dumitale. Cred c-ar fi logic, dacă aş cumpăra agenţia, să aştept

ca talentele dumitale să se îndrepte spre o acţiune profitabilă.

— Mda. Mi-am frecat ceafa. Regret. Mulţumesc pentru ofertă. O apreciez, dar am să rezolv acest caz, fie că e sau nu rentabil.

Lăsă cuţitul de tăiat hârtie, îşi uni vârfurile degetelor şi îşi sprijini bărbia de ele. Mă privi fix, cum priveşti un păianjen care ţi-a căzut în cada de baie.

— Intenţionez să cumpăr agenţia dumitale, domnule Brandon. Poate că fixezi dumneata preţul.

— Conform teoriei că fiecare om are un preţ, cu condiţia ca preţul să fie destul de mare?

— E un fapt recunoscut. Fiecare om are un preţ. Să nu ne pierdem vremea. Am multe de făcut astăzi. Care-i preţul dumitale?

— Pentru agenţie, sau pentru ca să renunţ la

anchetă*?*

— Pentru agenţie.

— E acelaşi lucru, nu?

— Care-i preţul dumitale?

— Nu vând – i-am răspuns şi m-am ridicat. Am să continui ancheta şi nimeni n-are să mă oprească.

Se lăsă pe spătarul fotoliului şi începu să răpăie discret pe birou cu vârful degetelor.

— Nu te grăbi în chestia asta – spuse el. Am făcut unele cercetări în privinţa asociatului dumitale. Mi s-a spus că era o persoană total incapabilă. Mi s-a spus că, clacă n-ai fi lucrat dumneata cu el, agenţia n-ar fi rezistat mult timp. Mi s-a spus – că era un crai, dacă pot folosi acest cuvânt. Nu era nici măcar un detectiv priceput. Desigur că n-ai să ratezi o ocazie atât de excepţionala, din cauza unui astfel de om. Am

225

15 – Abonament pe trenul spre iaci nevoie de agenţia dumitale, domnule Brandon. îţi ofer cincizeci de mii de dolari.

L-am privit fără să-mi vină să cred că auzisem bine.

— Nu – i-am spus. Nu vând.

— O sută de mii – spuse el cu faţa încordată.

— Nu – i-am spus şi am simţit că mi se umezesc mâinile.

— O sută cincizeci de mii de dolari!

— Încetaţi! i-am strigat. Mi-am pus mâinile pe biroul lui, m-am aplecat înainte şi mi-am pironit privirea în ochii lui inexpresivi. Oferiţi prea puţin, domnule Creedy. O sută cincizeci de mii de dolari nu-i destul de mult ca să evitaţi să vă apară numele în cel mai mare scandal de pe coasta Pacificului. Un milion ar fi mai aproape, dar să nu mi-l oferiţi, fiindcă n-am să primesc. Am să continui cu această anchetă, şi nici dumneavoastră, şi nici banii de care

dispuneţi n-au să mă oprească. Dacă sunteţi atât de nerăbdător să mă împiedicaţi să aflu adevărul, de ce nu-i daţi lacheului dumneavoastră Hertz câteva sute de dolari, ca să mă lichideze? Probabil c-ar face-o şi pentru mai puţiş. Sheppey era asociatul meu. Nu-mi pasă de loc dacă era sau nu un bun asociat. În meseria mea, nimeni nu poate omorî un detectiv, şi apoi să scape. Avem aceleaşi sentimente ca şi poliţia, când e ucis un poliţist. Vârâţi-vă asta în mintea dumneavoastră obsedată de bani, şi nu încercaţi să mă mai mituiţi!

M-am întors şi-am pornit pe drumul lung spre ieşire. Tăcerea ce se aşternuse în urma mea era penibilă.

CAPITOLUL DOISPREZECE

I

M-am întors cu maşina la bungalow, plin de gânduri. Am băgat automobilul în garaj, ca să nu rămână în soarele arzător, am descuiat uşa de la intrare şi-am pătruns în dormitor. M-am dezbrăcat la piele, am pus nişte chiloţi de baie, am luat un prosop şi-am coborât la mare.

Am înotat timp de douăzeci de minute, apoi m-am întors la bungalow şi m-am aşezat pe verandă la umbră, cu picioarele pe grilaj, ca să studiez diversele aspecte descoperite.

Aveam de ales care dintre Thrisby şi Bridgette Creedy minţea. Povestea spusă de Thrisby mi se părea acceptabilă, iar Bridgette avea toate motivele să mintă, deşi nu eram absolut sigur că minţise.

Ceea ce trebuia să hotărăsc era dacă nu cumva asasinarea Thelmei Cousins era o diversiune menită să-mi abată atenţia de la altceva. Eram absolut convins că plicul de chibrituri nu reprezenta nimic pentru Bridgette, dar însemna foarte mult pentru Thrisby.

M-am întrebat dacă merita să mă duc la el acasă, să aştept până pleacă şi să răscolesc prin casă. Aş” fi putut da

peste ceva care să-mi ofere dezlegarea misterului. M-am întrebat dacă avea vreun servitor care să locuiască acolo. M-am gândit c-ar fi o idee grozavă să mă duc pe-acolo chiar astă-seară.

Tocmai îmi aprindeam o ţigară, când am auzit telefonul sunând. M-am sculat, m-am dus în sufragerie, am ridicat receptorul şi-am spus:

— *Hello*.

— Tu eşti, Lew?

Era glasul lui Margot.

Nu mă aşteptam să te aud – i-am răspuns.

Unde eşti?

La mine acasă. Am reflectat la plicul acela de chibrituri.

M-am aşezat pe braţul unui fotoliu şi-am pus telefonul pe genunchi.

— Sunt absolut sigură că-i aparţinea lui Jacques Thrisby – continuă ea.

Nu i-am spus că şi eu mă gândisem tot aşa.

— Ce te face să afirmi asta, Margot?

— Ţin minte că stătea în faţa mea la masă. Ţin minte că şi-a scos portţigaretul. Avea ataşat la el o brichetă, dar bricheta nu mergea. Şi-a scos din buzunar plicul de chibrituri, însă între timp a venit un chelner şi mi-a oferit foc. Thrisby a lăsat plicul de chibrituri şi portţigaretul pe masă, alături de el. Le-a lăsat acolo şi când a dansat cu Doris. Acum sunt absolut sigură că am luat plicul de chibrituri ca să-mi aprind o ţigară. E foarte posibil să-l fi vârât în poşetă, fără să-mi dau seama. Nu pot să afirm cu siguranţă că aşa s-a întâmplat, dar sunt convinsă că Jacques a lăsat plicul cu chibrituri pe masă.

— Se potriveşte – i-am spus. Azi după-amiază când m-am dus la el, i-am arătat plicul. A reacţionat ca unul care s-a aşezat pe-o pioneză.

— Ai discutat cu el, Lew?

— Era Bridgette acolo. Am sosit la momentul dramatic când ea era pe punctul să-l împuşte.

— Să-l împuşte? Vocea ei deveni stridentă. O, Lew, desigur că nu-i adevărat!

— Poate că plănuise doar să-l sperie, dar eu am impresia că intenţiona să-l omoare de-a binelea. El tocmai îi comunicase în mod brutal că i s-a făcut lehamite de ea.

— Trebuie să fie dementă! Şi ce-ai de gând să faci în privinţa asta, Lew? N-ai anunţat poliţia?

— Nu. Mă îndoiesc că Thrisby ar recunoaşte că ea a încercat să-l omoare. Ar însemna doar să mă vâr m şi mai mari încurcături, şi nu-mi închipui că poliţia are să întocmească acte de darea ei în judecată. Ştiai că are un revolver?

— Nu.

— Cred că ea l-a angajat pe Sheppev. Thrisby aşa a zis. Am vorbit cu ea azi după-amiază, dar susţine că Thrisby minte. El mi-a spus că se încurcase cu Thelma Cousins, fata asasinată. Bridgette a aflat şi l-a angajat pe Sheppey ca să-i supravegheze. Aşa afirmă el, dar ea neagă.

— Fantastic! O să afle şi poliţia?

— S-ar putea. O să trebuiască să faci faţă, Mar** got. E o afacere criminală.

— Crezi că Bridgette are cumva legătură cu moartea lui Sheppey?

— Nu ştiu ce să cred momentan.

— Ce-ai de gând?

În vocea ei răzbătu o notă de nelinişte.

— Am să verific din nou cazul lui Thrisby. Ştii cumva, Margot, dacă are vreun servitor acasă?

— Da, un filipinez, dar nu doarme acolo. Vine de dimineaţă şi pleacă pe la opt seara.

— Mă duc astă-seară să arunc o privire.

— Ce te-aştepţi să găseşti, Lew?

— Nu ştiu, dar e surprinzător câte poţi găsi dacă-ţi baţi capul să cauţi. Când te mai văd, Margot?

— Vrei să mă vezi?

— Nu pune întrebări fără rost. N-ai vrea să vii aici după zece şi jumătate? Aş putea să-ţi spun ce-am descoperit acasă la Thrisby.

Ezită, apoi spuse:

— Bine, poate c-am să reuşesc.

Perspectiva de-a o vedea iar noaptea aceasta mă înfiora de plăcere.

— Atunci, te aştept pe la zece şi jumătate.

— S-a făcut. Fii prudent, Lew. Nu te apropia de casă decât dacă eşti sigur că-i plecat. Nu uita ce ţi-am spus: e primejdios şi lipsit de scrupule.

I-am răspuns că n-am să uit şi-a închis telefonul.

Am stat o vreme şi m-am gândit, apoi am telefonat la Direcţia Poliţiei de la St. Raphael. Când am obţinut legătura, am întrebat dacă locotenentul Rankin e acolo. După un timp veni la aparat.

— Ce vrei? bombăni el, când i-am spus cine era la telefon.

— Ai dl. de urma daltei de spart gheaţa? l-am întrebat.

— Dar ce-ţi închipui, că sunt în stare să fac minuni? Dălţile astea le poţi cumpăra oriunde în oraş. Trebuie să fie sute pretutindeni.

— Mi se pare că nu înaintezi cu ancheta.

— Nu, dar e prea devreme. Nu-i o treabă uşor de rezolvat. Ai descoperit ceva?

— Doar un amănunt care are să te necăjească. Încep să cred că nu Creedy l-a angajat pe Sheppey. Mi se pare că soţia lui.

— Ce te face să crezi asta?

— Din nişte fragmente de discuţie surprinse. Ştii cumva dacă are un permis de purtat armă?

— Unde te vâri, Brandon? Vocea îi răguşise. Nu-ţi dai seama că te joci eu dinamita dacă te legi de familia Creedy?

— Ştiu, dar dinamita nu mă sperie. Are sau nu permis de purtat armă? E important, locotenente.

Mi-a răspuns să aştept. După o lungă întârziere, se întoarse.

— Are un permis pentru un revolver automat calibrul 38, seria 4557993. Îl are de trei ani.

Am notat pe o bucată de hârtie numărul seriei.

— Mulţumesc, locotenente. Un ultim lucru. Ai aflat ceva de pe urma cercetărilor în viaţa Thelmei Cousins?

— Nu, n-are nimic scandalos în trecut. Am cercetat, Hahn se pare că are dreptate. Nu ieşea cu bărbaţi. Mă uimeşte ce căuta cu Sheppey.

— Ai ultima ei adresă, locotenente?

— Avea o cameră la numărul 379, pe Marylaud Road. Proprietăreasa se numeşte doamna Beecham. N-ai să scoţi nimic de la ea. Candy a stat o oră acolo. N-avea nimic de spus.

— Mulţumesc. Dacă aflu ceva nou, am să te chem.

Am închis telefonul. Am intrat în dormitor, m-am îmbrăcat, am vârât pistolul calibrul 38 în tocul de la subsuoară, am ieşit din bungalow, am încuiat uşa în urmă şi-am scos Buickul din garaj.

Se făcuse cinci şi un sfert. La soare era încă foarte cald şi în timp ce mergeam pe promenadă am văzut plaja, pe toată întinderea ei, ochi de lume. Am tras lângă un poliţai care îşi odihnea picioarele pe marginea bordurii şi l-am întrebat unde e Maryland Road, Mi-a indicat direcţia. Drumul se afla la periferie şi mi-au trebuit douăzeci de minute, prin circulaţia intensă, ca să ajung acolo.

Doamna Beeeham avea un trup trecut şi gras, un surâs prietenos şi o înclinare spre trăncăneală.

I-am spus că lucrez pentru ziarul *Courier* şi-am rugat-o să-mi dea unele informaţii despre Thelma Cousins. Mă – invită într-o odaie plină de mobilă îmbrăcată în pluş, cu un cănar într-o colivie, trei pisici şi o colecţie de fotografii care păreau vechi de cincizeci de ani.

Când am luat loc, i-am spus că scriu un articol despre Thelma şi-am întrebat-o dacă nu-i cunoştea vreun prieten. Faţa grasă a doamnei Beeeham se întunecă.

— M-a întrebat şi poliţia. N-avea prieteni. I-am spus adeseori c-ar trebui să-şi găsească un tânăr simpatic, dar era aşa de bigotă…

— Nu credeţi e-avea vreun prieten secret, doamnă Beeeham? Ştiţi cum se întâmplă. Unele fete sunt timide şi nu recunosc că au o legătură.

Doamna Beeeham clătină energic din cap.

— O cunosc pe Thelma de cinci ani. Dac-ar fi avut pe cineva, mi-ar fi spus. În afară de asta, ieşea foarte rar. Nu ieşea decât marţea şi vinerea, după ce-şi termina serviciul. Şi atunci se ducea la biserică să-l ajute pe părintele Matthews.

— Ar fi putut să vă spună că se duce la biserică, dar să iasă în schimb cu un prieten. E cu putinţă, nu?

— O, nu! exclamă doamna Beecham şi păru revoltată. Thelma nu era în stare de aşa ceva. N-ar fi făcut un asemenea lucru.

— Primea vreodată pe cineva aici, doamnă Beecham?

— Din când în când, câte o prietenă. Două fete de la Şcoala de Ceramică şi o alta cu care lijpra pentru biserică.

— Niciun bărbat?

— Niciodată.

— A vizitat-o vreodată un bărbat aici?

— Nu. N-aş fi încurajat-o. Nu-mi place ca tinerele fete

să primească bărbaţi în camerele lor. În afară de asta, Thelma n-ar fi fost în stare de aşa ceva.

Mi-am scos portvizitul şi i-am arătat o fotografie de-a lui Sheppey.

— A vizitat-o vreodată acest bărbat pe domnişoara Cousins?

Cercetă fotografia, apoi clătină din cap.

— Nu l-am văzut niciodată. Nu venea niciun bărbat la ea.

— Vreo blondă îmbrăcată elegant i-a făcut vizite? O femeie de vreo treizeci şi şase de ani… bogată?

Începu să arate uimită.

— Nu. Doar cele trei prietene şi părintele Matthews, nimeni altul.

Am avut impresia că Thrisby minţise când afirmase că Bridgette şi Sheppey se duseseră acasă la Thelma.

— În ziua când a murit s-a întâmplat ceva neobişnuit? A venit cineva s-o vadă, a primit vreo scrisoare sau i-a telefonat cineva?

— M-a întrebat şi poliţistul. Nu s-a întâmplat nimic – neobişnuit. Plecase, ea de obicei, la opt şi treizeci, ca să fie la şcoală la ora nouă. Se întorcea întotdeauna să ia masa de prânz. Când nu s-a întors, ca de obicei, m-am neliniştit. Când nu s-a întors nici după orele de serviciu, i-am telefonat mai întâi părintelui Matthews, apoi poliţiei.

Rankin avusese dreptate. Parcă săpai în beton. I-am mulţumit bătrânei, spunându-i că mi-a fost de mare ajutor, şi de-abia am reuşit să scap de ea.

În timp ce mă înapoiam la Buick, m-am simţit cam trist. Mi-am dat seama că nu făcusem progresul sperat. Acum eram aproape sigur că Thrisby minţise.

II

Pe la ora nouă, am pornit spre *White Château*. Se întuneca în timp ce urcam pe drumul de munte şi, odată cu

asfinţitul, soarele şi marea deveniseră de un roşu-portocaliu. De la înălţimea drumului, vederea asupra lui St. Raphael City era măreaţă.

Nu prea eram însă într-o dispoziţie ca să admir priveliştea. Aveam, prea multe în cap şi nu mă puteam opri să mă gândesc că într-o oră şi jumătate Margot avea să fie alături de mine în izolarea bungalow-ului.

Am condus repede, folosind farurile ca să averiizez maşinile venind din direcţia opusă de prezenţa mea. Mă aflam la bifurcarea care. ducea la *White Château* puţin după nouă şi jumătate. Am lăsat Buiek-ul la marginea drumului şi am coborât până am dat de poarta de lemn. Am deschis-o şi am pornit e încet pe cărare, între timp, soarele apusese şi se făcuse deodată foarte întuneric.

Adusesem cu mine o lanternă şi câteva instrumente pentru deschiderea unei ferestre sau a unui sertar încuiat. M-am oprit la marginea peluzei şi ¡n-am uitat la casa cufundată în beznă. Am traversat pajiştea în linişte, apoi am ocolit toată casa. Nu se vedea nicio lumină, dar mai înainte de a încerca să pătrund prin efracţie, m-am apropiat de garajul dublu şi-am apăsat pe clanţa uneia din uşi. La atingerea mea, clanţa cedă şi-am fost surprins să descopăr înăuntru un Packard Clipper. Am pipăit capota şi-am simţit că-i rece. Evident, maşina mu fusese folosită toată ziua.

Mişcandu-mă şi mai prudent, am străbătut din nou pajiştea şi-am urcat treptele terasei. M-am îndreptat spre uşa de la intrare şi-am sunat.

Am aşteptat timp de trei minute. Nu se întâmplă nimic. Nimeni nu răspunse la sonerie. M-am îndreptat spre glasvand. Pisica siameză apăru deodată din beznă şi păşi pe lângă mine. M-am oprit în faţa uşilor duble cu geamuri, am apăsat pe clanţe, dar erau încuiate. Pisica profită de ocazie ca să mi se încolăcească de picior. M-am aplecat s-o

mingii pe cap, dar se îndepărtă repede, sări pe balustrada terasei şi mă urmări de-acolo cu atenţie.

Am scos din buzunar un şperaclu plat, l-am virat între uşi şi-am apăsat insistent, pe clanţă. Se auzi un clinchet brusc şi uşa se deschise. Am împins-o şi mai mult şi-am rămas ou urechea la pândă, dar nu se auzi nimic. Camera era cufundată în întuneric. Mi-am scos lanterna şi-am trimis un fascicol de lumină prin încăpere.

Eram cam neliniştit din cauza Packard-ului aflat în garaj. Se putea ca Thrisby să nu fi părăsit casă, dar atunci de ce era întuneric peste tot? Mi-am spus că probabil îl luase cineva cu automobilul său, aceasta fiind explicaţia prezenţei Packard-ului în garaj.

Am. păşit în sufragerie, am traversat spre comutator şi l-am întors. În clipa aceea am avut un şoc. Într-un colţ, în diagonala mărci camere, se afla un birou. Toate sertarele erau deschise şi un morman de hârtii, scrisori, chitanţe vechi zăceau vraişte pe birou şi pe jos. În cealaltă parte a camerei se găsea un dulap cu nişte rafturi. Şi aceste rafturi atârnau în afară, iar pe duşumea se vedeau alte hârtii.

Se părea că altcineva mi-o luase înainte, şi-am înjurat în surdină.

Am traversat salonul până la uşă şi-am intrat într-un hol imens. În faţa mea, nişte scări duceau la etaj. Vizavi se mai aflau două uşi. Am deschis una din ele şi-am dat peste o sufragerie destul de încăpătoare. Şi aici, sertarele servantei erau trase, iar tacâmurile fuseseră aruncate grămadă pe jos. Am încercat şi cealaltă uşă şi-am nimerit într-o bucătărie luxos echipată, care nu fusese însă deranjată.

M-am întors în hol şi-am rămas la picioarele scărilor, ţinând raza lanternei îndreptată sus, pe scări, în timp ce trăgeam atent cu urechea. Undeva în casă ticăia repede o

pendulă, altminteri însă domnea o tăcere apăsătoare.

În acest timp mă întrebam ce căutase intrusul şi dacă găsise ceea ce căutase. Mă întrebam de asemenea cum va reacţiona Thrisby când se va întoarce şi va găsi toată dezordinea aceea. Eram curios să ştiu dacă va telefona la poliţie, sau dacă nu va lua nicio măsura.

M-aş fi aflat într-o poziţie neplăcută dacă ar fi dat peste mine în casă şi, o clipă, am ezitat să mai urc scările. Eram absolut convins că orice m-ar fi putut interesa în acea casă fusese luat. %

În cele din urmă m-am hotărât totuşi să arunc o privire rapidă şi prin restul locuinţei, apoi să plec cât mai repede. Am urcat scările câte două odată şi am ajuns la o platformă lată şi întunecoasă.

Atunci am avut un şoc care m-a zgâlţâit îngrozitor, în timp ce plimbam raza lanternei de jur-împrejur, am zărit într-un colţ îndepărtat al platformei o siluetă ghemuită. Părea gata să se repeadă la mine.

Mi-a sărit inima. Am făcut un salt înapoi şi lanterna îmi căzu din mână. Se rostogoli pe duşumea, apoi pe scări, intrimiţându-şi raza pe perete, apoi pe tavan, apoi pe balustradă, până ajunse în holul de /dedesubt, lăsându-mă într-o beznă, completă.

Am rămas înţepenit, răsuflând printre dinţi şi cu inima zvâcnindu-mi să-mi spargă pieptul. Dar nu se întâmplă nimic. Pendula de la parter continua să tiicăie repede, producând un zgomot uriaş în liniştea ide mormânt a casei.

Mi-am strecurat mina în haină şi-am strâns degetele în jurul patului revolverului meu calibrul 38. L-am scos încet din toc şi-am tras cu degetul mare siguranţa.

— Cine-i acolo? am strigat şi-am fost iritat să-mi aud glasul sunând ca al unei bătrâne domnişoare speriate care se pomeneşte cu un bărbat sub pat.

Tăcerea continua să mă apese. Am tras cu urechea, complet nemişcat, cu privirea aţintită în bezna dinainte, unde văzusem silueta omului ghemuit. Se strecura oare spre mine? Aveam să mă trezesc cu degetele lui căutându-mi gâtu'.[1]? Mi-am amintit brusc că Sheppey murise cu o daltă de spart gheata înfiptă în ceafă. Mă pândea oare asasinul lui Sheppey? Ţinea în mină o daltă de spart gheaţa?

Ceva se mişcă lângă picioarele mele. Am tresărit îngrozitor. Revolverul se descărcă cu o pocnitură care făcu să zăngăne uşile, iar eu sării înapoi, cu faţa năpădită de năduşeală. Am auzit un mirat înfundat şi-o târşâitură, şi mi-am dat seama că pisica era aceea care venise şi se frecase în beznă de piciorul meu.

Am rămas nemişcat, cu spatele sprijinit de balustradă, în timp ce sudoarea curgea valuri de pe mine şi inima îmi zvâcnea.

Mi-am vânt mina în buzunar şi-am scos bricheta.

— Stai pe loc! am strigat în întuneric. Dacă faci un pas, trag!

Am împins înainte revolverul, am ridicat mâna stângă deasupra capului şi-am aprins bricheta. Mica flacără mi-a dat destulă, lumină ca să văd că cel din colţ nu se mişcase. Stătea încă ghemuit acolo pe vine. Un omuleţ cu o faţă cafenie şi încreţită, cu ochii piezişi şi cu o gură mare şi rânjită, care lăsa să i se vadă dinţii.

Se aşternu o tăcere care mă băgă în sperieţi. Nimeni nu putea să stea atât de nemişcat., decât dacă era mort.

Lumina brichetei începu să se stingă. M-am dus în capul scărilor, apoi am coborât până unde căzuse lanterna, a cărei rază era îndreptată de-a lungul holului, spre uşa de la intrare. Am ridicat lanterna, m-am întors şi-am apucat-o din nou pe scări. Odată sus, am îndreptat lanterna spre silueta ghemuită.

Mi-am zis că trebuie să fi fost servitorul filipinez al lui Thrisby. Cineva îl împuşoase în piept şi el se ghemuise în colţ ea să moară. La picioarele lui se strânsese o băltoacă de sânge, iar pe haina neagră de linon se vedea o altă pată întunecată de sânge.

M-am apropiat încet de el şi-am vârât arma la loc în toc. I-am pipăit obrazul cu vârful degetelor. Pielea trece şi muşchii tari ca nişte scânduri mi-au trădat că era mort de câteva ore.

Am răsuflat adânc şi-am îndepărtat raza de lumină de la chipul mort. Două scântei mari şi vii se aprinseră în lumina lanternei când pisica se opri în capul scărilor, făcându-se ghem şi mieuniând cum au obiceiul pisicile siameze când nu le place ceva.

Am urmărit pisica ce înainta încet pe platformă, cu capul în jos, cu mişcări sinistre de pisică sălbatică şi cu coada tirâş. Trecu pe lângă filipinez fără măcar să se oprească şi rămase înaintea unei uşi, cu faţa la mine. Se ridică pe labele din spate şi lovi clanţa cu laba din faţă. Lovi de trei ori, apoi miorlăi înfundat şi lovi din nou.

Am înaintat încet, am ajuns la uşă, am întors clanţa şi-am împins uşor uşa. Se deschise larg. Dinăuntru se revărsară bezna şi tăcerea. Pisica stătea în prag, cu urechile încordate, cu capul lăsat niţel pe o parte. Apoi păşi înăuntru.

Am rămas pe loc, cu inima zvâcnind şi cu gura uscată. Am îndreptat raza de lumină spre pisică. Raza prinse în cercul ei bine conturat pisica şi o urmări până la piciorul patului; Pisica sări în pat.

Am mutat cercul de lumină şi-am tresărit violent. Thrisby zăcea întins de-a curmezişul pe pat. Era încă îmbrăcat în cămaşa de plajă, cu pantalonii scurţi roşii şi cu sandale.

Pisica se apropie de el şi începu să-l miroasă

cercetător pe faţă. La lumina lanternei, i-am văzut chipul îngrozit şi strâmbătura rigidă, mâinile încleştate şi sângele de pe cearşafuri.

Nu se zărea nicio urmă de rană sau de sânge pe cămaşa albă, dar eram sigur că, dacă-l întorceam, aveam să găsesc rana. Cineva îl împuşcase în spate, în timp ce încerca să fugă. În clipa când murise, căzuse pe pat.

III

Am plimbat raza lanternei până am descoperit comutatorul, şi-am aprins lampa. M-am reîntors la pat. La lumina lămpii, Thrisby părea mai mort decât la cea a lanternei.

Pisica se mişcă lent în jurul capului lui, ghemuită, cu coada întinsă, cu urechile lipite de cap. Mă privi lung şi furios peste faţa mortului.

M-am uitat prin odaie. O totală dezordine. Uşile dulapului din perete erau deschise. LIainele zăceau maldăr pe jos. Sertarele comodei atârnau în afară. Cămăşi, ciorapi, cravate, gulere şi eşarfe se revărsau din toate sertarele.

M-am apropiat cu paşi ţepeni de pat. Pisica mă scuipă când m-am apropiat şi se ghemui cu ochii larg deschişi. Am întins mâna şi am pipăit-o pe-a lui

Thrisby. La o apreciere vagă, murise de cinci sau şase ore.

În clipa Gând m-am aplecat asupra lui, am lovit cu piciorul ceva aflat sub pat. Ceva tare. M-am lăsat în jos, am ridicat cearşaful şi-am scos la vedere un revolver automat calibrul 38.

Era arma pe care i-o înapoiasem lui Bridgette Creedy. Eram sigur, dar, ca să mă conving, am dus-o la una din lămpi şi m-am uitat la seria ei. Am găsit-o sub patul armei: 4557993.

Am scos încărcătorul. Se trăsese de patru ori. Cel

puţin două dintre gloanţe fuseseră fatale.

Am rămas o clipă pe gânduri. Întregul aranjament părea prea pus la punct pentru a fi real. De ce să lase arma acolo, când poliţia avea s-o găsească? Bridgette ştia că poliţia deţinea seria armei. Am aruncat, arma dintr-o mină într-alta, încruntat. Prea pus la punct, mi-am zis tot timpul. Apoi, dintr-un impuls brusc, am dat drumul revolverului în buzunar, am traversat odaia, am stins luminile şi-am coborât scările.

Am intrat în salon. M-am apropiat de barul pe care se afla telefonul şi-am făcut numărul de la reşedinţa lui Creedy. În timp ce aşteptam să se formeze legătura, m-am uitat la ceas. Era zece fără un sfert.

Vocea lui Hilton răsună la telefon:

— Reşedinţa domnului Creedy.

— Dă-mi legătura cu doamna Creedy.

— V-o dau pe secretara ei, dacă rămâneţi ia telefon, domnule.

Câteva clinchete, apoi glasul rece şi capabil, cunoscut, întrebă:

— Cine e la aparat, vă rog?

— Lew Brandon. E acasă doamna Creedy?

— Da, dar nu cred c-o să vrea să vorbească cu dumneavoastră, domnule Brandon.

— Trebuie neapărat să vorbească cu mine – i-am răspuns. Nu glumesc. Dă-mi legătura.

— Nu pot. Vreţi să rămâneţi la telefon? Am s-o întreb dacă vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Înainte de-a o putea opri, plecă de la aparat. Am aşteptat, ţinând strâns la ureche receptorul cu o forţă inutilă.

După o pauză lungă, secretara reveni la telefon.

— Regret, domnule Brandon, dar doamna Creedy nu doreşte să vă vorbească.

Mi-am îngăduit un zâmbet. trist.

— Poate că nu doreşte, dar n-are încotro. Spune-i că un vechi prieten de-al ei a murit. L-a împuşcat cineva în spate şi s-ar putea ca poliţia să fie pe drum pentru a-i pune unele întrebări.

Am auzit un uşor suspin.

— Ce-aţi spus?

Ascultă, dă-mi-o pe doamna Creedy. Nu-şi poate permite să nu vorbească cu mine.

Urmă o altă pauză lungă, apoi un clinchet, şi Bridgette Creedy rosti:

— Dacă mai am multe neplăceri cu dumneata, am să mă adresez soţului meu.

— Perfect – i-am răspuns. O să-i placă. Dacă aşa credeţi, n-ar strica să discutaţi cu el chiar acum, fiindcă vă aşteaptă mari neplăceri, dar nu din cauza mea. În această clipă, Jacques Thrisby zace în pat eu un glonţ calibrul 38 în el. E mort ca fişa dumneavoastră de impozite de anul trecut, iar automatul dumneavoastră calibrul 38 e chiar lângă el.

Am auzit-o că-şi trage lung şi dureros respiraţia.

— Minţi!

— Foarte bine, dacă vă închipuiţi că mint, aşteptaţi până va ajunge poliţia la dumneavoastră. Nici nu-mi pasă, de altfel. îmi risc pielea telefonându-vă. Ar trebui mai curând să chem poliţiştii.

Se aşternu o lungă tăcere. Am ascultat bâzâitul liniei şi respiraţia rapidă şi speriată a femeii, apoi zise:

— E într-adevăr mort?

— E mort în toată regula. Ascultaţi, unde aţi fost. Între orele cinci şi şase astă-seară?

— În camera mea.

— V-a văzut cineva?

— Nu. Am fost singură.

— Nici secretara nu v-a văzut?
— A fost plecată.
— Ce-aţi făcut cu arma pe care v-am dat-o?
— Am pus-o într-un sertar din dormitor.
— Gine avea acces la ea?
— Nu ştiu. Oricine. Am pus-o pur şi simplu acolo.
— A. venit cineva azi să vă vadă?
— Nimeni.

M-am uitat lung la perete, încruntat, apoi am rostit:

— Nu ştiu de ce fac asta pentru dumneavoastră, dar în orice caz am luat arma. Ar putea s-o identifice datorită glonţului. Dacă vor reuşi, veţi avea neplăceri, dar există şansa să nu reuşească. Cred că cineva a montat în aşa fel asasinarea lui Thrisby, încât să

cadă asupra dumneavoastră, dar s-ar putea să mă înşel. Fiţi prudentă şi rugaţi-vă lui Dumnezeu. Aveţi o şansă să scăpaţi din asta, dar nu e grozavă.

Mai înainte să-mi poată răspunde, am dat drumul receptorului în furcă. Apoi am stins luminile din salon, mi-am croit drum cu ajutorul lanternei până la uşile duble, le-am închis bine în urmă, am luat-o repede pe potecă, trecând de poartă până la locul unde îmi lăsasem Buickul.

Nicio maşină nu trecu pe lângă mine cât timp am coborât drumul de munte. Vedeam luminile strălucitoare din St. Raphael City de fiecare dată când coteam. Păreau amăgitor de frumoase.

Se făcuse zece şi un sfert când am parcat lângă bungalow-ul liniştit şi cufundat în beznă. În timp ce mă dădeam jos din maşină, am văzut staţionat sub palmieri un Cadillac decapotabil, cu farurile stinse. L-am privit o clipă, apoi am urcat treptele de la intrarea bungalow-ului, am scos cheile, apoi, reflectând din nou, am apăsat mai întâi pe clanţă. Uşa se deschise şi am păşit în holul întunecat. Am pipăit după comutator, dar am rămas trăgând eu

urechea, cu mina pe patul revolverului.

O vreme îndelungată domni liniştea, apoi Margot vorbi din beznă:

— Tu eşti, Lew?

— Ce faci acolo în întuneric? am întrebat, apropiindu-mă de uşă.

Lampa din hol răspândea destulă lumină ca să-i văd silueta. Stătea întinsă pe lungul prici de sub fereastră, cu capul sprijinit de fereastra scăldată în razele lunii.

— Am sosit mai devreme – spuse ea. îmi place să stau la lumina lunii. Nu aprinde lampa, Lew.

M-am îndepărtat de uşă şi am scos cele două arme. Le-am vârât în sertarul cuierului aflat chiar lângă intrarea principală, mi-am scos pălăria şi-am lăsat-o pe un scaun din hol. Apoi am păşit în salon, croindu-mi drum printre diferitele mobile până am ajuns lângă ea.

Din cât o vedeam, nu avea pe ea decât un capot de mătase neagi a. Prin deschizătura capotului i se zăreau genunchii goi. Întinse mâna.

— Vino şi stai jos, Lew. E atât de plăcut aici, nu-i aşa? Uită-te la mare şi la desenele făcute de razele lunii.

M-am aşezat, dar nu i-am luat mâna. Aveam încă în faţa ochilor chipul mort al lui Thrisby. Spectacolul strica atmosfera de intimitate. Simţi imediat.

— Ce s-a întâmplat, dragul meu? Ceva neplăcut?

— Margot... M-am oprit, apoi am continuat: Ai fost cândva îndrăgostită de Thrisby, nu?”

Am simţit-o că devine rigidă. Mâna îi căzu deoparte.

— Da – răspunse ea după o lungă ezitare. De mult. A fost unul din acele lucruri inexplicabile. Cred că m-a cucerit vitalitatea lui, ca şi colosala-i aroganţă. Slavă Domnului că n-a ţinut mult. N-am să-mi iert niciodată c-am fost atât de caraghioasă.

— Toţi regretăm unele lucruri – i-am spus, căutând în

buzunar o ţigară.

Am aprins-o. La lumina brichetei am văzut că-şi ridicase capul de pe pernă şi se uita la mine eu ochii larg deschişi.

— S-a întâmplat ceva, nu? Ai fost acolo? I s-a întâmplat ceva lui Jacques?

„— Da. A murit. L-a împuşcat cineva.

Se prăbuşi la loc pe pernă şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Mort? Scoase un geamăt slab şi reţinut. O, Lew! Ştiu că s-a purtat neruşinat cu mine, dar era totuşi... Stătea nemişcată, răsuflând repede, în timp ce eu mă uitam pe fereastră. Singura lumină dintre noi venea de la vârful roşii al ţigării mele. În cele din urmă zise: E opera lui Bridgette, fireşte...

— Nu ştiu a cui operă e.

Se ridică brusc în capul oaselor.

— Fireşte că-i a lui Bridgette! A încercat să-l împuşte şi azi după-amiază, nu? Dacă n-ai fi împiedicat-o, l-ar fi ucis. Doar tu mi-ai spus. I-ai dat arma îndărăt? îşi dădu jos picioarele de pe prici. S-a dus acolo şi l-a omorât! De data asta n-o să scape!

— C-e-ai de gând să faci?

— Am să-i spun totul tatii. El o să scoată adevărul de la ea!

— Să presupunem că reuşeşte... Ce s-ar întâmpla atunci?

Îşi întoarse capul. Deşi nu-i vedeam chipul în beznă, îmi dădeam seama că se uita la mine.

— Păi, are s-o izgonească! Are să divorţeze de ea!

— Credeam că nu vrei să amesteci poliţia în treburile astea! i-am spus calm.

Am zărit prin fereastră farurile luminoase ale unei maşini ce se apropia vertiginos de drumul aspru, şi ochii

mi-au rămas la beculeţul roşu de pe capota ei.

— Poate că n-ai să mai poţi evita amestecul poliţiei în treburile astea, Margot – am spus şi m-am ridicat. Iat-o, a şi sosit.

I

La lumina crudă a lunii, l-am zărit pe locotenentul Rankin, urmat de sergentul Candy, coborând din maşina poliţiei. Şoferul în uniformă rămase la volan.

Am ieşit pe verandă pentru a-i întâmpina, în clipa când am văzut că se îndreptau spre trepte. M-am aşezat drept în faţa lui Rankin, aşa că trebui să se oprească când mai avea doar două trepte de urcat.

— Vreau să discut ceva cu tine – zise el. Să intrăm înăuntru.

— Uită-te în spate, locotenente – i-am şoptit încet, astfel încât să n-audă Candy. Poate te răzgândeşti.

Întoarse capul şi zări Cadillac-ul decapotabil. Se uită şi mai la dreapta şi văzu Buickul, apoi se întoarse şi privi lung la mine.

— Ce vrei să spui?

— Fac prinsoare că ştii al cui e Cadillac-ul. N-ai fost încă avansat, locotenente. Dar dacă intri în casă, ai toate şansele să nu mai fi avansat niciodată.

Îşi scoase pălăria, o privi, îşi plimbă nerăbdător degetele prin păr, îşi puse pălăria la loc pe cap şi se retrase cu trei paşi.

— Vino – zise el – o să discutăm în maşină. Mergem la locuinţa lui Thrisby.

— Mergi singur, locotenente. Eu, unul, am treabă. Nu sunt de loc atât de interesat de cazul Thrisby. Trebuie să mă îngrijesc de proprietara Cadillac-ului.

— Vii de bunăvoie sau te iau cu forţa? spuse el, brusc violent.

Candy înaintă, cu mâna vârâtă înăuntru în haină.

— Foarte bine, dacă aşa stau lucrurile – am zis şi-am coborât treptele. Ce vrei, locotenente?

— Nu mă duce pe mine! se răsti violent Rankin. Chiar acum ai venit de la locuinţa lui Thrisby, nu?

— Asta o să fie greu de dovedit – am spus şi m-am aşezat pe bancheta din spate a maşinii.

Rankin se sui lângă mine şi Candy lângă şofer.

— Dă-i drumul! strigă Rankin.

Maşina porni.

Am privit înapoi la bungalow, întrebându-mă ce gândea Margot. N-am văzut niciun semn din partea ei. În câteva minute avea să se îmbrace şi-avea să fie departe. Regretam că mă dusesem la *White Château*.

— Dă-mi pistolul! se răsti Rankin.

— N-am niciun pistol la mine.

Rankin îi ceru şoferului să oprească. Când maşina stopă, spuse:

— Unde e?

— În bungalow.

— Ilai înapoi – zise Rankin cu o notă de enervare în glas.

Şoferul întoarse maşina şi conduse repede până ajunserăm din nou la bungalow.

— Du-te cu el – îi spuse Rankin lui Candy. Vreau arma lui.

M-am dat jos din maşină şi, însoţit de Candy, care se ţinea scai de mine, am urcat treptele, am împins uşa, am aprins lumina şi am traversat spre cuier. Am încercat să maschez cu trupul deschiderea sertarului, dar Candy mă împinse la o parte, trase sertarul şi scoase revolverul meu calibrul 38.

— Asta e? întrebă el.

— Da.

Mă uitam în sertarul meu gol, simţind cum mă trece

un fior pe şira spinării: arma lui Bridgette dispăruse!

Candy scoase încărcătorul şi se uită pe ţeavă. Apoi îl mirosi, bombăni şi dădu drumul revolverului în buzunar.

— Al cui e Cadillac-ul de afară?

— Întreabă-l mai bine pe locotenent.

Mă privi, se strâmbă şi dădu din umeri.

— Să mergem.

— Ce înseamnă toate astea? am spus, întrebându-mă dacă Margot asculta.

— Pe cine îţi închipui c-ai să păcăleşti? zise el dezgustat. Te-am văzut şi când ai intrat la Thrisby, te-am văzut şi când ai ieşit.

— A, da? Şi de ce nu m-ai arestat, sergent?

— Nu primisem până atunci ordin să te arestăm – zise Candy – dar acum avem.

— Al cui ordin?

— Al căpitanului.

— Holding ştie?

Candy mută guma de mestecat prin gură.

— Poţi să-l dai uitării pe Holding. În oraşul ăsta, situaţia se schimbă de la ceas la ceas. Hai, nu vrem să-l facem pe căpitan să aştepte.

Ne-am întors la maşină. Când am intrat înăuntru, Rankin zise:

— L-ai găsit?

— Mda – răspunse Candy şi i-l înmână. S-a tras recent cu el.

— Pot să dau o explicaţie – am spus. Doar nu încercaţi să dovediţi că eu i-aş fi ucis pe cei doi, nu?

— Nu încercăm nimic – zise Rankin cu o voce obosită şi plată. Gura! Mi s-a cerut să te aduc şi te aduc.

— Ce s-a întâmplat cu Holding?

— Ai să descoperi singur. Rankin se lăsă în colţul maşinii. Acum te rog să taci!

Nu s-a mai rostit niciun cuvânt în tot timpul acestei rapide călătorii până la Crest.

Stăteam şi cugetam. Şi deodată mi-am dat brusc seama că găsisem dezlegarea întregii afaceri. Nu eram absolut sigur, dar, deodată, cuburile care nu aveau niciun sens căpătară o semnificaţie. A fost una din acele intuiţii pe care le ai când te dai un pas înapoi, ea să priveşti toate cuburile, şi vezi pe neaşteptate o legătură care mai înainte nu însemna nimic.

N-am mai avut însă timp să mă entuziasmez de această descoperire, fiindcă sosisem la *White Château*. Ne-am dat jos din maşină.

— Du-te îndărăt cu maşina la bungalow – îi spuse Rankin lui Candy. Ia-l şi pe Jackson cu tine. Faceţi o percheziţie. Aduceţi aici orice găsiţi pe acolo. Dă-i drumul.

Candy păru surprins, dar se reîntoarse în maşină, iar şoferul se aşeză din nou la volan.

— Crezi că ea o fi plecat între timp? mă întrebă Rankin în clipa când maşina poliţiei porni.

— Da. Ce s-a întâmplat cu Holding?

— Te-ai ars, Brandon. Creedy a ajuns la o înţelegere cu judecătorul Harrison. Holding sprijină acum iar administraţia. Momentan nu mai există nicio opoziţie.

Asta îmi strica toate planurile.

— Hai! zise Rankin. Nu trebuie să-l facem pe căpitan să aştepte. Să nu avem neplăceri. Ţi s-a spus să nu te amesteci, aşa că nu poţi să zici că n-ai fost prevenit.

— Holding mi-a spus să-mi văd de anchetă.

— Nu-ţi dai seama că-i un ticălos? răspunse Rankin nerăbdător. Hai!

Am luat-o pe aleea care traversa pajiştea ducând la intrarea în casă. Toate luminile erau aprinse. Trei poliţişti în uniformă băteau de colo-colo terasa.

Am trecut prin uşile cu geamuri şi am intrat în salon.

Un grup de poliţişti însărcinaţi cu luarea amprentelor şi mai mulţi fotografi erau în plină acţiune. Niciunul nu se sinchisi să mă privească.

Rankin îl întrebă pe unul din ei:

— E aici căpitanul?

— E sus, domnule locotenent – zise detectivul, privind cu atenţie la o amprentă descoperită pe marginea mesei de servit cocteiluri.

Am păşit în hol. Doi oameni în haine albe coborau o targă pe care era întins un corp acoperit cu un cearşaf. După mărime, bănuiam că era trupul filipinezului. Ne-am dat la o parte şi i-am urmărit pe cei doi cum traversează cu paşi grei holul şi ies prin uşile cu geamuri.

— Hai – zise Rankin. Mergi tu primul.

Am urcat scările, iar la un semn al lui din cap am intrat în dormitorul lui Thrisby.

Thrisby zăcea încă pe pat. În picioare, privind pe fereastră, se vedea silueta enormă a căpitanului Katchen. Doi poliţişti în civil cercetau diversele sertare din cameră. Nu se zărea nicio urmă a pisicii siameze.

Am înaintat în încăpere şi m-am oprit ia picioarele patului. Nu m-am uitat la Thrisby.

Rankin se sprijini de cadrul uşii, cu mâinile în buzunare şi cu ochii aţintiţi la spinarea lată a lui Katchen.

Katchen nu se întoarse. Continuă să privească pe fereastră. Din gură îi ieşeau şuviţe de fum de ţigară de foi, împrăştiindu-se apoi prin odaie în nori mici şi cenuşii, ce treceau prin apropierea mea. Miroseau urât şi tare.

Timp de două minute lungi şi neplăcute nu se petrecu nimic, apoi Katchen bombăni:

— I-ai luat revolverul?

Rămase mai departe cu spatele la mine. Vechea tehnică de a zdruncina nervii şi de a zdrobi rezistenţa.

Gând Rankin părăsi cadrul uşii, unul dintre ceilalţi

detectivi se deplasă acolo şi-i luă locul. Era o indicaţie că nu se aşteptau să mă reped la uşă ca să fug pe scări.

Rankin îi înmână lui Katchen revolverul meu. Acesta din urmă avea o labă atât de uriaşă, încât arma părea o jucărie în mâna lui. Katchen o luă, mirosi vârful ţevii, deschise arma, se uită la butoi, scoase încărcătorul şi verifică gloanţele. îşi ridică umerii masivi şi-i întinse arma lui Rankin. În momentul când acesta o luă, spuse:

— I-ai pus cătuşele?

Pe faţa lui Rankin, muşchii se încordară.

— Nu, domnule căpitan.

— De ce nu?

Sarcasmul din glasul lui ar fi îngheţat sângele oricui. Nici pe-al meu nu-l încălzi.

— N-am crezut că-i necesar.

— Nu eşti plătit ca să crezi. Pune-i-le acum!

Rankin scoase o pereche de cătuşe din buzunarul pantalonilor şi se apropie de mine. Avea o figură impenetrabilă. I-am întins încheieturile mâinilor şi el le fixă.

— I le-am pus, domnule căpitan – zise el şi se îndepărtă de mine.

Katchen se întoarse încet. Chipul lui brutal se înnegrise din pricina sângelui congestionat. Ochii lui mici erau la fel de neastâmpăraţi şi de sălbatici ca şi cei ai unui elefant turbat.

— Aşadar, ţi-ai închipuit c-ai să scapi, copoiule – zise el, privindu-mă feroce. Ţi-ai închipuit că amicul tău Holding o să te scape de mine. Ei bine, am să-ţi arăt ce rău te-ai înşelat. În timp ce vorbea se apropia încet de mine şi vedeam scântei mici şi roşii jucându-i în ochi. De când aşteptam o altă şedinţă cu tine, copoiule – continuă el – dar să fiu al dracului dac-aş fi crezut c-am să am ocazia să-ţi pun în spinare o acuzaţie de dublă crimă.

— Nu mi le poţi pune mie în spinare – i-am spus, pândindu-l. Sunt morţi de cinci sau şase ore, şi o ştii prea bine.

Pentru un om de dimensiunile lui, era într-adevăr în stare să dea o directă. I-am văzut stingă venind spre capul meu şi am evitat-o exact la timp. Am simţit cum încheieturile lui de fier îmi zgârie urechea, dar mi-a fost cu neputinţă să-i blochez pumnul drept cu mâinile mele încătuşate. Mă izbi cu forţa copitei unui asin.

M-am prăbuşit şi-am rămas cu genunchii ridicaţi, încercând să-mi recapăt respiraţia. Un minut întreg am făcut efortul să respir. Apoi l-am auzit pe Katehen răcnind:

— Ridicaţi-l!

Unul dintre detectivi mă apucă şi mă târî în picioare. M-am sprijinit de el, m-am îndoit, iar el mă împinse şi se dădu la o parte.

Se aşternu o tăcere grea, în vreme ce căutam să-mi revin. După un timp, am reuşit să mă îndrept. M-am pomenit cu Katchen în faţă, cu un zâmbet batjocoritor pe buze;

— Ai să mergi la poliţie, copoiule – zise el, scuipând fiecare cuvânt – şi-ai să fii închis într-o celulă, dar vei avea companie. Am vreo trei-patru băieţi cărora le place să-i înmoaie pe cei încăpăţânaţi. După ce-au să termine cu tine „ai să fii încântat să recunoşti patru crime, nu numai două.

Mi-am dat seama că dacă-i răspund ceva, are să mu lovească, din nou. Nu voiam să mai primesc o altă directă. Am rămas pe loc, eu privirea la el.

— Şi dacă nu pot să-ţi pun în spinare o acuzaţie de crimă, copoiule – continuă el – o să te arestăm pentru efracţie. Ai. să încasezi trei luni, şi în fiecare zi din acele trei luni unul din băieţii mei are să te cotonogească. Ţi-am spus să nu-ţi vârî nasul în această afacere, acum are să-ţi pară rău că nu m-ai ascultat. Se întoarse către Rankin:

Duceţi-l la poliţie şi faceţi-i actele de dare în judecată pentru asasinarea lui Thrisby şi a filipinezului. Asta o să fie de ajuns, până mai cercetez dovezile. Reuşim, noi să-l scoatem vinovat.

Cu o figură inexpresivă, Rankin se apropie şi mă apucă de braţ.

— Hai – zise el.

Katchen se îndreptă spre mine şi mă împunse în – piept cu un deget cât o banană.

— Am să te fac să doreşti să fi murit, ploşniţă – mârâi el şi îşi retrase mâna pentru a mă plesni atât de violent peste faţă, încât mă trimise împleticindu-mă spre Rankin. Luaţi-l de-aici pe ticălosul ăsta, să nu-l mai văd – răcni el – şi zvârliţi-l într-o celulă!

Rankin mă înşfăcă de braţ şi mă împinse afară din cameră. Am coborât împreună scările, am ieşit pe terasă şi-am luat-o pe aleea unde erau parcate trei maşini de-ale poliţiei. Niciunul din noi nu rosti un cuvânt. În clipa când am ieşit pe poartă, maşina poliţiei care mă culesese de la bungalow înaintă pe drum şi trase alături. Candy ieşi dinăuntru şi veni spre noi.

— Ai descoperit ceva? întrebă Rankin.

— Un alt revolver. S-a tras recent cu el. Din încărcător lipsesc patru gloanţe. E calibrul 38 – zise Candy şi scoase din buzunar arma lui Bridgette Creedy.

— Unde l-ai găsit? îl întrebai eu.

Se uită la mine.

— Sub patul tău. Acolo unde l-ai pus.

— Nu l-am pus eu acolo – i-am răspuns şi-am dat din cap. Nu bănuiesc însă c-o să mă credeţi.

Rankin se încruntă la mine.

— Îl duc la poliţie – îi spuse el lui Candy. Am să verific arma. Ai mai găsit ceva?

— Nu.

— Ia una din maşinile astea şi du-te acasă – zise Rankin. Căpitanul dispune aici de toţi oamenii de care are nevoie.

— Perfect. îl luaţi pe Brandon în maşina dumneavoastră?

— Mda.

Se iiitară unul la celălalt. Mi s-a părut că geana stingă a lui Candy tresare, dar se poate să mă fi înşelat. Se pierdu în întuneric.

Eankin îmi făcu semn spre o maşină a poliţiei.

— Suie-te la volan.

— Repetă ce-ai spus! i-am zis mirat.

— Tu conduci.

— Cu cătuşe la mâini?

Scoase cheia din buzunar şi-mi desfăcu cătuşele. M-am suit la volan şi-am dat drumul la motor. Ranidn se strecură lângă mine, îşi scoase pachetul de ţigări şi-şi aprinse una.

— O ţii drept – zise el.

În timp ce urcam pe drumul de munte, am spus:

— Ai grijă ce faci cu arma aia, domnule locotenent. Am încetinit, m-am uitat la stânga şi la dreapta, apoi am apucat-o pe şosea. E a doamnei Creedy.

— O să am grijă.

— Ce înseamnă maniera asta de a mă lua? am în –, trebat. Trebuie să fie pentru prima oară în analele poliţiei când un prizonier se conduce singur la închisoare, cu un poliţist care fumează, alături.

— Nu te duc la închisoare – zise Rankin. E ideea lui Katchen, care vrea să arate cât e de deştept. A ajuns să creadă că te-a speriat atât de rău, încât ai s-o întinzi din oraş şi n-ai să mai calci pe-aici. Mi se cere să-ţi ofer prilejul de-a scăpa.

Am fost atât de surprins, încât n-am mai spus nimic următoarele două sute de metri, apoi am început să gândesc iar şi deodată am izbucnit în râs.

— Să ştii că m-a speriat destul de rău – i-am răspuns – dar nu chiar într-atât incit să mă facă s-o întind din oraş. Ţi s-a cerut să-mi spui asta?

— Mi s-a cerut să mă uit în altă parte când ai să fugi – zise Rankin cu o voce plictisită. Mi-a trecut prin minte însă că poate n-ai să fugi.

— Nici n-aş fi încercat. Nu risc să mă trezesc cu un glonţ în spate. E ideea lui Creedy, fireşte. După ce-a încercat să mă mituiască cu o sută cincizeci de mii de dolari, acum vrea să mă sperie. Mi-am supt obrajii. De unde ştii c-am fost la Thrisby acasă?

— Creedy a pus pe unul din informatorii lui să supravegheze casa – zise Rankin. Informatorul i-a telefonat, i-a comunicat că te-a văzut intrând, iar Creedy i-a telefonat lui Katchen şi i-a cerut să te aresteze sub învinuirea de efracţiune. I-a mai cerut să bage frica în tine, să te bată bine şi apoi să te gonească din oraş. Ne-ai scăpat ca prin urechile acului şi nu l-am mai găsit decât pe Thrisby. Katchen a hotărât atunci să te sperie cu o acuzaţie de crimă.

— Nu-i pasă absolut de loc cine l-a ucis pe Thrisby?

Rankin dădu nepăsător din umeri.

— O să se ocupe şi de asta la vremea cuvenită → spuse el indiferent.

— Informatorul l-a văzut şi pe asasin?

— Nu. Supraveghează casa doar noaptea. Scoase arma lui Bridgette din buzunar şi o răsuci în palmă. Asta-i arma care l-a omorât pe Thrisby?

— Da.

— Bridgette l-a omorât?

— Întreab-o mai bine pe ea. Eu aş spune că nu.

17 – Abonament pe trenul spre iad

— Nu poţi s-o întrebi astfel de lucruri pe soţia lui Creedy. De fapt nu poţi să-i pui niciun fel de întrebări soţiei lui Creedy, dacă vrei să-ţi păstrezi slujba în oraşul ăsta.

— Nimeni n-ar trebui să dispună de o astfel de putere. Aşadar, Creedy a ajuns la o înţelegere cu judecătorul Harrison?

— Mda. Nici nu era prea greu. Judecătorul n-are un sfanţ, dar are în schimb o soţie extravagantă. Creedy l-a mituit, aşa că s-a decis să iasă din campania politică. Mâine are să se anunţe în ziare.

— *Courier* are să fie încântat.

— N-au ce să facă. Poţi să mergi înapoi la bungalow. Pe urmă fă-ţi mai bine bagajele, i-aţi maşina şi cară-te.

— Nu sunt încă gata să mă car – am spus în timp ce coboram drumul de munte şi intram pe Franklyn Boulevard. Am să plec doar când am să limpezesc misterul morţii lui Sheppey, nu mai înainte.

— Mai bine cară-te astă-seară, Brandon. Katchen a dat. – ordin în privinţa ta. Dacă n-ai plecat din oraş în două ore, ai să dai de dracu'. Băieţii lui Katchen sunt experţi în montarea accidentelor. S-ar putea să-ţi pierzi un picior într-unul din accidentele montate de ei.

M-am uitat lung la el.

— Glumeşti?

— Niciodată n-am vorbit mai serios – zise el grav. Pleacă din St. Raphael în următoarele două ore, sau ai să ajungi la spital. Nu-ţi rămâne nimic altceva de făcut. Băieţii ăştia dau năvală iute peste tine. Avem treizeci de maşini ale poliţiei în oraş şi oricare din ele te poate aranja. Nu-ţi face iluzii. N-ai să poţi să le rezişti. Ai să te consideri fericit dac-al să supravieţuieşti. Băieţii sunt maeştri în chestii de astea.

Am reflectat la spusele lui în timp ce ne hurducăiam

pe drumul gloduros ce ducea la bungalow. În clipa când am oprit şi m-am dat jos din maşină, i-am spus:

— Vrei să-mi dai arma, domnule locotenent? Ar putea să-mi folosească, pe când dumitale tot nu-ţi trebuie.

— Te mai ocupi încă de Creedy? întrebă Rankin şi îşi întoarse capul ca să se uite la mine.

— Mă ocup încă de asasinul lui Sheppey. Arma asta ar putea stabili o legătură. Am să ţi-o dau înapoi.

Ezită, apoi înălţă din umeri.

— Foarte bine. Mie tot nu-mi foloseşte. Katchen are s-o facă pierdută de îndată ce va afla că-i aparţine doamnei Creedy.

— Îţi mulţumesc, domnule locotenent. Ai fost un adevărat prieten. îţi doresc să avansezi – şi i-am întins mâna.

Mi-o strânse, îmi dădu revolverul, apoi se sui la volan.

— Nu poţi să distrugi singur sistemul ăsta, Branden – zise el serios, privindu-mă prin fereastra maşinii. Ticăloşii ăştia sunt prea puternici şi prea bine organizaţi ca să-i deranjeze un singur om, ca tine. O ştiu cât se poate de bine. Eu am renunţat să mai încerc. Întinde-o repede şi nu mai călca pe-aici.

Mă salută cu o mişcare a capului, întoarse maşina şi se pierdu repede în beznă

m

Când mă îndreptam spre bungalow, am văzut farurile unui automobil ce cobora iute drumul gloduros. Maşina lui Rankin se trase într-o parte, iar cealaltă trecu pe alături şi veni spre mine.

Am băgat arma lui Bridgette în tocul de la umăr şi-am aşteptat. M-am simţit deodată obosit, muşchii stomacului mă dureau de la directa lui Katelien şi nu voiam decât să dorm.

Maşina trase lângă mine şi un tânăr înalt şi subţire se dădu jos din ea, apropiindu-se. Nu-l vedeam prea bine la lumina lunii, doar atât că părea destul de tânăr şi avea o pălărie moale împinsă pe ceafă.

— Domnul Brandon?

— Da.

— Sunt Frank Hepple de la ziarul *Courier*. Domnul Troy mi-a spus să iau legătura cu dumneavoastră. E prea târziu ca să discutăm?

Era prea târziu şi n-aveam chef de discuţie, dar Troy îmi spusese că băiatul era capabil, şi aveam nevoie de ajutor, aşa că i-am spus să intre.

— De unde aţi ştiut că sunt aici? l-am întrebat în timp ce păşeam pe nisip spre bungalow.

— I-am telefonat locotenentului Rankin azi după-amiază şi mi-a spus – zise Hepple. Am ceva pentru dumneavoastră. M-am gândit că-i mai bine să vin aici şi să vă dau imediat informaţia.

Bungalow-ul era cufundat în tăcere şi respira o atmosferă de pustietate. Simţeam încă parfumul lui Margot plutind în aerul cald şi stătut. Am aprins lumina, apoi l-am condus în salon, aprinzând şi acolo lămpile în clipa când am intrat.

Ceasul de pe consolă arăta unsprezece şi douăzeci. M-am gândit cam trist că dacă Rankin n-ar fi venit să mă târască cu el la locuinţa lui Thrisby, acum aş fi fost în braţele lui Margot.

M-am îndreptat spre bar, am găsit o sticlă de whisky Vat 69 plină şi-am turnat două porţii bune. Am dus paharele la o masă şi am luat loc.

M-am uitat la Hepple, care stătea cu spatele la cămin şi mă urmărea. Avea vreo treizeci de ani, o faţă subţirică şi plăcută, ochi inteligenţi şi o bărbie proeminentă. Părea genul de om care, odată pornit la o treabă, se opreşte

greu.

— Serviţi-vă – i-am spus arătându-i paharul, apoi mi-am pus mâinile pe burta dureroasă şi-am încercat să mă destind.

Se apropie, luă unul din pahare, trase o înghiţitură bună, apoi, în timp ce întindeam mâna după paharul meu, vorbi:

— Domnul Troy mi-a spus să-l cercetez pe Hahn. Am săpat în trecutul lui şi-am dat peste o mină de aur.

— Cum adică?

— M-am dus la el şi l-am întrebat dacă vrea să-mi dea un interviu – zise Hepple. A profitat imediat de prilejul de a-şi face reclamă pe gratis. Nu vă faceţi iluzii în ce-l priveşte. L-am convins să-mi dea un model brut, în lut, şi m-a lăsat să plec cu modelul. Nu era decât un proiect, dar pe el rămăseseră nişte amprente foarte clare. Hepple îmi zâmbi, încântat de strategia lui. Azi-dimineaţă am dus modelul la Biroul Federal de Investigaţii, la cartierul general de la tos Angeles. Au verificat amprentele şi aşa a ieşit la iveală toată povestea. Ridică paharul, bău şi-l flutură entuziasmat. Numele adevărat al lui Ilahn e Jack Bradshaw. A stat la închisoare doi ani pentru trafic de stupefiante, în 1941. Când a ieşit, a plecat în Mexic şi Biroul Federal de Investigaţii i-a pierdut urma. A reapărut patru ani mai târziu şi a fost prins când trecea graniţa cu două geamantane pline cu stupefiante. De data asta s-a ales cu opt ani. Când a fost eliberat, Biroul Federal de Investigaţii l-a ţinut în evidenţă, dar acum se pare că s-a cuminţit şi s-a apucat de afaceri legale. Se ştie totul despre această Şcoală de Ceramică şi chiar au cercetat-o, dar se afirmă că nu-i nimic suspect acolo. Se aplecă înainte şi întinse un deget spre mine: Acum vine partea care are să vă intereseze. În timp ce-şi ispăşea ultima condamnare, Hahn s-a împrietenit cu un oarecare Juan Tuarmez, un alt

traficant de stupefiante. Au ieşit împreună de la închisoare. Mi-a venit o idee în privinţa lui Tuarmez şi i-am rugat pe cei de la Biroul Federal de Investigaţii să-mi arate fotografia lui. Ghiceşti cine era?

— Cordez?

Hepple dădu afirmativ din cap.

— Exact. Cordez de la Musketeer Club. Cum îţi place asta?

— Biroul Federal de Investigaţii ştie că-i aici?

— Da, fireşte, dar n-au ce să-i facă. Şi-a ispăşit condamnarea şi, la suprafaţă, se ocupă cu un club foarte rentabil. Poliţia vine din când în când şi mai aruncă câte o privire pe acolo, dar sunt mulţumiţi c-a renunţat la vechile lui practici.

— Nu s-au întrebat de unde a avut bani ca să deschidă clubul?

— Au anchetat şi asta. Cordez le-a declarat că a fost finanţat de un grup de oameni de afaceri.

— Iar Hahn?

— Aceeaşi poveste.

— Ştiţi cumva cine sunt oamenii de afâceri?

— Creedy, evident.

— Biroului Federal de Investigaţii nu i se pare ciudat că aceşti doi puşcăriaşi se ocupă de afaceri în acelaşi oraş?

— I-au pus sub urmărire o vreme. Cordez nu se duce niciodată la şcoală, iar Hahn nu calcă la club. Nici nu s-au văzut de când s-au mutat la St. Raphael.

M-am gândit o clipă, apoi am spus:

— Am auzit că judecătorul Harrison a renunţat la politică.

— Şarpele ăla bătrân! zise Hepple şi se strâmbă. L-a mituit Creedy.

— Publicaţi asta?

— Pentru nimic în lume! N-avem nicio dovadă, dar

ştim c-aşa s-a întâmplat. O să treacă mult pân-o să apară cineva care să-l înlocuiască. Dar până atunci n-o să mai existe nicio opoziţie, iar banda de acum o să iasă din nou la alegeri. Se pare că ne aşteaptă o altă perioadă de administraţie coruptă.

— Poate că da, poate că nu. Aţi auzit ceva despre crimele de la *White Chdteau*?

Hepple dădu din cap.

— N-au nicio legătură cu Cordez şi Hahn, nu? întrebă Hepple.

— Nu ştiu încă. Mă ocup de ele în clipa de faţă. Aveţi o casă de bani sigură la birou?

— Bineînţeles.

Faţa lui Hepple trăda surpriza.

— Am ceva de care aş vrea să vă îngrijiţi – i-am spus şi am scos din toc arma lui Bridgette Creedy. Vreţi să puneţi asta în casa de bani şi s-o ţineţi acolo până v-o cer?

— Desigur.

Luă arma, se uită la ea, ridică ţeava la nas şi o mirosi. Apoi îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— S-ar putea ca arma asta să fie cea care l-a ucis pe Thrisby?

— Tot ce se poate. E un lucru pe care trebuie să-l aflu. Nu vreau să pierd arma şi cred că seiful dumneavoastră e locul cel mai indicat.

— N-ar fi bine s-o înmânaţi poliţiei?

Am clătinat din cap.

— Nu. S-ar putea s-o piardă.

Aruncă arma dintr-o mână într-alta şi mă întrebă:

— Îl cunoaşteţi cumva pe proprietarul ei?

— Am o idee, dar asta nu înseamnă că e persoana care l-a împuşcat pe Thrisby.

Dădu drumul revolverului în buzunar.

— Bine, e-n regulă. Sper că ştiţi ce-aveţi de făcut.

— Nu vă faceţi griji în această privinţă. Dacă am noroc, până mâine am un reportaj pentru dumneavoastră. Arma s-ar putea să fie elementul crucial al reportajului.

— Mai doriţi ceva de la mine?

— Să fiţi la birou mâine toată ziua. S-ar putea să am mare nevoie de dumneavoastră şi trebuie să ştiu unde vă găsesc.

Mă privi grav, cu o expresie îngrijorată.

— Am impresia că ştiţi mai multe despre povestea asta decât lăsaţi să se înţeleagă. S-ar putea să fiţi într-o situaţie foarte delicată, domnule Brandon. N-ar fi mai bine dacă mi-aţi spune ce ştiţi, ca să lucrăm amândoi asupra cazului?

I-am respins oferta.

— Nu sunt încă gata. Am o mulţime de teorii, dar nicio dovadă.

— Păi, daţi-mi teoriile. Ce se întâmplă dacă, înainte de-a fi gata să vorbiţi, intraţi în încurcături? Există multe căi prin care o persoană care anchetează poate avea încurcături în oraşul ăsta. Ce se întâmplă dacă sunteţi ucis mai înainte de-a apuca să vorbiţi? N-o să ne-ajute cu nimic, nu?

Am fost tentat să-i spun la ce gândeam, dar mi-am dat seama că nu eram încă gata. Dacă voiam să-i trag lui Creedy preşul de sub picioare, trebuia să fiu absolut sigur de fapte.

— Am să vă telefonez mâine – i-am spus. Nu pot să fac mai mult acum.

— Foarte bine, dar nu rămâneţi aici de unul singur toată noaptea. Sunteţi singur la mai bine de un kilometru de oricine şi de orice altă casă. Vi se poate întâmpla orice, şi nimeni n-o să ştie. Nu vreţi să veniţi la mine acasă astă-seară? Puteţi să dormiţi pe sofaua mea.

Am clătinat din cap.

— Nu vă faceţi griji din cauza mea. Sunt în siguranţă aici. N-o să mi se întâmple nimic până mâine. Iar atunci, sper că va fi prea târziu ca să mi se mai întâmple ceva.

Înălţă neputincios din umeri.

— Perfect. Dar mi se pare că riscaţi imens. îşi scoase portvizitul, luă dinăuntru o carte de vizită şi mi-o dădu. Aveţi aici numărul meu de telefon acasă. Dacă aveţi nevoie de mine, am să fiu acasă până la ora opt dimineaţa, iar după aceasta sunt la birou.

— Aveţi grijă de arma aceea!

— Mă duc chiar acum la birou şi-o pun în casa de bani. La revedere.

— Ne vedem mâine.

— Şi fiţi prudent.

— Bineînţeles.

L-am urmărit cum coboară treptele şi se îndreaptă prin nisip spre maşina lui. Se întoarse şi-mi făcu un semn cu mâna, apoi plecă.

Am rămas pe verandă cu ochii la farurile din spate, până când au dispărut.

CAPITOLUL PAISPREZECE I

Luna se înălţase deasupra palmierilor şi arunca umbre lungi şi negre. Marea era o oglindă de argint. Nu se auzeau decât zgomotele îndepărtate ale circulaţiei de pe promenadă şi mişcarea lentă a valurilor.

De pe verandă, am privit la luminile din St. Raphael City. M-a cuprins un sentiment de completă izolare şi m-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să fi plecat cu Hepple. Dacă cineva avea intenţia să mă omoare, acest bungalow singuratic era locul ideal.

Mi-am pus mâinile pe grilajul verandei şi mi-am strâns umerii. Mă simţeam obosit şi îmi trebuia un efort ca să mă concentrez. Vedeam ferestrele luminate ale Şcolii de Ceramică, departe, la dreapta, şi m-am întrebat ce făcea

Hahn, sau, ca să-l numesc pe numele lui adevărat, Jack Bradshaw, în această clipă.

Cunoşteam acum misterul din jurul plicului de chibrituri, dar acest lucru nu-mi dădea certitudinea identităţii asasinului lui Sheppey. Aveam sentimentul că mă aflu pe pragul descoperirii celui care l-a ucis, dar mai lipsea un cub ca imaginea să devină completă.

Nu avea niciun sens să stau acolo în întuneric. Mi-am zis că mai bine să mă duc la culcare. Nu mai aveam nimic de făcut până a doua zi dimineaţa.

M-am întors şi-am intrat în salon. Am închis uşile cu geamuri şi le-am încuiat, apoi am luat cele două pahare din care băusem împreună cu Hepple, le-am dus la bar şi le-am aşezat la loc. M-am uitat de jur-împrejur ca să fiu sigur că nu a rămas aprinsă nicio ţigară în vreo scrumieră, apoi m-am îndreptat spre comutatorul de lângă uşă. În clipa când am întins mâna spre el, am auzit un sunet slab care mi-a trădat că nu mă aflam singur în bungalow.

O secundă am rămas nemişcat, conştient că mi-e frică şi că gura mi se uscase brusc. Mi-am amintit că nu aveam nicio armă. Rankin mi-o luase pe a mea, iar pe-a lui Bridgette i-o dădusem lui Hepple. Mi-am amintit ce-mi spusese Hepple: „Sunteţi singur la mai bine de un kilometru de oricine şi de orice altă casă. Vi se poate întâmpla orice, şi nimeni n-o să ştie”.

Zgomotul indica prezenţa cuiva în dormitor. Era sunetul limpede al unui picior pus pe o scândură care trosneşte. Cineva se mişca furiş.

Am stins lumina şi camera s-a cufundat în întuneric. Prin fereastra mare am văzut luna. Lumina ei arunca o baltă albă pe covor în capătul îndepărtat al încăperii, dar locul unde mă aflam rămânea înecat în beznă.

Am stat încordat, trăgând cu urechea şi cu inima zvâcnind. Am auzit din nou zgomotul acela din dormitor,

apoi uşa trosni încet, începând să se deschidă.

— Stai pe loc! am strigat. Altminteri te trezeşti cu un glonţ în burtă!

În clipa când am vorbit, mi-am dat drumul în genunchi, aşteptând o rafală, dar în locul ei am auzit un glas care vorbea înăbuşit, repede şi speriat.

— Tu eşti, Lew?

Era vocea lui Margot.

— Asta-i bună! am exclamat.

M-am ridicat şi-am aprins lumina.

Margot stătea în prag, cu ochii larg deschişi şi înspăimântaţi, cu faţa încordată. Purta o cămaşă de noapte de nailon transparentă ca un geam. Arăta mai mult decât splendid. Părea de pe altă lume.

— O, Lew! M-ai speriat de moarte!

— De moarte? Dar ce m-ai speriat tu pe mine! Era gata să am un atac de inimă. Ce faci aici, Margot?

— M-am întors. Eram foarte îngrijorată din cauza ta, dragul meu. N-am ştiut ce să fac. Am plecat cu maşina până pe promenadă şi de-acolo m-am întors pe jos. Am aşteptat aici în întuneric. A venit poliţia, apoi a plecat. Mi s-a făcut frig afară, aşa c-am intrat iar, ca să te aştept. Tocmai m-am trezit.

Mi-am scos batista şi m-am şters pe faţă.

— Îmi pare rău că te-am speriat. Şi tu m-ai speriat de moarte. Am crezut că mi-a sunat ceasul

— Îmi pare rău. Dormeam. M-am trezit tocmai când se stingeau luminile. M-am gândit c-ai putea fi tu, dar m-am temut să te strig; în cazul când era altcineva. Aşa că m-am strecurat la uşă ca să trag cu urechea. Când ai strigat cu vocea aia îngrozitoare, m-am speriat.

— Înseamnă că ne-am speriat amândoi.

Veni repede spre mine şi îşi aruncă braţele de gâtul meu. La contactul cu trupul-ei dulce, care se abandona,

lipit de-al meu, inima începu să-mi bată puternic. Mi-am plimbat mâinile de-a lungul spatelui ei lung, pe linia sinuoasă a şoldurilor, şi-am tras-o spre mine.

— Sărută-mă, Lew…

Am sărutat-o, şi Margot gemu încet, strângându-se lângă mine.

— O, iubitule…

Aveam nevoie de un mare efort de voinţă ca s-o împing de lângă mine, dar am făcut-o.

— Suie-te în pat, Margot. Ai să răceşti.

Îşi lăsă capul într-o parte şi mă privi. Se roşise uşor, buzele i se depărtaseră şi în ochi avea o expresie pe care o mai văzusem. Părea cea mai atrăgătoare femeie din lume.

— N-am să răcesc, dar am să mă sui în pat. Vii şi tu?

— Desigur. Dar întâi să fac un duş. Pe urmă sunt ai tău.

— O, Lew, nu mi-ai spus… ce s-a întâmplat? De ce-a venit poliţia?

Am ridicat-o în braţe, am transportat-o prin să

] on şi-am dus-o în dormitor. Pe pernă se vedea locui unde stătuse cu capul, iar cearşaful rămăsese dat la o parte de când se dăduse jos din pat. Am pus-o pe pat, am acoperit-o cu cearşaful şi am privit-o. Mă minunam cât era de frumoasă.

— Poliţia? Am primit ordine să mă car imediat din oraş. Cred că sunt pe cale să-l descopăr pe asasinul lui Sheppey, Margot.

Făcu ochii mari şi îmi atinse faţa cu mina.

— Pleci, Lew?

— Aşa cred. Nu-i prea indicat să mai rămân, dar, înainte de-a pleca, am de gând să lichidez o bandă de aici. Am descoperit ce înseamnă plicul acela cu chibrituri.

— Serios? Şi ce înseamnă?

M-am aşezat pe marginea patului şi i-am luat mâinile

într-ale mele.

— Chibriturile sunt chitanţe pentru stupefiante.

— Chitanţe pentru stupefiante? Cum adică?

Se uită lung la mine. Avea o privire nedumerită.

— E destul de simplu. Corelez şi Hahn se ocupă de traficul de stupefiante. Sunt binecunoscuţi de Brigada de Stupefiante şi supravegheaţi permanent. Au fost condamnaţi mai de mult pentru trafic de stupefiante, ceea ce înseamnă că sentinţa următoare va fi pe viaţă. Atunci, s-au gândit să formeze o asociaţie, şi lucrează după o metodă ce s-ar părea a fi sigură. Iată ce-au făcut: s7 au mutat într-unul din cele mai bogate oraşe din ţară, unde au obţinut sprijin financiar ca să deschidă un club şi un atelier de ceramică, amândouă afaceri perfect legale. Brigada de Stupefihnte a anchetat şi n-a descoperit nimic suspect. Hahn şi Cordez au fost puşi sub supraveghere, dar nici măcar nu s-au întâlnit şi nici nu se pare că au vreo legătură de vreun fel. Se ocupă însă, fireşte, tot cu traficul de stupefiante, lucrând împreună, şi uite cum: Hahn primeşte stupefiantele, iar Cordez aduce clienţii. O mulţime de oameni bogaţi merg la clubul lui Cordez. Unii dintre ei vor să cumpere stupefiante. Cordez le vinde atunci un plic de chibrituri. Se duc apoi la şcoala lui Hahn – un loc destul de sigur, fiindcă e totdeauna un du-te-vino permanent de oameni acolo – şi, în schimbul unui chibrit, clientul primeşte atâtea grame de stupefiante. Hahn îi trimite apoi chibriturile lui Cordez, care îi achită suma cuvenită din încasări. În felul acesta, toată lumea e mulţumită şi în siguranţă. Cordez obţine banii, clientul primeşte raţia regulată de stupefiante, iar Hahn – banii pentru că-i aprovizionează cu stupefiante.

— E fantastic, Lew.

— Nu-i de loc aşa de fantastic. Traficul de stupefiante e o ocupaţie brutală, Margot. Biroul de Stupefiante

cunoaşte aproape toate metodele folosite de traficanţi. Un traficant norocos trebuie să aibă mereu idei noi, iar Cordez şi Hahn au avut întotdeauna astfel de idei, până acum. Şcoala lui Hahn e situată ideal pentru a primi stupefiantele. O barcă poate veni noaptea fără ca nimeni să ştie. Iată, aşa. stau lucrurile. Pun rămăşag pe ultimul meu dolar că acesta e misterul plicurilor de chibrituri. Am vârât mina în buzunarul pantalonilor şi-am scos plicul. Fiecare client are probabil altă serie de cifre, după care să fie identificat. Dacă pierde plicul, nimeni altul nu-l poate folosi. E ca un abonament pe trenul spre iad. Sheppey a pus mina pe un astfel de plic. Iată de ce-a fost ucis şi de ce-au răvăşit atât la el în cameră, cât şi la mine.

— Jacques lua şi el stupefiante? întrebă Margot, cu ochii aţintiţi asupra mea.

— E posibil. Oricum, ştia de plic. Când am aprins unul din chibrituri, aproape că s-a trădat, îşi dădea seama că aruncam nu ştiu câte grame de stupefiante. Am vârât plicul la loc în buzunar. Ei bine, mâine se va termina toată istoria. Predau plicul Biroului de Stupefiante de la Los Angeles, să se ocupe ei de afacere.

— Apoi pleci? întrebă ea, strângându-mi mâna. Nu vreau să pleci, Lew.

— Nu pot să rămân aici – i-am răspuns şi i-am zâmbit. Am biroul meu la San Francisco. Ce te împiedică să vii la Friseo?

— Tata, fireşte. N-o să mă lase.

— Ştii care-i nenorocirea cu tine? am spus şi m-am ridicat. Nu vrei să renunţi la distracţiile tale şi la banii tăi. Mai gândeşte-te. Ar fi bine dacă l-ai uita pe bătrân şi-ai vedea ce înseamnă să-ţi câştigi singură pâinea.

Se lăsă pe spate, cu ochii arzători şi îmbietori.

— Aş putea să încerc, dragul meu, dar ce-i cu duşul pe care voiai să-l faci?

— Mă întorc, imediat la tine.

Mi-am scos haina, m-am dezbrăcat de pantaloni şi de cămaşă şi le-am pus pe un scaun, apoi, doar în chiloţi, am intrat în camera de baie. Am închis uşa, am dat drumul la duş, şi-am rămas lângă uşă, cu inima zvâcnind.

Am aşteptat aproape zece secunde, apoi am apucat clanţa şi-am apăsat-o foarte uşor. Am întredeschis uşa doar atât cât să văd în dormitor.

Margot se dăduse jos din pat şi stătea lângă scaunul pe care îmi aruncasem lucrurile. îşi vârâse mâna în buzunarul pantalonilor şi, în vreme ce-o urmăream, a scos plicul cu chibrituri. Pe figura ei se citea atât groaza, cât şi uşurarea sufletească, ceea ce m-a impresionat foarte neplăcut.

Am întins mâna, am închis duşul, am deschis larg uşa şi-am intrat în dormitor. Margot se întoarse brusc, cu ochii măriţi, şi îşi trase răsuflarea cu un ţipăt scurt şi slab.

Nici măcar nu m-am uitat la ea. M-am apropiat de pat şi-am apucat perna care mai păstra încă urma capului ei. Am aruncat-o jos. Pe cearşaf, ascunsă până atunci de pernă, se afla o daltă de spart gheaţa cu miner galben.

Îi în tăcerea pe care aproape c-o simţeam, m-am uitat la Margot, care rămăsese ca împietrită, cu plicul de chibrituri în mână şi cu nişte ochi enormi.

— Ţi-ai închipuit c-ai să scapi, Margot? am întrebat-o. Ţi-ai închipuit într-adevăr că are să-ţi meargă şi a treia oară?

Mişcă buzele, dar nu scoase niciun sunet.

Am luat dalta şi-am răsucit-o între degete. Vârful ei fusese ascuţit şi părea fin ca un ac. Mă trecu un fior pe şira spinării când îmi dădui seama ce mult riscasem.

— Ai jucat bine rolul, dar nu destul de bine – i-am spus, cu ochii aţintiţi asupra ei. Ca actriţă ai fost superbă, dar eşti o mincinoasă de mâna a doua. Ai mers bine cu

rolul până în clipa când ai vrut să mă convingi că plicul cu chibrituri era al lui Thrisby. Masa pe care mi-ai descris-o n-a avut loc niciodată. Thrisby agăţaşp chiar în seara aceea o fetişcană nouă, iar Bridgette fusese după el acasă. A fost o minciună grosolană-Margot, care m-a condus direct la tine.

Se aşeză brusc jos, cu faţa ascunsă în mâini.

— Mă miram eu că mi-ai pus acest bungalow la dispoziţie – am continuat. Se potrivea aşa de puţin cu obiceiurile tale! Dar acum îmi dau seama că-ţi luai măsurile tale de precauţie. Dacă deveneam primejdios, puteai să scapi de mine. Bungalow-ul e un loc foarte potrivit pentru a ucide pe cineva, nu?

Îşi înălţă capul. Avea faţa albă şi ochii îi străluceau. Arăta încă frumoasă, dar o frumuseţe dură şi primejdioasă.

— Şi-ai ascuns asta sub pernă – am spus, ridicând dalta. Aşa se explică de ce asasinarea lui Sheppey a părut a fi opera unui expert, iar moartea Thelmei Cousins a fost provocată cu aii ta neîndemânare. Când ai un bărbat în braţe, Margot, e uşor să întinzi mina sub pernă, să iei dalta şi să i-o înfigi în ceafă. La fel intenţionai şi cu mine, nu? Thelma, evident, se găsea în picioare când ai lovit-o, iar în acea poziţie era mult mai greu să ucizi cu precizie. M-am uitat la ea. Ei, spune ceva. Tu l-ai omorât pe Sheppev, nu?

Margot dădu din cap.

— Nu înţelegi? şi cuvintele îi izbucniră. Mă şantaja. A găsit plicul şi mi l-a furat. A spus că nu mi-l dă înapoi decât dacă-i cedez. A folosit forţa împotriva mea. L-am ucis ca să mă apăr.

— Trebuie să înveţi să minţi mai bine, Margot. Sheppey nu era şantajist. Avea o groază de defecte, dar nu se cobora la aşa ceva. Afacerea e mult mai complicată. Dă-mi voiet! să-ţi spun eu ce cred că s-a întâmplat – i-am răspuns şi m-am aşezat pe marginea patului. Thrisby şi cu tine eraţi în pană de bani. Erai îndrăgostită de el, iar el se

părea că-i îndrăgostit de tine. Scotea bani de la Bridgette şi-i cheltuiaţi amândoi. Dar Bridgette nu era o proastă. A început să bănuiască ce se petrece. A rugat probabil pe cineva ca Hammerschult să-l angajeze pe Sheppey ca să te supravegheze. Trebuie să fi fost amuzant pentru Sheppey să te urmărească. Pun pariu că s-a îndrăgostit de tine mai repede decât mine. L-ai convins s-o înşele pe Bridgette şi să nu-i spună că eşti amanta lui Thrisby. Sâni absolut convins că l-ai răsplătit. Din nenorocire pentru el, a dat din greşeală peste afacerea cu plicurile de chibrituri. A pus mina pe plicul tău. Trebuia să-l recapeţi. Nu poţi trăi fără injecţia regulată de morfină, nu? Aşa că te-ai decis să-l ucizi.

— Nu! exclamă ea, lovindu-şi pumnii. Nu s-a întâmplat aşa! El m-a atacat…

— Iar tu ai avut la-ndemână <ş daltă de spart gheaţa? Ai plănuit-o, Margot.

— N-am plănuit-o! Trebuie să mă crezi…

— Atunci de ce te-ai dus la el la hotel atât de savant deghizată? Peruca neagră, ochelarii de soare, ca şi îmbrăcămintea te-au făcut să te simţi în siguranţă când l-ai atras pe Sheppey în cabina de la ştrand. Trebuia să fii sigură că nimeni de la hotel n-avea să te identifice. Detectivul hotelului a fost destul de deştept ca să vadă că te deghizaseşi, dar eu am fost destul de fraier ca să nu-l ascult. Fiindcă Sheppey o înşela pe Bridgette, a acceptat deghizamentul tău. Trebuia doar să susţii că Bridgette nu se cădea să vă vadă împreună, ca el să şi accepte peruca şi ochelarii de soare. Oricum, cred că i-ai aruncat şi lui aceeaşi privire îmbietoare ca şi mie. Lui nu-i păsa ce culoare avea părul tău, atâta vreme cât aveai de gând să-ţi respecţi promisiunile faţă de el. L-ai dus în cabina de pe plajă şi l-ai omorât. Când ai descoperit că n-are asupra lui plicul cu chibrituri, i-ai luat cheia de la cameră, te-ai dus la

hotel şi-ai căutat plicul, dar nu l-ai găsit, îşi încrucişă braţele la piept şi tremură.

— Nu vreau să te mai ascult! zise ea. Nu-i adevărat!

— Fireşte că-i adevărat. Şi-am să-ţi mai spun ceva. Ai descoperit că Thrisby se încurcase cu Thelma Cousins. Se plictisise de tine, şi o fată nevinovată ca Thelma îl amuza. Ştiai că poliţia are să caute fata care a fost văzută în compania lui Sheppey. Ai sesizat o ocazie de a încurca ancheta şi de a scăpa în acelaşi timp de o rivală. Te duceai regulat la Şcoala lui Hahn, ca să-ţi iei porţia de stupefiante, aşa că trebuie s-o fi cunoscut şi pe Thelma. Nu-ţi venea greu s-o convingi să vină să înoate împreună cu tine. Probabil că i-ai spus că vrei să discuţi cu ea despre Thrisby. Ai dus-o la cabinele de pe plaja unde l-ai ucis pe Sheppey. Poliţia închisese ştrandul, aşa c-aţi fost singure acolo. Ai înjunghiat-o şi-ai lăsat-o, crezând c-a murit. Ai sosit tocmai la timp acasă ca să te schimbi, până am picat eu. Ţi-ai ascuns foarte bine panica, Margot, dar după plecarea mea ai început să te întrebi câte ştiam. Aşa că mi-ai telefonat să-mi spui că Sheppey nu se dusese la Musketeer Club, iar eu, ca un fraier, ţi-am spus că plicul cu chibrituri era la mine. Te-ai dus în camera mea la hotel şi l-ai găsit, şi-ai fost destul de deşteaptă să-l înlocuieşti cu un plic obişnuit, cu speranţa că n-am să observ deosebirea.

Clătină violent din cap.

— Nu, Lew, te înşeli… îţi jur că nu…

— Thrisby ştia că iei stupefiante – am continuat. Ştia că ai motive să vrei să scapi de Thelma. Ţi-ai dat seama atunci că te-ar putea trăda. Când ţi-am spus că Bridgette l-a ameninţat pe Thrisby că-l omoară, ai întrezărit ocazia de a-l reduce ia tăcere şi de-a scăpa şi de Bridgette. Trebuie să recunosc, Margot, că ştii să profiţi de ocazii. Ţi-a fost destul de uşor să pui mâna pe arma lui Bridgette. Te-ai dus acasă la Thrisby şi l-ai împuşcat. Servitorul lui se afla în

casă şi-a trebuit să-l omori şi pe el. Nu ştiu cum te-ai simţit când ai descoperit că-ţi uitaseşi poşeta aici şi că aveam din nou plicul tău de chibrituri, dar trebuie să fi fost destul de disperată. Atunci te-ai hotărât să scapi şi de mine, nu?

Îşi înălţă capul şi mă privi lung, cu ochii negri plini de ură.

— Nu poţi dovedi nimic din cele afirmate – răspunse ea răguşit. Nu mi-e frică de tine.

— Ba da, ţi-e frică, Margot. Vinovaţilor le e întotdeauna frică.

Se ridică.

— Nu-mi poţi face nimic! N-ai să îndrăzneşti, să-mi faci ceva!

— Îmi pare rău, Margot, dar nu poţi fi lăsată să scapi pentru ce-ai făcut. Patru oameni au murit din pricina ta.

— Tata n-o să te lase să-mi faci nimic! spuse ca eu respiraţia tăiată.

— Tatăl tău nu mai poate să facă nimic. Am să-i spun totul lui Rankin. Nici măcar această administraţie coruptă nu poate să muşamalizeze patru crime.

În timp ce vorbeam, Margot se dădu încet înapoi, până ajunse la o comodă, apoi se întoarse brusc, trase un sertar şi vârî mina înăuntru chiar în clipa când începusem să mă îndrept spre ea. M-am oprit deodată, căci se întoarse c-un pistol calibrul 25 în mână.

— Ei bine – spuse ea cu ochii strălucitori – am să-ţi arăt că nu mi-e frică.

O voce moale şi efeminată vorbi din cadrul uşii:

— Nu te purta ca o caraghioasă, Margot.

Scoase un ţipăt uşor şi se suci. M-am uitat rapid peste umăr. În cadrul uşii stătea Lee Creedy. Era în haine de seară, cu o camelie la butonieră. Ochelarii lui cu ramă de corn i se odihneau pe frunte. Între buzele subţiri ardea încet o ţigară de foi.

— Dă-mi revolverul – spuse el şi întinse mâna.

Fără nicio ezitare, Margot se îndreptă spre el şi îi înmână arma. Era albă la faţă şi tremura toată.

— Îmbracă-te – zise el. Arăţi ca o târfă în cămaşa asta de noapte transparentă.

Margot se duse imediat spre unul din dulapurile din perete, deschise violent uşa, smulse o rochie dinăuntru, fugi în camera de baie şi trânti uşa în urmă.

Ochii inexpresivi ai lui Creedy se mutară asupra mea.

— Îmbracă-te şi dumneata – spuse el. Am să aştept în salon.

Ieşi din dormitor.

Mi-am tras în grabă hainele pe mine. În clipa când îmi puneam haina, Margot ieşi din camera de baie netezindu-şi rochia pe trup.

— N-o să te lase să-mi faci nimic – spuse ea gâtuit. Sunt convinsă.

Fugi de lângă mine în salon, iar eu o urmai.

Creedy bătea camera de la un capăt la altul. Mai ţinea încă arma în mână. Pe chipul lui nu se citea absolut nimic.

— Stai jos – îi spuse el lui Margot, arătându-i, un scaun. Apoi, uitându-se la mine, continuă: Şi stai jos şi dumneata.

Am luat loc amândoi. Continuă să bată încăperea de la un capăt la altul, apoi spuse fără să se oprească din mers:

— Mi-a spus Bridgette că ai un bărbat aici. Am crezut de cuviinţă să vin să văd şi eu cine e. M-ai dezamăgit, Margot, dar cei mai mulţi copii îşi dezamăgesc părinţii. Poate că n-am fost un tată grozav pentru tine, iar mama ta a fost o femeie total destrăbălată, dar asta nu te scuză. Am auzit tot ce ţi-a spus Brandon. E adevărat?

Nu îndrăzni să i se uite în ochii lui reci şi

pătrunzători.

— Evident că nu – zise ea, încleştând şi descleştând pumnii. Minte!

Atunci, spune-mi ce căuta dalta sub perna ta?

Începu să spună ceva, apoi se opri. îşi pierduse deodată orice farmec. Părea bătrână, învinsă şi complet pierdută.

— N-ai ce să răspunzi la asta? zise el. Ascultă-mă, Margot. Eu controlez acest oraş. Poliţia face ce-i cer. Brandon n-are nicio putere aici. Nu trebuie să-ţi fie de loc frică de el. Nu vreau decât adevărul, şi atunci am să fiu în stare să fac faţă situaţiei. Tu l-ai ucis pe Sheppey ăla?

Margot ridică privirea. Ochii ei îşi recăpătaseră încrederea.

— A trebuit, tată. N-am avut încotro.

Gura lui Creedy se strânse, altminteri expresia lui rămase neschimbată.

— Ce vi ei să spui prin „n-am avut încotro”?

— Avea de gând să-i spună poliţiei despre Cordez. Nu-l puteam lăsa.

— De ce nu?

Margot făcu un gest mic de disperare.

— N-ai să înţelegi…

— Încerci să-mi spui că iei stupefiante, nu?

— Da.

Creedy îşi scoase ochelarii, se uită lung la ei, îi puse şi îi ridică din nou pe frunte.

— Ce s-a întâmplat cu această Thelma Cousins? începu să bată din nou camera. E adevărat c-ai omorât-o şi pe ea?

— A trebuit, tată.

— Şi pe Thrisby?

Închise ochii şi îşi strânse mâinile la piept.

— Da.

— Se pare că ţi-ai ratat îngrozitor viaţa, Margot – zise el fără s-o privească.

Margot rămase nemişcată, cu mâinile încleştate.

— Foarte bine – continuă el. Toată lumea are dreptul să-şi ducă viaţa cum vrea. Se apropie deodată de un fotoliu şi se aşeză. Ştii cât îmi vine de greu să cred c-ai fost în stare să faci toate astea, Margot. Nu va fi uşor nici să te scap din încurcătură.

Margot se aplecă înainte, cu mâinile atât de încleştate, încât pumnii ei arătau albi.

— N-ai să-i laşi să mă trimită la închisoare, nu?

— Nu, n-am să-i las s-o facă.

Rămase nemişcat, privind pe fereastră în timp ce reflecta. În afară de respiraţia ei grăbită şi speriată, în cameră domnea o tăcere deplină.

L-am urmărit neclintit, conştient de arma din mâna lui.

După câteva minute, Creedy spuse:

— Ascultă, Margot. Trebuie să pleci imediat din St. Raphael. Scoase din portvizit un teanc de bancnote şi i-l aruncă astfel, încât îi căzu fiicei lui în poală. O să ai nevoie de bani. Du-te la mătuşa ta. Stai acolo şi încearcă să te porţi cum trebuie. O să mă îngrijesc eu de toate aranjamentele necesare aici. Ia maşina lui Brandon. E afară, aşa că poţi s-o foloseşti. Vreau să pleci cât se poate de repede la mătuşa ta. Ai înţeles?

— Staţi puţin... – am început eu, dar n-am putut continua, căci Creedy ridică arma calibrul 25 şi o îndreptă spre mine.

— Gura! zise el. Nu-mi lipseşte mult ca să te-mpuşc. Sarcina mea ar fi mult mai uşoară dac-ai fi mort. Nu-mi da ocazia. Cu revolverul încă îndreptat spre mine, se uită din nou la Margot. Ai înţeles?

Mafgot dădu din cap.

— Da.
— Atunci, pleacă.
— O să ai grijă să aranjezi totul pentru mine?
— Fireşte. Pleacă acum. Ia maşina lui Brandon. O să am eu grijă să fie despăgubit. În timp ce Margot se ridica grăbită în picioare, el continuă: Sper ca noua viaţă pe care ai s-o începi să-ţi aducă mai multă fericire ca cea de până acum.
Nu-l mai asculta. Se uita la mine, ţinând strâns teancul de bancnote, în ochi eu o expresie de triumf. Apoi fugi din salon, coborî treptele verandei, şi peste câteva secunde am auzit motorul Buickului pornind.
— Pe ea o puteţi păcăli, pe mine însă nu – i-am spus lui Creedy. Sunteţi inuman. Niciun juriu n-ar fi vârât-o în camera de gazare. Nu puteţi face una ca asta!
— Dar nici ca fata mea să putrezească la închisoare! mi-o tăie el.
Se sculă în picioare, băgă arma în buzunar şi se îndreptă spre fereastră ca să urmărească luminile din spate ale Buickului ce dispăreau pe drumul gloduros în direcţia promenadei.
M-am întors şi-am luat-o la fugă din bungalow.
Creedy venise într-o limuzină Cadillac, mare, neagră. Se afla încă sub palmieri, cu farurile aprinse. Am alergat spre ea, m-am strecurat la volan, am dat drumul la motor, am întors maşina şi-am pornit vertiginos pe urmele Buickului”.
Margot luase o distanţă bună. Am zărit luminile din spate ale Buickului când am părăsit drumul gloduros şi am apucat-o pe promenadă. Avea un avans de vreo cinci sute de metri.
Conduceam Cadillac-ul cât puteam de iute. Maşina se zguduia toată când roţile treceau la viteza aceea peste găurile din drum. Când am ajuns pe promenadă, am zărit

cele două lumini de semnalizare cotind brusc spre Franklyn Boulevard. M-am întrebat dacă nu se întorcea cumva la apartamentul ei, ca să-şi mai ia nişte haine înainte de-a părăsi oraşul, şi speranţele mi-au renăscut.

Mi-era teamă să conduc prea repede. Rankin îmi spusese că patrulau treizeci de maşini de-ale poliţiei pe şosea. Dacă mă opreau acum pentru viteză excesivă, ratam orice şansă de-a o mai prinde.

Am văzut din nou Buickul pe Franklyn Boulevard, şi-am înjurat în surdină când trecu de Franklyn Arms. Aşadar, nu se oprea la ea acasă. M-am întrebat dacă nu observase Cadillac-ul şi-am accelerat uşor, micşorând distanţa dintre cele două maşini.

Conducea repede, dar nu primejdios de repede. Am identificat un poliţist care stătea la colţul unei intersecţii. L-am zărit cum se încordează la vederea Buickului ce trecea pe lângă el şi cum se uită lung după maşină, nehotărât dacă să fluiere sau nu pentru viteză prea mare. Mi-am ridicat talpa de pe accelerator şi-am apăsat pe frână, încetinind în clipa când treceam pe lângă poliţist. Apoi am accelerat din nou.

Mi-am dat seama că se îndrepta spre drumul de munte. Apoi, deodată, o maşină mare de-a poliţiei ţâşni de pe o alee şi se vârî între mine şi Buick. Dacă n-aş fi apăsat pe frâne, m-aş fi ciocnit de paraşocul ei din spate. Cadillac-ul încetini şi-o pierdui din vedere pe Margot când coti pe drumul şerpuitor de munte. Maşina poliţiei din faţa mea ţâşni însă înainte, luă primul viraj cu un scrâşnet de cauciucuri şi porni vijelios după Buick.

Ceea ce mă temeam se întâmpla. Rankin spusese adevărul. Ordinul de a mă prinde, de a înscena un accident fusese dat. Cei doi poliţişti cu şepci turtite, din maşina poliţiei, îmi recunoscuseră Buickul şi îndeplineau ordinele. Era prea întuneric ca să fi văzut cine se afla la volan.

Presupuneau în mod firesc că eu eram, părăsind oraşul. Mai mult ca sigur că ordinul de înscenare al accidentului fusese dat de Creedy. Ştiuse că maşinile de poliţie ale lui Katchen fuseseră alertate să lovească Buickul la vederea lui. O trimisese special pe Margot cu Buickul în direcţia muntelui. Ştia că, de îndată ce-şi va da seama că o maşină a poliţiei e pe urmele ei, va încerca să scape. Ştia că n-avea nicio şansă să întreacă o maşină de-a poliţiei. Aceasta era soluţia: fără publicitate, fără judecată, şi scăpa astfel de o fiică inutilă şi degenerată.

Nu mai puteam face nimic ca s-o opresc acum, dar am continuat drumul, mânând Cadillac-ul pe şoseaua şerpuitoare, cu farurile aprinse, ca să previn maşinile venind din direcţia opusă. Auzeam urletul prelung al sirenei maşinii de la poliţie dinaintea mea. Dar cotiturile drumului mă împiedicau să văd cele două maşini; uneori numai zăream sclipirile farurilor, când luau câte o curbă.

Apoi le-am zărit deodată departe, sus, pe şoseaua plină de serpentine, şi-am apăsat tare pe frâne. N-aş fi crezut posibil ca Margot să fi condus atât de repede, căci se afla acum la peste un kilometru şi jumătate înaintea mea. Am sărit din maşină şi-am rămas pe iarbă, cu privirea în sus. Şoseaua şerpuia pe munte şi se vedea o bună bucată din ea.

Maşina poliţiei era doar la douăzeci de metri în urma Buickului. Farurile ei luminau viu paraşocul Buickului, iar sirena urla fără oprire.

Nimeni n-ar fi rezistat mult timp la acea viteză pe un astfel de drum. Am văzut în faţă prima dintre curbele foarte abrupte.

Margot trebuie s-o fi văzut şi ea. Şoferul maşinii poliţiei ştia că în faţă era o curbă, căci încetinise şi rămăsese cam la o sută de metri în urma Buickului. Margot se înscrise însă în curbă cu vreo nouăzeci şi cinci

de kilometri pe oră. Am auzit scrâşnetul cauciucurilor, când apăsă pe frână. Razele lungi şi albe ale luminii farurilor se întinseră în abisul negru întocmai ca antenele unei insecte imense, care simte primejdia.

— Am simţit că-mi sare inima în clipa când Buickul părăsi drumul şi zbură în aer. Un scurt moment, un moment de necrezut, se păru că înaintează prin văzduh. În tăcerea din jur, am auzit ţipătul îngrozit al lui Margot, un ţipăt care mi-a îngheţat sângele în vine, apoi Buickul se răsturnă şi se lovi de o stâncă uriaşă, ricoşa, alunecă într-un nor de praf, dezrădăcinând pomi mici şi rostogolind bolovani, care plecară la vale huruind. Apoi, cu o bufnitură puternică şi înfundată, se opri la două sute de metri de locul unde mă aflam.

Am fugit cum n-am fugit niciodată în viaţa mea. Nu mă gândeam decât s-o scot dinăuntru mai înainte ca maşina sfărâmată să ia foc. Buickul zăcea pe-o parte, sprijinit de-un bolovan imens. Când am început să mă caţăr spre el, am simţit mirosul de benzină. Am ajuns la maşină. Era prea întuneric ca să se vadă în interiorul zdrobit. Am scos lanterna cu o mână tremurătoare şi-am plimbat raza ei prinăuntru.

Margot stătea ghemuită lângă uşa şoferului. O dâră de sânge i se prelingea din gură pe bărbie. Părul ei blond şi mătăsos îi acoperea aproape toată faţa. Am văzut-o că mişcă degetele. Le încleşta şi le descleşta.

Am vârât mina înăuntru şi i-am dat la o parte încet părul blond şi mătăsos. Ţinea ochii închişi, dar la contactul degetelor mele îi deschise şi ne privirăm unul pe altul. Încercă să spună ceva: buzele i se mişcară.

— N-am să te las – i-am spus. Au să te scoată fără să te doară…

Cuvinte inutile, dar nu-mi venea nimic altceva în minte.

Îşi mişcă încet capul. Apoi faţa i se contractă, încercă din nou să spună ceva, făcu o strâmbătură mică şi patetică şi muri.

Când m-am dat înapoi, farurile unei maşini luminară muntele. Un Lincoln opri pe şosea şi Frank Hepple ieşi din el apropiindu-se în fugă de mine.

— Am observat c-o urmăreşti şi-am venit după dumneata – zise el. E moartă?

— Da.

Se aplecă peste Buickul zdrobit, scoase o lanternă din buzunar şi lumină interiorul. M-am aşezat pe-un bolovan, am scos o ţigară şi am aprins-o. Mă simţeam cât se poate de rău. L-o fi omorât ea poate pe Sheppey, dar plătise pentru asta eu vârf şi îndesat.

Hepple se întoarse. Se duse la maşina lui, luă un aparat de fotografiat de pe bancheta din spate, se înapoie la Buick şi o fotografie pe Margot de mai multe ori. Apoi reveni la mine.

— Hai – zise el. Te duc eu îndărăt. Cred că acum eşti gata să vorbeşti.

M-am uitat în sus pe drumul de munte. Maşina poliţiei întorsese şi gonea pe drumul şerpuitor. M-am suit în automobilul lui Hepple.

Creedy n-avea să scape de publicitatea de care se temea, mi-am spus. Ziarul *Courier* deţinea arma care-l omorâse pe Thrisby. Poliţia nu mai putea acum să muşamalizeze afacerea. Hepple putea să dovedească că banii lui Creedy îi finanţaseră pe Corelez şi pe Hahn. Când va ieşi la iveală istoria cu traficul de stupefiante, având legat de ea numele Creedy, acesta avea să fie un om sfârşit la Raphael.

I tras adânc din ţigară şi m-am lăsat pe spate.

— Da – i-am spus – acum sunt gata să vorbesc.

Sfârşit

Capitolul unu 5
Capitolul doi 23
Capitolul trei 41
Capitolul patru 61
Capitolul cinci 80
Capitolul şase 10
1
Capitolul şapte 12
1
Capitolul opt 14
0
Capitolul nouă 16
2
Capitolul zece 18
5
Capitolul unsprezece 20
3
Capitolul doisprezece 22
7
Capitolul treisprezece 24
7
Capitolul paisprezece 26
6

Redactor: NAT ALIA PETRUŢ Tehnoredactor *t* ŞTBFANIA MIHAI

Apărut 1969. Comarââ a *tir. 9113. Hârtk ziar de 50 gim* * *700X1090/32, Coli de tipar 9. A. 12 92S.* C.Z. *perttr* «*bibliotecile mici 8B.* – *31*.

Tiparul executat sub comanda nr. 90 863 la Combinatul Poligrafic, Casa Scânteii”. Piaţa Scânteii nr. 1, Bucureşti – Republica Socialistă România